

IX 9Marks SAĞLIKLI KİLİSELER İNŞA ETMEK İÇİN

MÜJDELEME

TÜM
KİLİSE
İSA'DAN
NASIL
SÖZ EDER?

J. MACK STILES

Önsöz David Platt

“Mack Stiles’ı tanıyan herkes, onun sıkıcı olmaya çalışsa bile sıkıcı olmak konusunda zorlanacağını bilir. Elinizde tuttuğunuz kitap, Hıristiyanları, özellikle de pastörleri, müjdelemenin yerel kilise kültürünün bir parçası, ruhsal DNA’sının itici bir bileşeni hâline geldiğini görmek için yanıp tutuşmaya teşvik ediyor. Bu kitap, sürekli olarak İsa ve Müjde’ye odaklanmasına rağmen değil, tam da bu tür bir odaklanma nedeniyle uygulamaya yönelik çıkarımlar açısından zengindir. Bu kitap okunmayı, üzerinde düşünülmemeyi ve uygulanmayı hak ediyor.”

D. A. Carson, Yeni Antlaşma Araştırma Profesörü, Trinity Evangelical Divinity School

“Müjdeleme üzerine yazılmış en iyi kitap, meselenin özüne inen ve kendisi de bir müjdecisi olan biri tarafından yazılmış bir kitap olurdu. Başka bir deyişle, bu kitap olurdu. Mack Stiles tanıdığım en doğal, etkili, kararlı, yorulmaz müjdecilerden biridir. Gerek bir sohbet gerek bir mektupta gerekse de bütün bir kitapta, onun müjdeleme hakkında ne düşündüğünü bilmek isterdim. Bu kısa ciltte Mack, kilise paydaşlığının bireysel müjdelemeyi nasıl çoğalttığını açık ve Kutsal Kitap’a dayalı bir şekilde araştırmaktadır. Her okuyucu topluluk müjdecisi olmak için ilham alacak, cesaretlendirilecek ve donatılacak. Kilisenin, Müjde’nin ve dünyanın iyiliği için bu kitap, okuma listenizin başında yer almayı hak ediyor.”

R. Albert Mohler, Jr., Başkan ve Hristiyan Teolojisi Joseph Emerson Brown Profesörü, The Southern Baptist Theological Seminary

“Tanrı, Mack Stiles’a müjdecilik armağanı vermiş ve bu kitap da bu armağanın dışarı taşmasıdır. Mack’in bu kısa kitaba sığdırdığı gibi teolojik titizliği, pastoral bilgeliği ve kişisel deneyimi birleştiren çok az eser biliyorum. Kitabın bazı yerleri beni cesaretlendirdi, bazı yerleri ise bana meydan okudu. Bu kitabı okumayı çok sevdim ve yürekten tavsiye ediyorum.”

J. D. Greear, Baş Pastör, The Summit Kilisesi, Durham, North Carolina; yazar, Stop Asking Jesus into Your Heart: How to Know for Sure You Are Saved

“Mack Stiles, okuyucunun da görmesine izin verecek şekilde bir müjdeleme kültürü geliştirmek hakkında yazıyor! Bu kitaptaki gerçeği okumakla kalmıyor, kilise ailelerimizin nasıl zengin ve dinamik bir şekilde yaşayabileceğine dair sergilenen vizyonun tadını çıkarıyoruz. Bu kitap, kilisenizin yaşamı ve Müjde'nin yayılması için okuduğunuz en kısa ama en önemli kitap olabilir.”

Thabiti M. Anyabwile, Baş Pastör, First Baptist Church of Grand Cayman; yazar, Sağlıklı Bir Kilise Üyesi Nedir?

“Kilisenin tüm ulusları öğrenci olarak yetiştirme misyonu, bugün hâlâ en büyük önceliğimizdir. İmanımızı paylaşmak için donatılmaya dair duyduğumuz ihtiyaç inkâr edilemez derecede acildir. Bu kitap, gerçek bir Mesih hakkındaki iyi haberi paylaşmayı öğrenen gerçek insanlar hakkında yazılmış bir kitaptır. Öğretici, teşvik edici ve ikna edicidir; bu sayfalarda öğrendiklerinizi uygulamak için beklemek istemeyeceksiniz. Ve insanları İsa hakkında konuşmaları için nasıl donatacağını bilen biri varsa, o da Mack Stiles'tir!”

Gloria Furman, Pastör eşi, Redeemer Church of Dubai; dört çocuk annesi; yazar, Glimpses of Grace ve Treasuring Christ When Your Hands Are Full

“Bu kitap için gerçekten heyecanlıyım. Stiles'in müjdeleme üzerine yazdığı kitapları müthiş çünkü bu kitaplar pratik yardımı teolojik olgunlukla birleştiriyorlar. Ve o, tavsiyelerini fiilen uygulamaktadır.”

Kevin DeYoung, Baş Pastör, University Reformed Kilisesi, East Lansing, Michigan

“Mack Stiles, sadece Müjdeyi paylaşmakla (her ne kadar bununla ilgili olsa da) ya da kişisel bir müjdeci olmakla ilgili (gerçi bununla da ilgili olsa da) olağanüstü bir kitap yazmadı. Yerel kilisenin gerçekten Müjde'yi paylaşmamıza nasıl yardım ettiğine dair – yükü hafiflettiğine, yol gösterdiğine, heyecan verdiğine, ve

işbirliği yaptığına dair – bir kitap yazdı. Bu küçük kitabı okuyun ve teşvik alın!”

Mark Dever, Baş Pastör, Capitol Hill Baptist Kilisesi, Washington, D.C.; Başkan, 9Marks

“Bu ilgi çekici kitabı bir çırpıda okudum çünkü içeriği ve ruhu beni çok etkiledi. Müjdeleme kitabı, Kutsal Kitap’ın Müjde’yi paylaşma gibi çok önemli bir konuyu nasıl ele aldığına dair bir el kitabıdır. Geniş bir kitlece ve coşkulu bir şekilde karşılanacağını tahmin ediyorum.”

Daniel L. Akin, Başkan, Southeastern Baptist Theological Seminary

“Mack Stiles’in kiliselerimize nüfuz eden ‘müjde kültürü’ vizyonunu seviyorum. Tanrı güçlü bir şekilde bu vizyonu gerçekliğe dönüştürsün. Bu kitap hem teşvik etmekte hem de meydan okumaktadır. Ayrıca Mack’in diğer kitapları gibi, bu kitap da, Tanrı halkına büyük bir armağan ve bereket olmaktadır.”

Randy Newman, Öğretim Üyesi, C. S. Lewis Institute; yazar, Questioning Evangelism, Corner Conversations, ve Bringing the Gospel Home

“Pek çok kitap bireysel müjdelemeyi ele alır. Ancak bu kitap, bütün bir kültüre odaklanmaktadır. Yöntemlere veya programlara değil, bir dünya görüşüne odaklanmaktadır. Bu kitabı kilisenizde dağıtın ve neler olduğunu görün.”

John Folmar, Baş Pastör, The United Church of Dubai

“Bu kitap, müjdeleme üzerine yazılmış diğer kitaplardan farklı olarak, Mesih’i yücelten, Müjde ile doymuş bir kitaptır. Size bireysel bir metodoloji vermek yerine, bir kilise bedeni olarak İsa’nın devrim yaratan haberini ilan etmeniz ve meyvesini vermeniz için sizi derinden motive etmektedir. Ve bu kitabı daha da değerli kılan şey, Mack Stiles’in hakkında yazdığı tutumsal kültürün birkaç kıtada Tanrı’nın yüceliği için modellediğini görmüş olmamdır.

O, istisnasız Tanrı'nın (şimdiye kadar) kullandığını gördüğüm en yetenekli müjdeci. Müjdeleme kitabı, her pastör ve kilise üyesi için okunması gereken bir kitaptır.”

Richard Chin, Ulusal Direktör, Australian Fellowship of Evangelical Students; Güney Pasifik Bölgesel Sekreter, International Fellowship of Evangelical Students

“Bu kitabın müjdeleme üzerine yazılmış en sevdiğim kitap haline gelmesi çok uzun sürmedi – bunun bir nedeni bu kitabı elimden bırakamamamdır! Müjde çok net ve aldığım yardım da çok somut. Ancak okuyucuların şunu hesap etmesi gerekiyor. Bu kitap, içinizde sizin titretmeyeceğiniz bir şeyi harekete geçirebilir. Artık pastörü olduğum kilisede bir müjdeleme kültürü geliştirmekten daha azıyla asla tatmin olmayacağım. Bu kitap aracılığıyla bana verdikleri için Tanrı'ya şükrediyorum ve daha fazlası için dua ediyorum.”

Jason C. Meyer, Vaaz ve Vizyon Pastörü, Bethlehem Baptist Kilisesi

“Her üyesinin Müjde'yi bildiği ve onunla adım adım yürüdüğü, herkesin imanlı olmayan insanlarla ilgilendiği, önderlerin ve üyelerin müjdelemeye yönelik fırsatlar hakkında konuşmasının doğal olduğu ve üyelerin düzenli olarak imanlı olmayanları birlikte Kutsal Kitap okumaya veya Kutsal Kitap çalışılan küçük gruplara ya da pazar ibadetlerine davet ettiği bir yerel kilise hayal edin. Bu size teşvik edici geliyorsa, o zaman bu kitabı okumak isteyeceksiniz ve Mack'in sizi, müjdelemenin basitçe Müjde yaşamının doğal bir sonucu olduğu bir müjdeleme kültürüne doğru adım adım yönlendirmesine izin vereceksiniz.”

Juan R. Sanchez, Jr., Pastör, High Pointe Baptist Kilisesi, Austin, Texas

IX

9Marks SAĞLIKLI KİLİSELER İNŞA ETMEK İÇİN

MÜJDELEME

TÜM
KİLİSE
İSA'DAN
NASIL
SÖZ EDER?

J. MACK STILES

Önsöz, David Platt

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisisiga.com
www.karanliktanisisiga.com
www.9marks.org
tr.9marks.org
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Müjdeleme
Özgün Adı: Evangelism
Yazar: J. Mack Stiles
Çevirmen: Göksel Erdoğdu
Çeviri Editörü: Çetin Erdoğdu
Düzeltilen: Nurşilan Şahin
Mizanpaj: Aysun Alsancak

9Marks ISBN: 979-8-89218-100-6
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2014 by J. Mack Stiles. All rights reserved. Originally published by Crossway.
Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayını, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Basım: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Ocak 2024

Çocuklarıma: Tristan, David, Isaac ve Stephanie
Mezmurlar 127:3-5

İÇİNDEKİLER

Seriye Dair Önsöz	11
Önsöz	13
GİRİŞ	17
1) Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında	21
2) Bir Müjdeleme Kültürü	45
3) Kilise ve Müjdeleme Kültürü Arasında Bağ Kurma	69
4) Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler	87
5) İmanımızı Gerçekten Paylaşmak	110
Ek	129
Notlar	134

SERİYE DAİR ÖNSÖZ

Sağlıklı bir kilise inşa etmeye yardımcı olmanın sizin sorumluluğunuz olduğuna inanıyor musunuz? Eğer bir Hristiyan'sanız, biz öyle olduğuna inanıyoruz.

İsa size öğrenciler yetiştirmenizi buyurur (Mat. 28:18-20). Yahuda kendinizi imanınızın temeli üzerinde geliştirmenizi söyler (Yah. 20-21). Petrus sizi armağanlarınızı başkalarına hizmet etmek için kullanmaya çağırır (1.Pe. 4:10). Pavlus kilisenizin olgunlaşmasını sağlamak için sevgide gerçeği söylemenizi söyler (Ef. 4:13, 15). Bu sorumluluğu nereden aldığımızı görüyor musunuz?

İster bir kilise üyesi, isterse de önder olun, Sağlıklı Kiliseler İnşa Etmek adlı kitap serisi, Kutsal Kitap'ın bu tür buyruklarını yerine getirmenize ve böylece sağlıklı bir kilise inşa etmede üstünüze düşen rolü oynamanıza yardımcı olmayı amaçlamaktadır. Bunu söylemenin bir başka olası yolu da şu ki, bu kitapların sizin kilisenizi, İsa'nın onu sevdiği gibi sevmek noktasında büyümenize yardımcı olacağını umuyoruz.

9Marks Hizmetleri, Mark Dever'ın sağlıklı bir kilisenin dokuz işareti olarak adlandırdığı maddelerin her biri üzerine kısa, okunabilir bir kitap ve bir de sağlam öğreti üzerine bir kitap çıkarmayı planlıyor. Açıklayıcı vaaz, Kutsal Kitap teolojisi, Müjde, Mesih'e dönme, müjdeleme, kilise üyeliği,

MÜJDELEME

kilise disiplini, öğrenci yetiştirme, büyüme ve kilise önderliğiyle ilgili kitapların takipçisi olun.

Yerel kiliseler, Tanrı'nın yüceliğini uluslara sergilemek için vardır. Bunu, gözlerimizi İsa Mesih'in Müjdesi'ne odaklayarak, kurtuluş için sadece O'na güvenerek ve sonra Tanrı'nın kendi kutsallığı, birliği ve sevgisiyle birbirimizi sevecek yaparız. Elinizde tuttuğunuz kitabın bu yolda yardımcı olması için dua ediyoruz.

Umutla,

Mark Dever ve Jonathan Leeman

Seri editörleri

ÖNSÖZ

Mack Stiles ile ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. Amerika'daki bir konferansta ikimiz de konuşmacıydık; ben ve diğer konuşmacılar zamanımızın çoğunu birbirimizle konuşarak geçirirken, Mack çok nadiren aramızda olurdu. Bunun nedenini merak ediyordum; ta ki Mack'in, zamanının çoğunu konferansın düzenlendiği tesisin perde arkasında çalışan insanlarla İsa hakkında konuştuğunu keşfedene kadar. Kendisiyle ilk defa aynı anda bulunduğum bu ortamda, ondan öğreneceğim çok fazla şey olduğunu anladım.

Bunun üzerinden çok zaman geçmemişti ki, Mack'in üniversite öğrencilerine yönelik bir hizmete önderlik ettiği ve bir kilisede ihtiyar olarak hizmet ettiği denizaşırı bir bölgede bulunan başka bir kilisede hizmet etme ayrıcalığına sahip oldum. Bir keresinde bir sabah onun kilisesinde vaaz ediyordum. Vaaz bittikten sonra Mack beni birçok kişiyle tanıştırdı. Bu kişilerle olan konuşmalarımın özetini size aktarayım (isimleri değiştirerek anlatıyorum).

“Merhaba, benim adım Abdul” dedi bir adam. “Bir Müslüman olarak büyüdüm ama birkaç yıl önce Tanrı lütufkâr bir şekilde beni Mesih aracılığıyla günahlarımdan ve kendimden kurtardı.”

MÜJDELEME

“Harika” diye karşılık verdim. “Müjde’yi nasıl duydun?”

“Mack ile olan arkadaşlığım sayesinde” dedi Abdul. “Bir gün kendisiyle Markos Müjdesi’ni okumak isteyip istemediğimi bana sordu. Ben de istediğimi söyledim ve birkaç ay içerisinde Kutsal Ruh inanmam için benim yüreğimi açtı.”

Ardından bana kendisini tanıtan başka birisine döndüm. “Selam, Ben Rajesh. Birisi beni kiliseye davet edene kadar hayatımı Hindu olarak sürdürdüm. Buraya gelene kadar Hristiyanlık hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Mack ve diğer kişiler benimle buluşmaya ve bana Mesih’in kim olduğunu ve ne yaptığını anlatmaya başladılar. Şaşkına dönmüştüm ve Mack’e sorduğum tüm soruları araştırdıktan sonra, kurtuluşum için Mesih’e güvendim.”

Abdul ve Rajesh’in arkasında Matthew vardı. Matthew bana dedi ki “Mesih’le herhangi bir ilişkisi olmayan sözde Hristiyan bir ailede büyüdüm ama geçen yıl Mesih’e gerçekten iman etmenin ne anlama geldiği konusunda Tanrı gözlerimi açtı. Günahlarımdan tövbe ettim ve Mesih’e iman ettim.”

“Dur tahmin edeyim” dedim. “Seni Mesih’e Mack yönlendirdi, değil mi?”

“Hayır” dedi Matthew. “Abdul ve Rajesh yönlendirdi. Bana Mesih’i izlemenin ne anlama geldiğini göstererek, Kutsal Yazılar üzerinde benimle saatlerce vakit geçirdiler.” Ardından Matthew bana şunu sordu: “Stephen’ı seninle tanıştırebilir miyim? Kendisi şu an Hristiyanlığı araştıran bir arkadaşım ve bu sabah kilise ibadetine benimle birlikte geldi.”

Bu konuşmalar bu şekilde devam etti. Tanrı’nın lütfu karşısında kelimenin tam anlamıyla hayrete düştüm; sadece

Önsöz

bir Hristiyan'ın tutkulu bir şekilde Müjde'yi paylaşmasına yönelik değil, tüm topluluğun tutkulu bir şekilde Müjde'yi paylaşmasına yönelik lütfu karşısında hayrete düştüm. Etrafıma bakarken, kilisenin genelinde bulaşıcı bir müjdeleme kültürüne sahip olduğunu gözlemledim. Bu kültür, sonunda etkinliklere, projelere, programlara veya hizmet çalışanlarına bağlı olan bir müjdeleme kültürü değil. Aksine bu kültür, Tanrı'nın lütfunun Müjdesi'ni günlük yaşamları ve ilişkileri bağlamında ilan eden Tanrı'nın Ruhunun gücüyle dolu insanlar üzerine inşa edilmiş bir müjdeleme kültürüdür.

Sonuç olarak, sadece bir Hristiyan olarak müjdeleme disiplini geliştirmek üzerine değil, aynı zamanda kilisede bir müjdecilik kültürü yaratmak üzerine bir kitap yazacak daha iyi birini gerçekten düşünemiyorum. Bu kitabı baştan sona okurken, kendimi bir yandan cümlelerin ve paragrafların altını çizerken diğer yandan da pastörlüğünü yaptığım kilisede böylesine bir müjdeleme kültürü yaratmada beni kullanması içi Tanrı'ya dua ederken buldum.

Bu kitap Kutsal Kitap'a dayalı ve uygulanabilir bir kitaptır. Kilise üyeleri ve önderleri içindir ve nihai olarak Tanrı'yı yüceltmektedir. Rab bu kitabı yaşamınızda ve kilisenizde – ve çok sayıda yaşamda ve kilisede– sonuna kadar bereketlesin, öyle ki, O'nun kilisesi daha fazla Abdul, Rajesh, Matthew ve Stephen gibi kişilerin hem burada hem de dünyanın dört bir yanında Mesih'teki kurtaran imana geldiğini görebilsin.

David Platt

Baş Pastör, The Church at Brook Hills

Birmingham, Alabama

GİRİŞ

“Peki kitabın ne hakkında, tatlım?”

Kayınvalidemi haftalık briç oyununa götürmek üzere evden alan yaşlı hanımefendi bu soruyu sordu bana. Kayınvalidemin yürütecini bu hanımefendinin arabasının arka koltuğuna koyarken, ne yanıt vereceğim üzerinde düşündüm. Şöyle söylemek istedim: “Bu, sadece müjdeleme üzerine değil, bir müjdeleme kültürü geliştirme üzerine bir kitap.” Benim tereddüdümü sezdi ve kayınvalideme kısa bir bakış atarak şöyle dedi: “Peki, kitabın başlığı ne, tatlım?”

Ben yine duraksadım ve havaya baktım. Kayınvalidem yardımına yetişip “Müjdeleme hakkında” dedi. Bunu, eskisi gibi duymayan insanlara özgü bir tonda söyledi.

“Ha,” dedi arkadaşı. “Ha” ifadesinin sonunda aslında bir soru işareti vardı. Arabanın kapısını kapattım.

“Yani kitap, *tüm* kilisenin imanlarını paylaşmasını sağlamakla ilgili” dedim.

Arkadaş daha da şaşkın görünüyordu. “Hımm” dedi. Sonra kayınvalideme döndü. “Pekâlâ, Ann, *çok* gurur duyduğunu biliyorum” dedi koluma hafifçe vururken. Yazarın kitabının ne hakkında olduğunu çözememiş gibi görünmesini bir kenara bırakalım.

MÜJDELEME

Sizin için daha iyi bir şekilde anlatmaya çalışayım. Bu kitap *Kutsal Kitap'a dayalı* müjdeleme hakkındadır. Aslında Hristiyanların müjdeleme üzerine Kutsal Kitap'a uygun olmayan ilkelere dayalı bir kitap yazmaya kalkışacağını düşünmüyorum. Ama yine de bu oluyor. Çünkü müjdelemenin son derece önemli bileşenleri hakkında yanlış düşünceler mevcut. Genellikle yanlış düşünceler pazarlama ilkelerine ya da bir kişinin Tanrı'nın Krallığı konusunda nasıl ikna edileceğine dair insan anlayışına dayanmaktadır. Eğer Kutsal Kitap'a dayalı müjdelemeyi sağlama almazsak, müjdeleme yapmıyor olabiliriz.

Örneğin, arkadaşıyla kahve içmek için buluşan bir ev hanımı müjdeleme yapıyor olabilir ama kilise kürsüsünden binlerce kişiye konuşan keskin zekâya sahip bir Hristiyan inanç savunmacısı yapmıyor olabilir. Çok az kişi durumu böyle görmektedir ancak bunu sebebi müjdelemenin ne olduğuna dair yanlış bir anlayışa sahip olmamızdır. İmanı savunmak iyi bir şeydir ancak Müjde'yi açıklamadan Hristiyanlıkla ilgili inanç savunması yapmak da kolaydır; ve Müjde olmadan müjdeleme yapamayız.

“Müjdeleme,” “Mesih'e dönme” ve hatta “Müjde” dediğimizde neyi kastettiğimizi iyi bilmemiz gerek. Bu sözcükler, insanların zihninde farklı tanımlar uyandırır ve sıklıkla soru işaretiyle gelirler. Eğer Hristiyanlar bu temel kavramları anlamazlarsa, Kutsal Kitap'ın yörüngesinden hızlıca sapabiliriz. Bu yüzden, bu kitabın 1. bölümünde tanımlarla boğuşmaya zaman ayıracağız.

Bu arada, birçok kişi benim “müjdeleme kültürü” olarak adlandırdığım şey için *Müjde hizmeti* ifadesini kullanmak isteyebilir. Bunu anlıyorum ancak ben *müjdeleme* kelimesini

Giriş

kullanmaya devam edeceğim. Bu kelime, Kutsal Kitap'a dayalı önemli bir kelimedir ve kitap boyunca bu kelimeyi kullanacağım.

Bu kitap *müjdeleme* hakkındadır ancak bundan da öte, bir müjdeleme kültürü geliştirme hakkındadır. Bu, 2. bölümün konusu. Müjdeleme kültürü dediğimde, müjdeleme için yapılan türlü programları kastetmiyorum. Aslına bakılırsa, birçok kiliseyi müjdelemeye yönelik yaptıkları programlarına son vermeye teşvik ediyor olmama şaşırabilirsiniz. Bunun sebebini daha sonra anlatacağım ancak burada her Hristiyan'ın imanını paylaşmak için taşıdığı sorumluluğu, bireysel çabaları çoğaltarak kilise paydaşlığını yaşamımıza nasıl entegre edebileceğimizi araştırmak istediğimi söylemem yeterli olacaktır.

Müjdelemeyle ilgili sorunumuzun çoğu, kiliseyle ilgili yeterince büyük bir görüşe sahip olmamamızdan kaynaklanmaktadır. İnanıyorum ki Tanrı dünyayı seviyor ve müjdelemeyle ilgili harika bir planı var: kilisesi. Bu da 3. bölümün konusu.

Bu kitap müjdeleme ve kilise yaşamındaki bir müjdeleme kültürüyle ilgili olduğu için, Hristiyanların sağlıklı müjdeleme çabalarına dair oluşturmak zorunda olduğu (ve sıklıkla ihmal edilen) ortamları da tanımlamaktadır. Bu da 4. bölümün konusu. Bunlara örnek vermek gerekirse:

- Maksatlı müjdeleme hazırlıkları
- Müjde'yle şekillendirilmiş bir yaşam biçimi
- Müjde'yi varsaymamak
- Ruhsal bir disiplin olarak Müjde
- Dua
- Müjdelemeye yönelik önderlik

MÜJDELEME

Ardından, elbette imanımızı paylaşmanın gerçek uygulamasını şekillendiren temel ilkeleri, günaha batmış bir dünyada Mesih'in elçileri olarak yaşamak için yapmamız gereken şeyleri keşfetmemiz gerekmektedir. Bu da 5. bölümün konusu.

Beni bir müjdedi olarak gören iyi arkadaşlarım var. Ama ben bundan emin değilim. İnsanların İsa'yı tanımasını çok arzuluyorum. Sanki müjdeleme konusunda sadık olmayı amaçlayan birisiymişim gibi hissediyorum. Ancak ruhsal konular hakkında konuştuğumda, başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü konusunda gerçekten korkularla yüzleştiğimi insanların bilmesini istiyorum. Müjdeleme konusundaki başarısızlıklarımın ve sınırlarımın farkındayım. Çevreme bakınca, benden çok daha iyi müjdedi olan fazlasıyla kişi görüyorum. Eğer ben bir müjdeciysem, ortalama bir müjdeciyim.

Ancak Tanrı'nın lütfuyla iyi olduğumu düşündüğüm bir şey var: müjdeleme kültürleri geliştirmek için Tanrı'nın beni kullandığına inanıyorum. Yıllar içinde, öğrenci hizmetleri oluşturmaya ve kiliseler kurmaya yardımcı oldukça, müjdelemenin bu toplulukların hem DNAsına hem de ahlak ve kültürlerine işlediğinden emin olmak istedim.

Bu, beni harekete geçiren bir tutku ve bundan dolayı da bu kitap için heyecanlıyım. Bu kitap sayesinde, sevdiğim şeyleri bir araya getirip sizinle paylaşıyorum.

KÜRSÜ ÇAĞRISI VE SAHNE IŞIKLARI HAKKINDA

1970'lerde yeni bir İsa hayranıydım. Üniversitedeki ilk yılımın ilk aylarında, oda arkadaşım John'ı İsa'ya yönlendirdim. Aradan çok uzun zaman geçmemişti ki bir pazar günü Memphis'in şehir merkezinde bulunan büyük bir Baptist kilisesine gitmeye karar verdik.

Acayip bir tarzım vardı: kocaman kırmızı bir kıvrırcık saç, İspanyol paça kot pantolon ve mor bir yün trençkot. Bu hâlimle asker tıraşı olmuş ve jilet gibi giyinmiş kişilerin ortasındaydık.

Vaiz vaazını verdi, ilahilerin tüm kıtaları söylendi ve sıra davet kısmına gelindi. Vaiz sert bir şekilde eğer birisi ibadetten ayrılacaksa, bunun “en önemli zaman olan” davet kısmında değil, vaaz kısmında olmasını tercih edeceğini söyledi.

İnsanlara hayatlarını İsa'ya vermesi yönünde bir çağrı yapıldı. Eller havaya kaldırıldı. Bize teşekkür edildi ve ardından koltuklarımızı “terk etmemiz” ve öne çıkmamız söylendi. Vaiz, “Kilisede İsa için herkesin önünde ayağa

MÜJDELEME

kalkmazsanız, bu duvarların dışında O'nun için asla ayağa kalkamazsınız” dedi. Mantık bana sağlam göründü.

John, başı öne eğik ancak gözleri açık bir şekilde (ki bu verilen talimatlara karşıydı) bana fısıldadı ve “Sence öne çıkmalı mıyım?” diye sordu.

“Bir zararı olmaz” diye ona fısıldadım, “Ben de seninle gelirim.” John, oturduğu yerden öne atıldı ve ben de onu takip ettim.

Onlarca kişi oturdukları yeri “terk etti” ve öne doğru akın etti. Bunların birçoğu görevlilerdi ve biz bunun farkında değildik. En öne geldiğimizde etrafımızda yarım daire şeklinde sıralar oluştu. Arka sıradan görüldüğünden daha kalabalık olan topluluk sanki öne doğru eğilmiş ve gülümseyerek bize odaklanmış gibiydi.

Vaiz, yıldırım hızıyla yanımda belirdi. “Evlat,” dedi bana kibar ses tonuyla, “Bugün neden buradasın?” Mikrofonunu bacağına dayadı ve uzun hoparlör kablosunu tecrübeli bir bilek hareketiyle ayaklarının arkasında kıvırdı.

“Şey,” dedim, “arkadaşım John birkaç hafta önce İsa’yı kabul etti ve İsa için ayağa kalmak istedi.” Pastör, hayatı berbat olan ancak muhafazakâr şekilde giyinmiş John’a şöyle bir baktı. Kafasını sallayarak “Bu harika, evlat” dedi. Bana dönüp dedi ki, “Peki, seni ön tarafa getiren şey neydi?”

Ben, yüzümde büyük bir şehre gelmiş köylü çocuğu ifadesiyle balkona ve güçlü spot ışıklarına bakıyordum. “Şey, ben...arkadaşıma destek olmak istemiştım” diye kekeledim.

“Anlıyorum,” dedi kafasını sallayarak. Kolu artık omzundaydı. “Sen Hristiyan mısın, evlat?” diye sordu.

“Öyleyim” dedim.

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

“Hayatını tekrardan İsa’ya adanmak ister misin?” diye sordu. Bu sorunun içerdiği teolojik karmaşıklıkları anlayamadan “Neden olmasın” dedim.

Vaiz daha sonra mikrofonu dudaklarına götürdü ve o da balkona baktı. Az önce kurulan TV kamerasını buldu ve parmaklarını açarak eliyle işaret etti. “Bizi şu an TV’den izleyenlere, bu iki genç adamın hayatlarını İsa’ya verdiklerini söylemek istiyorum. Siz de evinizde, şu an, oturduğunuz yerde bunu yapabilirsiniz...”

Ancak yıllar sonra orada neler yaşandığını fark edebildim.

MÜJDELEME NEDİR?

Yıllar önceki o ibadeti düşündüğümde şunu sormak istiyorum: O sabah o kilisede müjdeleme gerçekleşti mi?

Bu soruya nasıl yanıt vereceğimize dikkat etmeliyiz. Birçok kişi kürsü çağrısını duyduktan sonra bir koridordan yürüyerek Hristiyan olmuştur. Yakın zamanda, Southeastern Seminary’deki bir pastör toplantısında, okulun başkanı Danny Akin, orada toplanmış pastörlerin kültürlü, iyi eğitilmiş ve teolojik yönden sağlam olduklarını belirtti. Hiçbirisi Memphis’te yaşadığım gibi bir kürsü çağrısına önderlik etmeyi aklının ucundan geçirmez. Ancak ardından Akin şunu sordu: “Kaçınız şu an reddettiğiniz yollarla müjdeleme yapan kiliselerde iman ettiniz?” Neredeyse bütün pastörler el kaldırdı.

Bu karşılık bizi biraz düşündürmelidir. Müjdeleme söz konusu olduğunda alçakgönüllülük yapmak için çok sebebi-miz var. Şunu bilmeliyiz ki, Tanrı egemendir ve istediği şe-

MÜJDELEME

kilde insanları Kendisine çekebilir. Kişilerin, hizmetlerin ve kiliselerin müjdelemeyle ilgili uygulamalarına karşı çıksak da, aynı zamanda kabul etmeliyiz ki, insanlar müjdelemeye yönelik iyi niyetli bağlılıklar geliştirdiğinde, Tanrı meyveler üretebilir.

Şahsen, tamamen kusursuz bir şekilde yapana dek müjdelemekten kaçınan kişileri değil, ellerinden geldiği kadarıyla müjdeleme yapmaya çalışanları tercih ederim. Priskilla ve Akvila'nın, müjdelemeye yönelik çabalarında Apollos'a nasıl yumuşak bir şekilde yaklaştığını hatırlayın (Elç. 18:26). Pavlus bile kendisine sıkıntı veren kişilerin bencil bir niyetle yaptıkları müjdeleme için sevinç duydu (Flp. 1:17-18). Bu yüzden, insanlar garip araç ve yöntemlerle iman ettiklerinde, öncelikle şundan teşvik almalıyız: Tanrı, Müjde gerçeğinin en küçük tohumlarını alıp insanların yüreklerinde Müjde'den kaynaklanan barışın büyük meyvesi hâline getirebilir.

Açıkça söyleyeyim: kürsü çağrılarının kati surette yanlış olduğunu düşünmüyorum. Ancak Memphis'teki tecrübemi düşündüğümde, o zamanki yöntemlerin çoğunlukla anlık sonuç arzusu tarafından yönlendirildiğini görmek de zor değil: insanların hemen karar vermesine veya koridorda yürümesine yönelik aşırı vurgu vardı, ekran başındakilerin izleyip izlemediğine dair aşırı endişe vardı, ancak canımın ve günahımın gerçek durumuna yönelik çok az bir kaygı vardı.

Birçok insan, yıllar boyunca kürsü çağrılarına cevap vermiştir. Her ne kadar bu çağrılara yanıt vererek yürekten iman edenler olmuşsa da, aynı ben ve John gibi farklı dürtülerle kilisenin önüne çıkan çok daha fazla kişi olmuştur. En önemlisi, insanlar çeşitli yollarla İsa'ya gelse dahi, Kut-

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

sal Kitap, sonuçları *asla* müjdelemeye yönelik uygulamaları yönlendirmek veya aklamak için kullanmaz.

Dolayısıyla, müjdeleme girişiminde bulunduğumuzda, Kutsal Kitap'a dayalı temellerle başlamamız gerekir. Bu temellere bakarken de, en üst düzeyde etkiyi elde etmenin bir yolunu arayarak başlamamalıyız; imanımızı nasıl paylaşacağımızı şekillendirmek, korumak ve yönlendirmek için bakmalıyız. Müjdelemeye yönelik uygulamalarımızı Kutsal Kitap'a uydurma konusunda çok dikkatli olmalıyız çünkü bu Tanrı'yı onurlandırır.

Ne yazık ki, müjdelemeye yönelik uygulamalarımızı yönlendiren şey, genellikle Kutsal Yazılar yerine dünya (muhtemelen iş dünyası ya da kitapçılardaki kişisel gelişim kısmı) oluyor. Şeytan, daha büyük bir TV hizmeti veya finansal kâr aracılığıyla sonuç alma arzumuzu oynuyor. Görünüşte iyi niyetli gibi görünen arzularla bizi deniyor. Örneğin kilise üyelerinin sayısının artmasını arzulamamız, ya da, yaşantısı ne olursa olsun her çocuğun sadece tövbe duası ederek sadık bir imanlı olabileceğine inanmamız konularında bizi deniyor. Tüm bu durumlarda, insanlar Kutsal Kitap ilkelerini dünyasal arzularla takas etmiş olur ve müjdelemeye yönelik uygulamalarımız da yoldan sapmış olur.

Pavlus, her ne niyetle yapılıyor olursa olsun Müjde'nin vaaz edilmesinden sevinç duymuş olabilir çünkü Tanrı'nın, Kendi amacını Sözü aracılığıyla tamamlayacağını biliyordu. Ancak Pavlus aynı zamanda yoldan sapmış müjdelemeye yönelik uygulamaları da düzeltmekteydi: Tanrı'nın mesajını manipüle etmememiz, değiştirmememiz ya da çarpıtmamamız gerektiğini vurgulamaktaydı (ör. 2.Ko. 4:1-2). Bunun yerine, gerçeğe derin bir bağlılıkla, insanlara ve Mesih'e

MÜJDELEME

yönelik sevgiden kaynaklanan saf bir niyete sahip olmanın peşinden gitmeliyiz (2.Ko. 5:11–15). Aynı zamanda, Rab’bin yeni kişileri topluluğa katacağına güvenmeliyiz (Elç. 2:47).

Memphis’teki o kilise ibadetine bakarak, ne kadar çok şeyin yanlıştın eşliğinde olduğunu bir düşünün:

- Pastör, gerçekten de ibadetin en önemli kısmının Tanrı’nın Sözü’nün doğru bir şekilde vaaz edilmesi yerine davet kısmı olduğuna mı inanıyordu?
- İsa’nın yüreklerine gelmesi için insanların ellerini kaldırdığını Kutsal Kitap’ın neresinde görüyoruz? Ayrıca imanımızın topluluk önünde gözler önüne serilmesi olan vaftizin yerini ne zaman yüksek sesle haykırmak için koridorda yürümek aldı (özellikle de bir *Baptist* kilisesinde)?
- Yer gösteren görevlilerin, yapılan davete bir yanıt olarak gözle görülür bir şekilde koltuklarını terk etmesi manipülatif değil miydi? “Hayatını İsa’ya yeniden adamak” gibi Kutsal Kitap’a aykırı ifadeleri kullanmak, gerçeği açıkça ortaya koymada başarısız olmak değil miydi (2.Ko. 4:2)?
- Öyle olmadığı hâlde, John ve benim hayatlarımızı ilk defa İsa’ya verdiğimizizi söylerken, pastör herkesin önünde kasıtlı bir şekilde yalan mı söyledi? Yoksa kültürel gözlükler kendisini kör ettiği için önünde duran iki Mesih inanlısı kardeşini gözden mi kaçırmıştı? Yoksa biz, pastörün kendi müjdelemeye yönelik çabalarını dünyaya göstermesi için birer araç mıydık?

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

Aslında, pastörün kaçırdığı en büyük şey önünde duran bu iki adamdı. Benim yerimde duramayıp haykırmak istememin sebebi de bu dikkatsizliktir. Müjdelemenin en iyi canlı örneklerinden birisini kaçırmıştı: içindekiler kısmının yardımını olmadan Markos kitabını bile bulamayacak on sekiz yaşındaki genç bir çocuk, arkadaşını basitçe Müjde'nin mesajıyla ilgili bildiklerini anlatarak İsa'ya yönlendirmişti. Sanırım, topluluk çekici görünen programın ve TV izleyicisinin büyüüne o kadar kapılmıştı ki, onlar da bunu görememişti.

MÜJDELEME İÇİN BİR TANIM

Peki, müjdelemenin gerçekleştiğini nasıl bilebiliriz? Cevap, müjdelemeyi nasıl tanımladığımızıza bağlıdır. Müjdelemeyi Kutsal Kitap'a dayalı şekilde tanımlamak, müjdelemeye yönelik uygulamalarımızı Kutsal Yazılar'a uygun hâle getirmemize yardımcı olur. Aşağıdaki müjdeleme tanımı bana yıllar boyunca yardımcı olmuştur:

Müjdeleme, ikna etme amacıyla Müjde'yi öğretmektir.

Oldukça kısa, değil mi? Eminim birçok kişi böylesine önemli bir teolojik sözcükten daha fazlasını bekliyordur. Ancak bu tanım, ne kadar kısa olursa olsun, bir çağrıya kaç kişinin yanıt verdiği bakmaktansa, müjdelemeye yönelik uygulamalarımızı tartmak için çok daha iyi bir denge sunmaktadır.

John ile birlikte Memphis'teki kiliseye katıldığımız dönemde, John'a bir Kutsal Kitap satın aldım. Bu Kutsal Kitap,

MÜJDELEME

Kapsamlı Kutsal Kitap diye geçiyordu ve eğer daha önce görmediyseniz, anahtar kelimeler için bir yığın eşanlamalı kelimeler sunan bir Kutsal Kitap versiyonudur. Kapsamlı Kutsal Kitap'ta, benim müjdeleme tanımımın genişletilmiş hâli şu şekilde geçmektedir:

Müjdeleme, ikna etme (razı etme, Mesih'e döndürme) amacıyla (umuduyla, arzusuyla, hedefiyle) Müjde'yi (bizi kurtuluşa götüren Tanrı'nın mesajını) öğretmektir (bildirmektir, ilan etmektir, vaaz etmektir).

Fark ettiyseniz, bu tanım anında bir dışsal yanıt gerektirmiyor. Bir koridorda yürümek, el kaldırmak ve hatta dua etmek bize müjdelemenin gerçekleştiğini söyleyebilir ancak bu tür eylemler müjdelemenin kendisi değildir. Yine fark ettiyseniz, eğer tanımdaki dört bileşenden herhangi birisi eksikse, muhtemelen müjdelemeden farklı bir şey yapıyorsunuz demektir.

Eğer mümkün olsaydı, zamanda geriye gidip Memhis'teki kiliseye müjdelemenin gerçekten ne olduğunu öğretmek isterdim. Dünya genelindeki kiliselerde çok fazla hastalık olduğu çünkü kiliselerin müjdeleme olmayan bir şeyi müjdeleme olarak adlandırdıkları konusunda onları uyarırdım. Yalvararak şöyle derdim: "Lütfen, öğrettiğiniz zaman, insanlara davet sırasında nasıl davranmaları gerektiğini öğretmeyin. Müjde'nin ne olduğunu ve bir kişinin Mesih'e dönmesi için ne yapması gerektiğini öğretin."

Kiliseyi, ikna etmeyi amaçlaması ancak bunu manipüle etmeden yapması yönünde dürterdim. Onları, ne kadar ca-

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

nımız istemese de Hristiyan yaşamındaki zorluklardan bahsetmeyi ihmal etmemeye, insan yanıtı ile Kutsal Ruh'un işini karıştırmamaya ve sonuçlar konusunda yalan söylememeye teşvik ederdim. "Ve lütfen, gerçekten Mesih'e dönmüş takipçiler olduklarına dair kanıtlar olmadan insanları Hristiyan olarak adlandırmaktan sakının" derdim.

Elbette, günümüzün standartlarına kıyasla, eski kilise uygulamalarını hor görebiliriz. Ancak dürüst olmak gerekirse, bizim de sonuç ve "başarı" için Kutsal Kitap ilkelerini feda etme yönündeki aynı ayartıyla yüzleştiğimizi söylememiz gerek. Etrafıma bakınca, Kutsal Kitap'a dayalı olmayan müjdelemelerde, biçim dışında pek bir değişiklik görmüyorum. Müjde genellikle öğretilmeden kalıyor ve Kutsal Kitap'a dayalı olmayan sözler günahın, ölümün ve cehennemın keskin gerçek anlamını sulandırıyor veya hakikaten gerçeği arayanların kafasını karıştırıyor.

Sağlık ve zenginlik vaatleri, en savunmasız kişiler olan yoksulları, ezilenleri ve hastaları kandırmaktadır. Birçok kilise, bedelsiz, rahat ve menfaat odaklı olan ve Kutsal Yazılar'ın hiçbir yerinde bulunmayan bir "müjde" sunmaktadır. Gerçek şu ki, böyle bir müjde, Pavlus'un "değişik müjdeler" olarak adlandırdığı ve katiyen Müjde olmayan çarpıtılmış bir müjdedir (Gal. 1:6-7). Kiliseler, insanların arzularını besleyerek, Tanrı'nın Kendisine tapan halkı aracılığıyla sergilenen yüceliğine değil, Hristiyan olmayanlara odaklandıklarını açıkça ortaya koymuş olurlar.

Yükselen koro nakaratlarının yerini lazer ışık gösterileri aldı, böylece bir kilise ibadeti, ibadetten çok eğlence için gidilen bir yer hâline geldi. İsa insanları kendisine çekiyordu ancak hiçbir zaman onları eğlendirmiyordu; ikisi arasında

MÜJDELEME

kocaman bir fark var ve günümüz kilisesinde bu ayrım maa-
lesef yok. Benzer şekilde, sosyal medya aracılığıyla arkadaş-
lara, takipçilere ve imanlılara hitap etmek geçmişte balkon-
da yer alan TV kamerasına hitap etmeye çok benziyor: her
ikisi de önderleri, önlerinde duran insanları gözden kaçır-
maya itebilir. Yoğun baskı içeren pazarlama işi yerini kişisel
gelişim içeren hafif pazarlamaya bırakmıştır.

Bu tür şeyler, Kutsal Kitap'a dayalı müjdelemeyi baltala-
yan aynı dünyevi ayartıların sonucudur, öyle ki eski yöntem-
leri küçümseyenlerin belki de Memphis'teki o kiliseden özür
dilemeleri gerekebilir.

Ancak bu tür ayartıların bir çözümü var. Günümüzdeki
durum, üniversitemin ilk yılındaki durumdan ya da Pav-
lus'un zamanındaki ilk kiliselerin durumundan çok farklı
değil. Çözüm, Kutsal Kitap ilkelerine dayalı, Müjde merkezli
müjdelemeyi aklımıza ve yüreğimize yerleştirmektir. Müj-
de'yi bir bütünlük içerisinde nasıl öğreteceğimizi öğrenmek
ve gerçek Mesih'e dönmenin büyük resimdeki amacını göz
önünde bulundurmaktır.

O hâlde, müjdeleme üzerine yaptığım tanımın şu dört kıs-
mını dikkatli bir şekilde *açalım*: “öğretme,” “Müjde,” “amaç”
ve “ikna etme.”

ÖĞRETME

İlk olarak, sözler olmadan müjdeleme olmaz. Nihayetinde
İsa Söz'dür ve Söz Tanrı'yla birlikteydi (Yu. 1:1).

Müjdelemede, en önemli kelime kullanımı öğretilerdir.
Eğer bir düşünürseniz, aklınıza yatacağıdır. İnsanlar olarak

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

kendi başımıza kurtuluş yolunu bulamayız. Bundan dolayı, Tanrı bize kurtuluşu sözleri aracılığıyla göstermelidir.

Öğretme, aynı zamanda Kutsal Kitap'ın da yapısını oluşturur. Kutsal Kitap bir öğretiş kitabıdır. Yaratılış'tan Vahiy'e kadar Kutsal Kitap bize öğretir. Aynı zamanda Kutsal Kitap bize başkalarına da öğretmemizi söyler: çocuklarımıza, komşularımıza, aramızdaki yabancılara. Yaşlı kadınların genç kadınlara öğretmesi buyrulmuştur. İsa'nın dikkatli takipçileri olmaları yanı sıra, kilise ihtiyarlarında aranan tek özellik, öğretebilme yeteneğine sahip olmalarıdır.

Belki de, Kutsal Yazılar'ın her yerinde olmasından dolayı, öğretmenin önemini kaçırabiliriz. İsa kalabalıkların çobansız koyunlar gibi olduğunu gördü ve bundan dolayı binlerce kişiyi birkaç somun ekmek ve balıkla doyurdu (Mar. 6:34-44; Lu. 9:10-17). Bu mucizeler bizi şaşırtmaktadır ve şaşırtmalıdır da. Ancak ilginç olan şey şu ki, her bir örnekte İsa'nın *ilk* merhamet eylemi öğretmektir.

Müjdeleme dediğimizde birçoğumuzun aklına vaaz vermek gelir, öyle de olması gerekir. Ben, bilhassa, verdiğim her vaazın Müjde'yi içermesini isterim. Pavlus, müjdelemeye yönelik vaazlarında üzerine düşeni kesinlikle yaptı. Ancak birçok kez Pavlus kendi hizmetini tanımlarken, bunun bir öğretme hizmeti olduğunu söyledi (1.Ti. 2:7; 2.Ti. 1:11). J. I. Packer, Pavlus'un müjdelemeyi yapış şekli üzerine yaptığı gözleminde, Pavlus'un müjdeleme yönteminin öncelikli olarak bir öğretme yöntemi olduğunu söyler.¹

Bu, bizim gibi her hafta vaaz vermeyen kişiler için iyi bir haberdır. Hepimiz vaiz olamayız ancak fırsat geldiğinde hepimiz Müjde'yi öğretebiliriz. Bir öğle yemeği esnasında "Bu

MÜJDELEME

vaaz hakkında ne düşündün?” sorusu üzerine iman eden kişilerin, vaaz esnasında iman eden kişilerden daha fazla olup olmadığını hep merak etmişimdir. Müjde’yi öğrettiğimizde harika şeyler gerçekleşir.

Müjde’yi öğretebilmek, Müjde temalarına göre yaşamamızı sağladığından, ruhsal yaşamlarımıza fayda sağlar. Rab’bin Sofrası’nda ilk yapmamız gereken şeylerden birisi, yaşamlarımızın Müjde’ye yaraşır olup olmadığını sınamaktır. Kendinize şu soruları sorun: Mesih’in işine dayalı bir imana yaşamı sürdürüyor muyum? Etrafımdakilere Müjde’nin lütfunu yansıtıyor muyum? Bana yanlış yapanlara karşı fedakâr bağışlamayı sunuyor muyum?

Eğer Müjde’yi nasıl öğreteceğinizi bilmiyorsanız, onu doğru bir şekilde anlamamış olabilirsiniz. Ve eğer Müjde’yi anlamıyorsanız, gerçek bir Hristiyan olmayabilirsiniz. Kendilerinin imanlı olduğunu düşünen, ancak Müjde’yi öğretme amacıyla Müjde üzerinde çalışmaya başladıklarında, gerçek anlamda günahlarından tövbe edip imanlarını İsa’ya verdiklerini fark eden birçok kişi tanıyorum.

Ancak en önemlisi, Müjde’nin bir kişi Hristiyan olmadan önce öğretilmesi gerektiğini unutmayın.

Yıllar boyunca insanları Mesih’e yönlendirebilmem, genellikle, Hristiyan olmayan kişilerin benimle Kutsal Yazılar’ı çalışmaya istekli olmalarından dolayı mümkün olmuştur. Bazen bu, bir kampta veya konferansta bir grup öğrenciyle Markos Müjdesi’ni çalışırken oldu. Bazense, bir kahve dükkanında birkaç insanla veya bir öğle yemeği arasında sadece bir kişiyle oldu. Nerede veya kiminle olursanız olun, süreç basit: bir Kutsal Kitap metnini okuyoruz ve o metnin ne an-

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

lama geldiği üzerinde konuşuyoruz. Zaman içerisinde, birer ikişer, insanlar Müjde onlara öğretildiği için İsa'ya geliyorlar. Bu tür bir öğretme çok büyük bir uyanış kadar heyecan verici olmayabilir ancak eğer her Hristiyan bunu Hristiyan olmayan arkadaşlarıyla yapmış olsaydı, böylesine bir uyanış hareketinden çok daha fazla sayıda insana gerçekçi bir biçimde ulaşılmış olurdu.

MÜJDE

Matematik veya biyoloji öğretmiyoruz. Müjde'yi öğretiyoruz. Müjde'yi iyi öğretmek önemlidir çünkü dünya genelinde Müjde hakkında çok fazla kafa karışıklığı vardır.

Müjde hakkında yapabileceğimiz iki tane hata var. Müjde'yi aşırı küçültmek ya da aşırı büyütme. Bu her iki hata da aslında çok küçük bir noktadan kaynaklanmaktadır: Müjde'nin sonuçları hakkında yanlış anlaşılmalara sahip olmak. Bu sonuçlar, Müjde mesajına olan inancımızdan kaynaklanmaktadır.

Daraltılmış Bir Müjde

Müjde'nin tüm yaşama dair sonuçları olduğunu anlamadan, sadece “bizi kurtarır” diyerek, yani bunun bir tür yangın sigortası olduğunu düşünerek, onu oldukça küçültmüş oluruz.

Müjde, Tanrı'nın yüreğini gözler önüne serdiği için, Müjde'nin içerdiği temaların (sevgi, barışma, bağışlama, iman, alçakgönüllülük tövbe ve daha fazlasının) bizi nasıl yaşadığımız konusunda bilgilendirmesi gayet mantıklıdır. O hâlde, Müjde'nin hem kurtuluş kapısı hem de yaşam modeli olduğunu görüyoruz.

MÜJDELEME

Tim Keller, Müjde merkezli yaşam hakkında, Müjdenin yalnızca Hristiyan yaşamının ABC'si (kurtuluş yolu) değil, aynı zamanda nasıl A'dan Z'ye Hristiyan yaşamının her şeyi olduğu hakkında harika bir şekilde yazmıştır.² Müjde, hayatı yaşama şeklimiz hakkında bilgi verir. 4. bölümde Müjde merkezli yaşam hakkında daha fazla konuşacağız.

Şişirilmiş Bir Müjde

Müjde'nin her şey olduğunu söylediğimizde, Müjde'yi aşırı büyütmiş oluyoruz. Bunu, imanla *ve* Müjde'nin çeşitli sonuçları aracılığıyla kurtulduğumuzu düşündüğümüzde yapmış oluyoruz. Örneğin, Hristiyan dünyasının büyük bir kısmı iman ve iyi işler aracılığıyla kurtulduğumuza inanmaktadır. Belki de çoğunluk olan diğer kesim ise, bizi kurtaran şeyin iman ve yasa olduğuna inanmaktadır.

Tarih boyunca Müjde'ye birçok şey eklendi. Ama yapılan hata hep aynıdır. İnsanlar, ahlaklı bir yaşam yaşamak, yoksullarla ilgilenmek veya vaftiz ve Rab'in Sofrası sakramentlerini kurtuluş için kritik öneme sahip olarak görmek gibi daha iyi olduğunu, hatta daha dindar olduğunu düşündükleri şeyleri Müjde'ye eklerler. Tüm bunlar, Hristiyan yaşamının önemli birer parçasıdır ve Hristiyanlar için ayrıcalıktır. Ancak bunlar her ne kadar Müjde'den kaynaklansalar da, bizi kurtaramazlar.

Müjde'nin İyi Bir Tanımı

O halde, bir Hristiyan hayatı yaşamaktan bahsettiğimizde, Müjde'nin temalarını ve sonuçlarını yaşamaktan bahsedebiliriz. Ancak kurtuluş hakkında konuştuğumuzda, Müjde'nin

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

bildirisine odaklanılır. İmanımızı paylaştığımızda, bizi kurtuluşa götüren bu *bildiriy*e odaklanılır. Şunu anlamak önemlidir: Kutsal Kitap *Müjde* kelimesini her kullandığında, hem Eski Antlaşma'da³ hem de Yeni Antlaşma'da, daima kurtuluşla ilişkili şekilde kullanmaktadır:

Şöyle bir tanım işimizi görecektir:

Müjde, bizi kurtuluşa götüren ve Tanrı'dan gelen sevinç dolu bildiridir.

Bu, yetersiz gibi görünen bir tanımdır çünkü şu soruyu sormamız gerekiyor: "Peki kurtuluş bildirisi nedir?"

Müjde *bildirisi* dört büyük soruyu yanıtlamaktadır: Tanrı kimdir? Biz neden altüst olmuş bir durumdayız? Mesih ne yaptı? Ve Tanrı'ya nasıl geri döneriz? Dünyada bunlardan başka ele alınacak daha önemli sorular yoktur ve bu sorulara verilecek cevaplar şu ana başlıklarla özetlenmektedir: Tanrı, İnsan, Mesih, Cevap (bu başlıkları destekleyen çeşitli Kutsal Yazı metinleri için Ek kısmına bakın):

- Tanrı bizim Yaratıcımız'dır. O sevecen, kutsal ve adildir. Bir gün tüm günah karşısındaki adaletini sergileyecektir.
- İnsanlar, Tanrı'nın suretinde yaratılmıştır. İtibar, değer ve öneme sahip güzel ve harika yaratıklarız. Ancak Tanrı'ya karşı kasıtlı ve günahkâr bir şekilde isyan etmemizden dolayı, O'nun çocukları olmaktan çıkıp düşmanları olduk. Hâlâ, bütün insanlar diri Tanrı'yla onarılmış bir sevgi ilişkisi içinde olma kapasitesine sahiptir.

MÜJDELEME

- Mesih, Tanrı'nın Oğlu'dur ve günahsız yaşamı O'na kursesuz bir kurban olabilme imkânı tanımıştır. Çarmıhtaki ölümü aracılığıyla, günahkâr insanların fidesini ödemiştir. Mesih'in ölümü, kendisine imanla gelen herkesin günahının bedelini ödemiştir. Mesih'in ölümden dirilişı, bu iddiaların gerçekliğinin nihai doğrulamasıdır.
- Tanrı'nın bizden beklediği cevap, günahımızın bilincinde olmak, tövbe etmek ve Mesih'e iman etmektir. Bundan dolayı, günahımızdan, özellikle de imansızlık günahımızdan, Tanrı'ya imanla döneriz ve bunu hayatımızın geri kalanında O'nu izleyeceğimizin bilinciyle yaparız.

Aynı hikâyeyi anlatmanın başka bir yolu ise Yaratılış, Düşüş, Kurtuluş ve Tamamlanma başlıklarıdır. Müjde'nin daha birçok güzel özeti bulunmaktadır. İnsanların Tanrı ile barışabilmeleri için bilmeleri gereken bildiriği verdiğiniz süreçte, kullandığınız başlıkların bir önemi yoktur.

Müjdelemedeki umut, Müjde gerçeğinde ve Müjde yaşamında o kadar derinleşmemiz ve kendimizi Müjde üzerinde çalışmaya o kadar adamamızdır ki, Müjde doğal bir şekilde bizden dışarıya taşsın.

AMAÇ

Müjde'yi öğrettikçe, bir amacımız olur. *Amaç* küçük bir kelimedir ve bu yüzden müjdeleme tanımını incelemek için parçalara ayırdığımızda, bu kelimeyi kolayca gözden kaçırabiliriz. Ancak amaç, müjdelemede bize, özellikle de daha olgun Hristiyanlara, belki de en çok hata yaptıran şeydir.

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

Amacımız, konuştuğumuz herkesin şu iki sondan birine doğru ilerlediğini bilmemizden kaynaklanmaktadır: sonsuz yaşam veya sonsuz ceza. Bu yüzden, bizler Müjde gerçeklerini sadece akademik olarak veya gelişigüzel şekilde insanların önüne sermiyoruz. Müjde öğretişimizde bir amacımız veya yönümüz vardır.

Amaç, aynı zamanda bize, insanların bir veri aktarımından daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hatırlatır. Müjdelemeyi sadece bir öğretiş olarak gören bazı kişiler, onu açıklama, genişletme ve soruları cevaplama konusunda iyi bir iş çıkarmaktadır, ki bunlar hepimizin yapması gereken şeyler. Bütün Hristiyanlar, Mesih'teki umudun sebepleri üzerinde düşünmeye, karşılaşılan itirazların ve soruların üstesinden gelen sebepler üzerinde düşünmeye kendilerini vermelidir. Ancak Müjde gerçeklerini ortaya koyarken müjdelemenin amacını hatırlamak şefkatli, anlayışlı ve sevecen olmamıza yardım eder (1.Pe. 3:15).

Bir amaca sahip olmak, yaptığımız şeyi bir bütün olarak görmemize yardımcı olur. Bizi bir sona doğru yönlendirir. Amaca sahip olmak, insanların karanlıktan ışığa ve esaretten özgürlüğe geçtiğini görmek gibi kazançların olduğunu hatırlamamıza yardımcı olur. Daha büyük bir şeyi amaçlamak, ne için savaşır ne için savaşmayacağımızı bilmemize yardımcı olur.

Bir radyo programındayken, bir kadın şöyle bir soru sordu: "Kız kardeşimin bebeğinin vaftizi için Katolik bir vaftiz törenine katılmalı mıyım?" Ardından kız kardeşinin bu vaftizle bebeğinin "kurtulacağı" düşüncesine yönelik öfke ve nefretini dökmeye başladı.

MÜJDELEME

Kadının sözünü kesip şöyle dedim: “Bence gitmelisin ama Mesih’e dönme anlayışına dair Kutsal Kitap’a uygun olmayan bir anlayışı desteklemek için değil. Bence gitmelisin çünkü sadece kız kardeşinin vaftizle ilgili teolojik yanlış anlayışını düzeltmekten daha büyük bir şey hedefliyorsun. Gitmeli ve sevgi dolu bir şekilde destek vermelisin çünkü kız kardeşinin ve hatta yeğenin ilerdeki hayatının kurtulabilmesinin tek yolunu onlara göstermek için söz sahibi olmaya can atıyorsun.”

Müjdeleme hedefini ıskalamasın diye bu kadından daha büyük bir amaca sahip olmasını istedim.

İKNA ETME

Müjdelemede, tüm amaçlar işe yaramaz. Hedefi tam on iki den vuracak belli bir amaca sahip olmalıyız: insanları Mesih’e dönmeleri ve İsa’nın öğrencileri olmaları için ikna etmek.

Pavlus, İsa’yı izlemeleri için insanları ikna etmeye çalıştıklarını söylüyor (2.Ko. 5:11). *İkna etme* sözünü faydalı buluyorum çünkü bizi hata yapmaktan koruyor: ikna ediyoruz ama manipüle etmiyoruz; ikna ediyoruz ama tövbe ve iman getirecek olanlar biz değiliz. Elbette, insanların Mesih’e döndüğünü görmeyi çok istiyoruz çünkü Mesih’e dönmenin Hristiyan olmak için şart olduğunu biliyoruz. Ancak gerçek Mesih’e dönme, Kutsal Ruh’un işidir.

Mesih’e dönme, aslında Hristiyan inancının en sık yanlış anlaşılan noktasıdır. İsa bunu kendi zamanındaki bir dinî öndere öğrettiğinde adamın kafası karışmıştı (Yu. 3). Günümüzde de bu konu Hristiyanlara ve Hristiyan olmayanlara

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

kafa karıştırıcı gelmektedir. Bundan dolayı, bunu açıklamaya biraz zaman ayırmak iyi olacaktır.

Yaşadığım yer olan Müslüman bir kültürde, başka bir dinî geçmişten gelen birçok kişi, hiç kimsenin Hristiyan olarak doğmadığını, bütün Hristiyanların Mesih'e dönmüş kişiler olduğunu vaaz etmem karşısında kafa karışıklığı yaşıyor. Hatta Hristiyan geçmişe sahip kişiler bile Mesih'e dönme konusunda kafa karışıklığı yaşıyor çünkü bir kişinin dışsal sebeplerle Hristiyan olduğuna vurgu yapılan bir kültürden geliyorlar. Ancak Kutsal Kitap açıkça, Mesih'e dönmenin ailenizin dininin, katıldığınız kilisenin ya da vatandaşlığınızın bir işlevi olmadığını söylemektedir. Bu, akademik başarılarınıza da bağlı değildir; hatta bu başarılarınızı dinî bir enstitüde elde etmiş olsanız bile. Mesih'e dönmek, İsa'ya gerçek, bilinçli, hakiki imandan gelmektedir.

Ancak nasıl insanları Mesih'e döndürme işini biz yapmıyorsak, hakiki imanı da biz üretemeyiz. Bu da Kutsal Ruh'un alanına girmektedir.

Arkadaşım Jeff, bir öğle yemeği esnasında bir borsacıyla Hristiyanlık hakkında konuşuyordu. Konuşmanın sonuna doğru Jeff'in iş arkadaşı küçümseyici bir tonla şöyle dedi: "Evet, Jeff, keşke senin imanına sahip olsaydım."

Jeff ise şöyle yanıtladı: "Aslında, iman bir armağandır. Gerçek anlamda benim yaptığım bir şey değil. İmanı veren Tanrı'dır, bu yüzden bu iman armağanını sana da vermesi için dua edeceğim." Adamın beklediği cevap bu değildi ama doğrusu buydu. Mesih'e dönme gereklidir ama Mesih'e dönme Ruh tarafından verilen hakiki imanın bir işlevidir.

MÜJDELEME

Ancak belki de Mesih'e dönmeyle ilgili anlaşılması gereken en önemli şey, Mesih'e dönme gerçekleştikten sonra nasıl görüldüğüdür.

SİNAGOGDA YANGIN:

MESİH'E DÖNMÜŞ BİRİ GERÇEKTEN NASIL GÖRÜNÜR?

Mesih'e dönme sadece iyi bir his değildir. Sadece düşünce- nin değişmesi değildir. Hayatımızda beyaz bir sayfa açmak değildir. Bunlar gerçekleşebilir ama Mesih'e dönmenin dışındaki sebeplerden ötürü de olabilir. Gerçek Mesih'e dönme eşsizdir. Tövbe ve imandan doğar ve bunun meyvesi de değişmiş bir yaşamdır.

Yakın bir zamanda, Pulitzer Ödülü kazanmış bir tarihçi olan James McPherson'ın İç Savaş zamanında gerçekleşen deniz savaşları üzerine verdiği dersi dinlemeye gittim. Yerel tarih kurumu tarafından desteklenen bu ders, çok geniş bir sinagogda veriliyordu. Salon tıklım tıklımdı. Princeton'dan gelen bu tanınmış profesörü heyecanlı bir şekilde dinlemeyi bekliyorduk.

Dr. McPherson sahneye çıkarken hakimiyeti de ele aldı. Yankılanan sesi, keskin zekâsı ve verilere olan şaşırtıcı hakimiyeti seyirciyi büyüledi. Ancak dersin ortasında yangın alarmı çaldı. Ciddi bir alarmdı. Elektronik alarm cihazlarından sadece yüksek sesli bir şekilde "dit dit dit" sesi gelmiyordu; tuhaf aralıklarla kör edici bir şekilde yanıp sönen ani ışıklar da vardı.

Dr. McPherson dondu kaldı. Şaşkın gözlerle bakışı, bana birden uykudan uyanmış bir baykuşu anımsattı. Ne olduğunu anlayamamış bir şekilde kafasını bir sağa bir sola çevirdi.

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

Görünüşe göre seyircilerin arasında sinagoga katılan kimse olmadığından, kimse bir şey yapmadı. Sadece yanımızdaki kişilere gülümseyip ne olduğunu merak ederek etrafımıza baktık. Alarm o kadar uzun süre çaldı ki hiç bitmeyecek sandık. Yerlerinde oturanlar alarmın susmasını beklerken küçük gruplar hâlinde konuşmaya başladılar.

“Belki gerçekten de yangın çıkmıştır” diye düşündüm. Ancak hemen bu fikri aklımdan çıkardım: yanlış alarmlar hep olur; alarmın yeniden ayarlanması gerektiğini düşündüm. Üstelik, yerinden sakince kalkıp çıkışa doğru yürüyerek binayı terk eden tek bir adam dışında kimse bir sorun olduğunu düşünüyor gibi görünmüyordu. Bu adamı fark eden birisi olup olmadığından bile emin değilim. Bir süre sonra alarm durdu ve Dr. McPherson kaldığı yerden konuşmasına devam etti.

Eğer bunu, gerçek bir Mesih’e dönme benzetmesi olarak ele alırsak, odada sadece bir tane Mesih’e dönmüş kişi, bir tane gerçek imanlı vardı; geri kalanımız rasyonelliğimiz içerisinde takılı kalmıştık. Bazı kişiler gerçekten bir yangın çıkmış olabileceğini düşünmüş olabilir ama oradan ayrılacak kadar buna inanmamışlardı. Tövbe etmedikçe, İsa’ya hakiki bir şekilde iman etmedikçe ve O’nunla yürümedikçe Kutsal Kitap anlamında ikna olmuş sayılmayız.

İşte size müjdeleme tanımının dört kısmı.

MÜJDELEMİYİ YANLIŞ ANLARSAK NE OLUR?

Müjdeleme, ikna etme amacıyla Müjde’yi (bizi kurtuluşa götüren Tanrı bildirisini) öğretmektir. Eğer bir kilise, Kutsal Kitap’a dayalı müjdelemeyi anlamazsa, zamanla o kilise al-

MÜJDELEME

tüst olacaktır. Eğer sağlıklı müjdeleme yapmazsak, domino taşları tek tek düşmeye başlar:

- Vaaz ve öğretişin odağı, Müjde merkezli bir yaşamdan, ahlaki bir hayat yaşamaya kayar.
- Hristiyan olmayanlar, kaybolmuş hâlleri içerisinde sahte bir güven duygusu yaşarlar.
- Hristiyanlar, Hristiyan olmayanların imanlı olduklarını düşünürler çünkü bu kişiler yüzeysel bir dışsal ikrarda bulunmuşlardır.
- Kilise, imanlı olmayanları vaftiz eder.
- Kilise, Hristiyan olmayanları kilise üyeliğine kabul eder.
- Nihayetinde, Hristiyan olmayanlar kilisede önder olurlar.
- Kilise, nominalizmin* bir alt kültürü hâline gelir.

Kutsal Kitap'a dayalı olmayan müjdeleme, kilise için bir ötenazi yöntemidir, bu nedenle müjdelemeyi doğru yapmanın önemi büyüktür.

Müjdeciler, intihar etmekle tehdit eden insanlarla konuşmak için çağrılan eğitimli danışmanlar gibidir. "Uçurumdan" atlaması muhtemel kişilerle konuşmayı amaçlar. Danışmanlar güç kullanmazlar ve yalan söylemezler. İkna etmek için gerçeği, umudu ve mantığı kullanırlar. Sakin ve soğukkanlı kalırlar; ayrıca, kibardırlar çünkü söz konusu olan kişinin hayatıdır.

Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

Tıpkı onlar gibi, biz de mantıklı davranmak için Müjde'deki umudu kullanırız. Soğukkanlılığımızı koruruz ve aynı zamanda kibar oluruz çünkü söz konusu olan şeyin ne olduğunu biliyoruz. Amacımız, uçurumun kenarındaki insanları ikna etmektir. Ve birisi ikna *olduğunda* ve Kurtarıcı'nın güvenli kollarına ilerlediğinde büyük bir rahatlama olur.

2

BİR MÜJDELEME KÜLTÜRÜ

Elçi Pavlus, Filipililere yazdığı mektubunda şöyle diyor:

Hepiniz için böyle düşünmekte haklıyım. Her an yüreğimdesiniz. İster zincire vurulmuş, ister Müjde'yi savunup doğrulamakta olayım, hepimiz benimle birlikte Tanrı'nın lütfuna ortaksınız. Hepinizi Mesih İsa'nın sevgisiyle nasıl özlediğime Tanrı tanıktır. (Flp. 1:7-8)

Kendimi, Pavlus'un arkadaşlarına olan sevgisiyle güçlü bir şekilde özdeşleştiriyorum. Çünkü kendimi bildim bileli arkadaşlarımla yaşadım.

Çocukken, arkadaşlarımı eve çağırırdım. En eski anılarım, annemin de arkadaş canlısı olmasından dolayı, arkadaşlarımla arka bahçemizde geçirdiğimiz zamanlara dayanmaktadır.

Üniversitede, nadiren tek başıma ders çalışırdım –aslında nadiren ders çalışırdım, kabul ediyorum ama ders çalıştığım zaman erkek ve kızlardan oluşan bir grupla çalışırdım.

En iyi arkadaşım ile evlendim.

MÜJDELEME

İş yerinde, hayranı olduğum ve arkadaş dediğim insanların yanında yaptığım işlerden daha çok zevk alıyordum.

Dünyadaki farklı kıtalara yaşamak için gittiğimde, yanımda arkadaşlarımı da götürdüm ve aynı zamanda gittiğim yerlerde yeni arkadaşlar edindim.

Bu konuda zorlandığım şeyler de var elbette. Örneğin, arkadaşlarımla birlikteyken kitap yazma konusunda zorlanıyorum (ve başarısız oluyorum). Ancak ara sıra gerekli olan bireysel etkinliklere rağmen, en büyük arzum, arka bahçemden tutun da dünyanın en uzak köşelerine kadar arkadaşlarımla birlikte olmaktır. Daima bu arzuya sahip oldum; hayata bu şekilde bağlanıyorum.

Peki, neden benim gibi dışa dönük birisi, müjdelemeyi sadece bireysel bir şekilde düşünüyor? Belki de bunun sebebi, müjdelemeyle ilgili duyduğum bütün açıklamaların bireysel müjdelemeyle ilgili olmasıdır. Yıllar boyunca yapmış olduğum öğretim işi bile çoğunlukla bireysel müjdelemeyle ilgiliydi. Bu benim için çok tuhaf çünkü özellikle müjdeleme korkutucu bir şey ve ben korkutucu şeyleri tek başıma yapmaktan hoşlanmam. Eminim siz de hoşlanmıyorsunuzdur.

Elbette inancını paylaşmaktan çekinmeyen nadir kişiler vardır. Ancak çoğu normal insana onları müjdeleme yapmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu sorarsanız, büyük çoğunluk size bunun korku olduğunu söyleyecektir: reddedilme korkusu, aptal görünme korkusu veya müjdeciler hakkındaki garip basmakalıp düşüncelere dahil edilme korkusu. G. K. Chesterton'ın affına sığınarak onun sözünü biraz değiştirecek olursam, müjdeleme denenmiş ve eksik bulunmuş değildir, aksine müjdeleme zor bulunmuş ve denenme-

Bir Müjdeleme Kültürü

ye yanaşılmamıştır.

Öyleyse neden korkutucu ve zor olan bir şeyi kendi başımıza yapalım? Sevgili imanlı kardeşlerim, bir araya toplanın! Sizi yönlendirecek imanlı arkadaşlarınızla birlikte müjdeleyin.

Bireysel müjdelemeye minnettarım ve bunun için donanımlı olmalıyız. Ancak kilisenin, müjdelemenin motoru olduğuna inandığım için, yerel kiliselerimizde de müjdeleme kültürleri geliştirmemiz gerekmektedir. Kiliselerin tüm üyeleriyle birlikte İsa hakkında konuşmasını istiyoruz.

Topluluk olarak yapılan müjdelemenin faydalarını düşünün:

- Birbirimize hesap verebilir oluruz.
- Ortak azmimizi güçlendiririz.
- Birbirimizden öğreniriz.
- Başarı karşısında birlikte seviniriz ve başarısızlıkta birlikte ağlarız.
- Zor durumlarda paylaştığımız tecrübe aracılığıyla bağ kurarız.

Yani, imanımızı paylaşırken bunu arkadaşlarımızla omuz omuza yapmak mantıklıdır.

Aslında, birçok Hristiyan'ı, müjdelemenin toplulukça yapmanın doğru bir yol olduğuna ikna etmek çok fazla çaba gerektirmez. Hatta müjdelemeye yönelik bir görevi yerine getirmek için bir araya gelecek insanları bulmak da zor değil.

MÜJDELEME

Ancak topluluk olarak müjdelemeyi düşündüğümüzde, aklımıza müjdeleme programları gelmektedir; ama toplulukça müjdeleme ve müjdeleme programları aynı şey değildir. “Program” ifadesiyle, ara sıra gerçekleşen ve çok tanınmış birisinin konuşma yaptığı veya çok heyecanlı bir konu üzerinde konuşulan büyük etkinliklerden bahsediyorum. Bu tür bir etkinliğin bir noktasında Müjde sunumu yer alır. Ya da belki program, ruhsal bir sohbet için bir kapı açabileceği umuduyla, arayışta olanlara yönelik bir hizmet projesi veya bir spor programı gibi sade bir şekilde hazırlanmıştır.

Tanrı programları kullanabilir. Müjdelemeye yönelik etkinliklerde iman etmiş birçok kişi tanıyorum. Bilginiz olsun diye söylüyorum, sıklıkla müjdelemeye yönelik programları destekliyorum ve konuşmacı olarak gidiyorum. Ancak müjdeleme yapmanın en etkili, ve hatta en öncelikli, yolunun programlar olduğunu düşünmüyorum.

DİRİLİŞ BAYRAMI GÖSTERİ PROGRAMI

Memleketimdeki bir kilise, bir Diriliş Bayramı gösterisine sponsor olmaya karar verdi. Bunu yapmalarındaki düşünce, Diriliş’in harika hikâyesini alıp, insanları Mesih’e çağırabilecek bir şekilde sahnelemektir. İsa’nın hikâyesini sahnelemek yeni bir şey değildi, ancak bu kilisenin ihtiyaçları Müjde’nin bu oyunla açıkça ortaya konmasını istedi. Bu oyunun sonunda, insanlara iyi habere karşılık verme imkânı sunulmuş olacaktı.

Bu hedef, sahnenin sınırlamalarının ortadan kaldırılması için akıllıca yazılacak bir senaryo gerektiriyordu. Ve elbette, oyun eğlendirici de olmalıydı. Bundan dolayı, oyunun

Bir Müjdeleme Kültürü

içerisinde şarkılar ve gerçekten iyi oyunculuklar vardı. Kili-se üyelerinden detay gerektiren setler inşa etmeleri istendi. Onlar da bu sıkı prodüksiyon takvimini yetiştirebilmek için yorulmadan çalıştılar. Hayvanat bahçeleri ve çiftliklerden hayvanlar ve onların eğiticileri getirildi. Develer, koyunlar ve inekler seyircilerin seyir keyfi alacağı şekilde sahneye çıkmak için koridorda yürütüldüler. Güvercinler, çoğunlukla senaryoya göre tam da zamanında uçtular.

Bu gösteri her yıl sahnelendi ve yıllar geçtikçe popülaritesi beklenenden çok daha fazla arttı. Daha popüler oldukça, profesyonel Hollywood yapımcıları işe alındı. Hatta “İsa” rolü, (Hristiyan olmayan) bir Hollywood sanatçısı tarafından oynandı. Kilise, o bölgedeki en büyük kapasiteli oturma alanına sahip olduğu hâlde, gösteri için kilisenin kapasitesi yetmiyordu. Kalabalığı kontrol etmek için, bedava dağıtılmış da olsa, gelenlerden bilet istendi; oyunlar haftalarca sürdü ve özel istek üzerine daha çok oyun eklendi. Uzak şehirlerden ve uzak diyarlardan insanlar akın akın geliyordu. Program çığırından çıkmıştı.

Hepsi bir araya geldiğinde şunu diyebiliriz: Ne oyun ama! *Böyle* bir Müjde anlatımında kimse uyumadı! Oyunculuk mü-kemmeldi, şarkılar profesyoneldi. Hayvanlar çocukları bü-yüledi. En önemli olay, en azından benim çocuklarım için, beyaz atın sahnede şaha kalktığı ve o anda at sırtındaki yüz-başının kılıcını savurduğu zamandı. (Müjde kitaplarından o sahneyi nasıl aldıklarını hiç anlayamadım.) Gereğinden biraz daha zevkli ve “teatral” bir şekilde yapılan çarmıha ge-rilme sahnesinden sonra, “İsa” bir dizi akıllı telle kirişlere kadar yükseltildi. Her şey gerçekten harikaydı!

MÜJDELEME

Tek bir sorun vardı: kilise, yıllar içerisinde neler olduğuna geri dönüp baktığında, programın popülaritesine rağmen, kimsenin gerçek anlamda İsa'ya gelmediğini fark ettiler.

Tüm muazzam para harcamaları, setler inşa etmek, insanları işe almak ve insanları tellerle asmak için katı şehir kurallarına uymak için harcanan tüm zaman, katılan on binlerce insan ve tüm hayvan dışkısını süpürenlere rağmen, insanlar İsa'ya gelmiyordu – en azından Söz'ün düzenli vaaz edilmesi sırasında beklenenden daha fazla sayıda insan İsa'ya gelmiyordu. Böylece kilise ihtiyarları hikmetli bir kararla gösteriyi sonlandırdılar.

Emimin bu zor bir karardı. İnsanlar programları seviyor – bu gösteriye olan katılım bile bunu açıklıkça gösteriyor. Kilise bu olayın sonunda şuna karar verdi: eğer kilise üyeleri, bu gösterinin prodüksiyonuna ayırdıkları zamanın yarısını komşularıyla, iş arkadaşlarıyla veya sınıf arkadaşlarıyla müjdelemeye yönelik sohbetlere ayırsalardı, Müjde'ye yönelik daha iyi bir karşılık görebilirlerdi ve hatta daha fazla insana ulaşabilirlerdi. Eğer düşünürseniz, kilisenizin üyelerinin hafta boyunca temas hâlinde olduğu tüm Hristiyan olmayan kişileri kilisenize sığıdırmanızın olanağı yoktur – kiliseniz ne kadar geniş olursa olsun.

Gerçek şu ki, çoğu insan aile üyeleri, Kutsal Kitap çalışmalarının yapıldığı küçük gruplar veya bir kilise ibadetinden sonra bir arkadaşıyla yaptığı sohbet sonrası iman ediyor: Hristiyanlar böyle ortamlarda kasıtlı olarak Müjde hakkında konuşuyorlar.

Ancak programlara soğukkanlı ve dikkatli bir şekilde baktığınızda, bir tutarsızlık ortaya çıkıyor. Özellikle, eko-

Bir Müjdeleme Kültürü

nomik anlamda atılan taş ürkütülen kurbağaya değmiyor: programlara ne kadar çok para harcanırsa, müjdelemeden de o kadar az meyve alınıyor. Örneğin, yirmi bir yaşın altındaki (yani insanların en çok iman ettiği yaştaki) kişilere nasıl yeniden doğdukları sorulduğunda, sadece yüzde 1'i bunun TV veya diğer medya araçları aracılığıyla gerçekleştiğini söylerken, yüzde 43 gibi büyük bir oran bir arkadaş veya aile üyesi aracılığıyla iman ettiklerini söylemiştir.¹ Bir fincan kahve ve bir TV programcılığı arasındaki maliyet farkını bir düşünün. Ya da etki açısından düşünün: anneler, programlara kıyasla daha fazla insanı İsa'ya yönlendirir.

Garip bir şekilde, müjdelemeye yönelik programların *başka* şeyleri müjdelemeden daha iyi yaptığı görülüyor: Programlara katılan Hristiyanlar arasında bir sosyal birliktelik oluşturuyorlar, imanlıları Mesih'i savunmaya teşvik ediyorlar ve kiliselerin yeni hizmet alanlarına girmesini sağlayabiliyorlar.

Yine de, müjdelemeyi başarıyla yerine getirmek için programlara yönelik bitmek tükenmek bilmeyen bir açlığımızın olduğu görülüyor. Neden? Programlar bir şeker gibidir. Tatlıdır ve hatta bağımlılık yapar. Ancak daha sağlıklı beslenme arzusunu ortadan kaldırır. Hızlı bir enerji patlaması yaşatsa da, zaman içerisinde sizi güçsüz bırakır ve sürekli bu şekilde beslenmek sizi öldürür.

Müjdelemeye yönelik programlardan oluşan katı bir beslenme düzeni, yetersiz beslenmiş bir müjdeleme üretir. Nasıl şeker yemek, yemek yemediğimiz hâlde yemiş gibi hissetmemize sebep oluyorsa, programlar da bize müjdeleme yapmadığımız hâlde çoğu kez müjdeleme yapıyormuşuz gibi hissettirebilir. Bu yüzden programlara sağlıklı bir temkin-

MÜJDELEME

likle yaklaşmalıyız. Tanrı'nın bir etkinlik değil, kendi Oğlu'nu gönderdiğini hatırlayarak, programları stratejik bir şekilde ancak ölçülü şekilde kullanmalıyız.

O zaman ne yapmalıyız? Toplulukla birlikte müjdeleme yapmak istiyoruz. İmanımızı paylaşırken, yanımızda arkadaşlarımızın olmasını çok arzuluyoruz. Ama aynı zamanda, programların sınırlarını ve hatta tehlikelerini de biliyoruz. Peki başka bir seçenek var mı?

Burada, tamamen farklı, hem toplumsal hem de bireysel bir şeyi savunmak istiyorum: bir müjdeleme kültürü.

MÜJDELEME KÜLTÜRÜ NEDİR?

Hayatımın çok büyük bir kısmını farklı kültürlerde yaşayarak geçirdim ve bu süre içerisinde öğrendiğim bir şey varsa, o da bir kültürü (herhangi bir kültürü) sadece bir kitap okuyarak anlamamanın imkânsız yakın olduğudur. “Müjdeleme kültürü” ile ilgili tanımlar ve talimatlar için de bu böyledir. Herhangi bir açıklama, ona anlam verecek gerçek dünya deneyimleri olmadan yetersiz kalır.

Kültür kesinlikle paylaşılan fikirler, paylaşılan bir dil ve nasıl davranılacağına dair paylaşılan bir anlayışla ilgilidir. Kültürün pek çok ifadesi vardır. Çin kültürü kadar geniş ve aile kültürü kadar küçük birçok ifadesi vardır. Kültür, özellikle o kültürün içinde olanlar için genellikle görünmezdir. Benzer şekilde, kiliselerde veya topluluklarda bir “müjdeleme kültürü”, ortak Kutsal Kitap'a dayalı fikirlere, ortak Kutsal Kitap'a dayalı dile ve ortak Kutsal Kitap'a dayalı eylemlere sahiptir. Bu kültür de genellikle o kültürün içindekiler için görünmezdir.

Bir Müjdeleme Kültürü

Ancak dünya genelindeki kilise önderleriyle konuştuğumda ve onlara bir “müjdeleme kültürü” arzuladığımı söyledim, bunu tanımlamama gerek olmuyor. Neyi kastettiğimi seziyorlar. Onlar da bunun özlemini çekiyor. Kiliselerinin, arada sırada gerçekleşen ve hücum eder gibi yapılan bir müjdeleme etkinliği aracılığıyla değil, hayatın süregelen bir parçası olarak Müjde’yi paylaşmaya yönelik bir bağlılığa sahip sevgi dolu bir topluluk olmasını arzuluyorlar.

Sağlıklı bir müjdeleme kültüründe ihtiyaç duyulan her eylem hakkında birine talimat vermek neredeyse imkânsız olsa da, ona duyduğumuz arzuyu tarif edebileceğimizi düşünüyorum. Öyleyse bölümün geri kalanını bu arzuların ne olduğuna bakarak geçirelim. İşte bir müjdeleme kültürü için duyduğum ilk on arzum:

1. İsa ve Müjdesi’ne Yönelik Sevgiyle Motive Edilmiş Bir Kültür

Bizi zorlayan, Mesih’in sevgisidir. Yargımız şu: Biri herkes için öldü; öyleyse hepsi öldü. Evet, Mesih herkes için öldü. Öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, kendileri uğruna ölüp dirilen Mesih için yaşasınlar. (2.Ko. 5:14-15)

Müjdeleme sıklıkla bir kayayı dağın tepesine doğru itmek gibi hissettirir. Ancak müjdeleme motivasyonları İsa’ya olan sevgilerinden kaynaklanan kişilerle birlikteyken, müjdeleme algısı değişir. Müjde’yi bireysel olarak paylaşmak için sevgiyle zorlanmak güzel bir şeydir, ancak toplulukla birlikte olduğunda, neşe içeren bir görkeme sahiptir. İmanlarını

MÜJDELEME

paylaşmaları için insanların başının etini yemek ortadan kalkar. Yapmayı çok arzuladığımız bir şey hâline gelir. Bir düşünme şekli hâline gelir.

Yakın bir zamanda, yeni imanlılar ve onların ruhsal olarak nasıl büyüdüğü konusunda teşvik almış olan birkaç arkadaşım ile birlikteydim. Brian, Shanyl'e döndü ve dedi ki: "Shanyl, bunu sana söylemeliyim. Danny, Müjde'ye karşı o kadar katıydı ki çoğu insan vazgeçerdi, ama sen hem Danny'e hem de İsa'ya yönelik harika bir sevgiyle onun peşini bırakmadın. Durmadın ve Tanrı seni kullandı. Şimdiyse Müjde'nin Danny'nin hayatını nasıl değiştirdiğini görmek hayret verici."

Brian'ın Shanyl'i teşvik edişini dinlerken, İsa'ya ve Müjdesi'ne olan sevgimi hatırladım ve bu durum bana Müjde'yi sadık bir şekilde diğer insanlarla paylaşmayı ne kadar çok istediğimi hatırlattı. Dünya, benlik ve İblis sürekli olarak müjdelemede bize karşı koymaktadır. Ancak yüreklerde İsa'ya ve Müjdesi'ne duyulan sevginin kök saldıgı bir müjdeleme kültüründe, sanki dağ biraz eğiliyor ve biz de aşağı yuvarlanan kayanın peşinden koşuyormuşuz gibi hissederiz.

2. Müjde'ye Güven Duyan Bir Kültür

Çünkü Müjde'den utanmıyorum. Müjde iman eden herkesin... kurtuluşu için Tanrı gücüdür. (Rom. 1:16)

"Müjde'ye olan güvenlerini ne zaman yitirdiklerini merak ediyorum" diye dalgın bir şekilde düşündü Britanyalı arkadaşım.

Bir Müjdeleme Kültürü

Bu, benim kullandığım bir ifade değildi. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Bir zamanlar Müjde tanıklığının canlı bir merkezi olan ancak son zamanlarda ılık olma yanlışına düşen* bir Müjde hizmeti kuruluşundan bahsediyorduk – üzücü bir şekilde, tarih böyle hikâyelerle doludur.

Başparmak ve işaret parmağıyla çenesini tutarak şöyle dedi: “Yani, ne zamandan beri Müjde’nin sade mesajı yerine hilelere ve dünyevi yöntemlere başvurmaya başladılar?”

Müjde’ye güven duymayı, tekniklere, kişiliklere veya eğlendirici hilelere güven duymaya asla değışmeyen bir müjdeleme kültürü arzuluyorum. Müjde’ye karşı gelenler, sürekli olarak Hristiyanlara, modern dünyanın Müjde’nin geçerliliğini ortadan kaldırdığını söylerler. Bu kişiler, Hristiyanların Müjde’ye olan güvenlerini parçalamıştır. Bu kişiler, bunu yüzyıllar önce, artık modern olmayan bir dünyada da, söylemişlerdi, hâlâ söylüyorlar ve İsa’nın gelişine kadar da söyleyecekler. Dünya, zayıf Hristiyanları Müjde’den utanmaya ayartmaktadır. Müjde’nin sade mesajının gücüne tam bir güven duyarak, birbirimizi inşa edeceğimiz ve birbirimize dünyevi müjdeleme uygulamalarını ve tekniklerini bir kenara bırakmayı hatırlatacağımız bir müjdeleme kültürünü çok arzuluyorum.

* *Çevirmen Notu:* Yazar burada Vahiy 3:16’da Tanrı’nın Laodikya’daki kiliseye söylediğı söze atıfta bulunmaktadır: “*Oysa ne sıcak ne soğuksun, ılıksın. Bu yüzden seni ağızımdan kusacağım.*”

MÜJDELEME

3. Eğlendirmenin Tehlikesini Anlayan Bir Kültür

Halkın duvar diplerinde, evlerin kapıları önünde senin hakkında konuşuyor. Birbirlerine, ‘Haydi, gidip RAB’den gelen sözün ne olduğunu duyalım’ diyorlar. Halk her zamanki gibi sana geliyor. Benim halkım olarak önünde oturuyor, sözlerini dinliyor, ama dediklerini yapmıyorlar. Ağızlarıyla istekli olduklarını açıklıyorlar, ama yürekleri haksız kazanç peşinde. Sen onlar için güzel sesle sevgi ezgileri okuyan, iyi çalgı çalan biri gibisin. Sözlerini dinliyor, ama dediklerini yapmıyorlar. (Hez. 33:30-32)

İnsanlar, o dönemin sosyal ağında (duvarların ve kapıların yanında) antik İsrail peygamberi Hezekiel hakkında konuşuyor ve birbirlerine şöyle diyordu: “Hey, hadi kasabadaki yeni şovu dinleyelim: Hezekiel’in vaazı!” insanlar sanki “sevgi ezgileri okuyan bir şarkıcı” ya da harika bir müzik sanatçısıymış gibi onu dinlemeye gittiler. Hezekiel’i kendileriyle kurtuluşları hakkında konuşan bir peygamber olarak değil, onları eğlendiren birisi olarak gördüler. Gösteriye duydukları tüm coşkularına rağmen akıllarında Tanrı’ya itaat değil, cinsellik ve para vardı.

Bu, kulağa günümüzün bir sorunu gibi gelmiyor mu? Günümüzde insanları bir kilise ibadetine katılmasını sağlamak için Twitter’da kışkırtıcı bir konu paylaşmanız, heyecan verici bir müzik performansı sergilemeniz veya insanların ilgisini güçlü bir şekilde çekecek karizmatik bir konuşmacı bulmanız yeterlidir; ayrıca bu kişi komikse fazladan ilgi görürsünüz. Bu zor bir şey değil. Ama dikkat edin, Tanrı He-

Bir Müjdeleme Kültürü

zekiel'i uyardı ve bugün bizi de uyarıyor: bu tür yöntemlerle bir kalabalık kazanabilirsiniz ama yüreklerini kazanamazsınız. Yüreklerini kazanmak, Kutsal Ruh'un bir işidir.

Bir müjdeleme kültüründe, eğlenceyi hizmetle, hizmeti de eğlenceyle karıştırmıyoruz. Tanrı'nın harika gerçeklerini birlikte duyuruyoruz. Birbirimize O'nun büyük kurtarışını, uluslar arasındaki görkemini ve harika işlerini ilan ediyoruz (Mez. 96:2-3). Eğlendirmenin tehlikesini anlayan ve bunun aslında ne olduğunu gören bir kilise arzuluyorum. Eğlendirme, müjdelemenin kapısında çömelmiş ve bizi yutmaya hazır olan bir aslandır. Eğlendirme putperestliğine kendisini kurban etmeyen ve Mesih'in Müjdesi'nde bulunan zengin yiyecekleri sunan bir müjdeleme kültürüne ihtiyacımız var.

4. Açıkça İnsanları Gören Bir Kültür

Bu nedenle, biz artık kimseyi insan ölçülerine göre tanımayız. (2.Ko. 5:16a)

Dünya kültürünü benimsemek ve insanlara cinsiyetçi, ırkçı veya diğer yüzeysel görüşlerle bakmak ne kadar kolay. Et-rafımızdakilerin gerçek acıları, hayalleri, mücadeleleri ve sevgileri olan etten kemikten insanlar olduğunu unutma eğilimindeyiz. Ancak Pavlus, Mesih'i tanıdığımızda insanlarla ilgili görüşümüzün nasıl değiştiğinden bahsediyor. Onları, bir zamanlar yaptığımız gibi, dünyanın gözünden değil, Tanrı'nın gözünden görürüz.

Lexington, Kentucky'deki mahallemize ilk taşındığımızda, samimi bir şekilde çevremizdeki insanlara ulaşmayı arzuluyorduk. Ancak üç bina aşağıda oturan komşumuz

MÜJDELEME

Tom'la olan ilk ruhsal münasebetimiz pek de iç açıcı değildi. Bir gün, Tom beni bahçemde çalışırken gördü ve yanıma uğradı. Bir elinde alkollü bir içecek diğer elinde bir sigara vardı. Havadan sudan konuşurken, özellikle de onun bahçesinin ne kadar harika görüldüğünden bahsederken birden altı yaşındaki oğlum yanımda belirdi. "Sigara içmek tehlikelidir, bırakman gerek," dedi kaşları çatık ve eli belinde bir şekilde. "İsa'ya dua et, sana yardım edecektir."

Yüzümde donuk bir gülümsemeyle dili tutulmuş bir şekilde kalakaldım. "Harika..." diye düşündüm. "Bu da nereden çıktı şimdi? Muhtemelen evde oturup kötü komşulardan bahseden fanatik dindarlara ahlak dersi verdiğimizizi düşünüyorlardır artık." Oğlum David de kendini şöyle savunmuştu: yeni bir imanlı olan Linda teyzesi sigarayı bırakacağını taahhüt etmişti ve David onun için dua ediyordu. Yine de, utanmıştım.

Ancak Tom sigarasını söndürdü, oğluma doğru eğildi ve gülümseyerek elini omzuna koydu. "Biliyor musun David?" dedi. "Galiba haklısın, galiba haklısın."

Tom'dan ne kadar zarif ve harika bir karşılık geldi! Bu durum, beni onun hakkındaki görüşlerimi yeniden düşünmeye itti. Tom'u sokaktaki herhangi bir adam olarak düşünmekten dolayı tövbe etmem ve onu olduğu gibi görmem gerektiğini fark ettim. David'in girişi belki kabaydı ama benim hiçbir şey yapmayışımın daha iyiydi ve aslında bu olay Tom'la bir ilişki kurmama yol açtı; bu olay sayesinde Tom'u gerçek bir insan olarak görmeye başlamasaydım, bu ilişki başka nasıl kurulabilirdi bilmiyorum.

Bir Müjdeleme Kültürü

Pavlus, insanları Mesih'in gözünden görmemiz gerektiğini söylediğinde, insanlara dair Müjde görüşüne sahip olmamız gerektiğini kastetmektedir. Yani, insanları Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış güzel ve değerli kişiler olarak görmeliyiz. Her birimiz Tanrı'nın izini taşıyoruz. Bundan dolayı Hristiyanlar her insanın yüceliğe, değere ve kıymete sahip olduğuna inanır.

Aynı zamanda, her insanın düşmüş, günahlı ve Tanrı'dan ayrı olduğunun da farkındayız. Bütün insanlar, kendilerinde olan Tanrı'nın benzeyişini korkunç bir şekilde bozmuştur. Bundan dolayı Hristiyanlar, insanları el üstünde de tutmazlar.

Ancak bir müjdeleme kültüründe, her şeyden önemlisi insanların neye dönüşebileceğinin farkındayız: Tanrı'nın yenileyen ve değiştiren gücü sayesinde Mesih'te yeni yaratıklar (2.Ko. 5:17). İnsanların Tanrı'nın benzeyişini taşıyan kişiler olduğunu hatırlayan Hristiyanlarla olmayı çok arzuluyorum. Bilhassa, insanların Müjde aracılığıyla neye dönüşebileceğini hatırlayan bir kültürü çok arzuluyorum.

5. Tek Bir Beden Olarak Bir Araya Gelen Bir Kültür

Sizi hatırladıkça Tanrım'a şükrediyorum. İlk günden şimdiye dek Müjde'nin yayılmasındaki işbirliğinizden dolayı her duamda hepiniz için her zaman sevinçle dilekte bulunuyorum. (Flp. 1:3-5)

Pavlus, Filipi kilisesine mektup yazıp, Müjde hizmetindeki iş birlikleri için onlara olan minnettarlığını dile getiriyor. Bu bir müjde kültürü resmidir. Herkes Müjde için bir araya gelmiştir. Herkes buna dahil olmuştur.

MÜJDELEME

Beş yaşındaki oğlumun futbol takımına koçluk yaparken, (çok çok tatlı olan) takımı toplar ve şöyle sorardık: “Evet, takım, diğer takım topu kazanınca, hangi oyuncularımız savunma yapacak?” Büyük bir heyecanla hep bir ağızdan şöyle cevap verirlerdi: “Herkes!” Ardından şöyle sorardık: “Peki topu kazandığımızda, hangi oyuncular hücumla katılacak?” “Herkes!” diye cevaplarlardı. Ancak, maç başladığında bu planı sahaya yansıtmak, beş yaşındaki çocuklar için biraz zor oluyordu.

Müjdeleme de böyledir. Ancak her ikisi için de hedef aynıdır: herkesin birlikte aynı yöne doğru ilerlemesi.

Bir müjdeleme kültüründe, herkesin dahil olduğu bir anlayış vardır. Birisinin, imanını paylaşma konusunda bahane olarak şöyle dediğini duydunuz mu hiç: “Benim müjdeleme armağanım yok.” İşte bu, müjdelemeye yönelik anaokulu düzeyinde bir anlayıştır. Bütün Hristiyanlar, sadık olduklarının bir göstergesi olarak imanlarını paylaşmaya çağırılmışlardır, bu onlara bir armağan olarak verilmemiştir (Mat. 28:19).

Ne yaptığımı anlayan ve benimle birlikte gayret eden bir kilise bağlamında imanımı paylaşmayı çok arzuluyorum. Böyle bir kültürde, bir arkadaşımı kiliseye getirdiğimde, kilisedekiler bu kişinin Hristiyan olduğunu varsaymazlar. Birisini onlarla tanıştıırıp “Bu Bob ve kendisi Hristiyanlığı araştırıyor” dediğimde şaşırırlmazlar. Sadece şaşırırlmamakla kalmaz, aynı zamanda şuna benzer şekilde karşılık verirler: “Burada olmana çok sevindim. Birkaç yıl önce ben de seninle aynı şeyleri yaşadım ve şu anki durumunu senden duymayı çok isterim. Lütfen şu an neler düşündüğünü bana anlat.”

Bir Müjdeleme Kültürü

Hepimizin, Mesih'in tanıkları olma hedefine doğru birlikte emek vereceğimiz bir kültürü çok arzuluyorum.

6. İnsanların Birbirlerine Öğrettiği Bir Kültür

İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun. (1.Pe. 3:15b)

Benden işitmiş olduğun doğru sözleri örnek alarak imanla ve Mesih İsa'da olan sevgiyle bunlara bağlı kal. (2.Ti. 1:13)

Petrus, bize içimizdeki umuda dair sebepleri ve cevapları paylaşmaya hazır olmamızı buyurmaktadır. Bunu yapabilmek için, uygulamaya koyacağımız özenli bir çalışmaya ihtiyacımız var. Pavlus'un'un Timoteos'a kendisine öğretilenleri takip etmesini hatırlatmasının nedeni budur.

Etkileyici konuşmacıların, insanın aklını başından alan müziklerin ve çılginca meşhur olan Diriliş Bayramı gösterilerinin tüm canlılığı ve cazibesi yerine, insanların Markos Müjdesi üzerine Hristiyan olmayan biriyle yapacağı bir Kutsal Kitap çalışmasına önderlik etmeyi, metindeki Müjde mesajına işaret etmek ve imanlı olmayan kişiyi Kutsal Yazılar'dan öğrendikleri gerçeğe dayanarak İsa'ya gelmeye teşvik etmek üzere eğitildikleri bir müjdeleme kültürünü seve seve yeğlerdim.

Bir müjdeleme kültüründe, üyeler birbirlerine bir önceki bölümde üzerinde durduğumuz türde şeyler öğretir: müjdeleme nedir, Müjde nedir ve Kutsal Kitap'a dayalı bir şekilde gerçekten Mesih'e gelme nedir. Aynı zamanda birbirimize

MÜJDELEME

Müjde mesajını nasıl paylaşacağımızı da öğretiriz. Ardından, paslandığımızı bilerek bunu yeniden yaparız. Bir müjdeleme kültüründe, insanlar birbirlerine Kutsal Kitap'a dayalı bir şekilde imanlarını nasıl paylaşacaklarını dikkatle öğretir.

7. Müjdeleme Modeli Ortaya Koyan Bir Kültür

Birçok tanık önünde benden işittiğin sözleri, başkalarına da öğretmeye yeterli olacak güvenilir kişilere emanet et. (2.Ti. 2:2)

Bir müjdeleme kültüründeki güzel şey, eğer bunu doğru bir şekilde yaparsak, yeni imanlıların daha uzun süredir Hristiyan olanlarda genellikle eksik olan şevk ve irtibatlarla sahip olmasıdır. Ancak daha uzun süredir Hristiyan olan kişiler ise, yeni Hristiyanların ihtiyaç duyduğu anlayışa ve bilgiye sahiptir.

Şu an bu kitabı yazarken, eşim bu öğleden sonra Ruth ve Samanti ile olan görüşmesi için hazırlık yapıyor. Eşim Leean, onları *Christianity Explained (Hristiyanlığın Açıklanması)* kitabını çalışmada yönlendiriyor. Ruth yeni bir imanlı; imanı ve Müjde'yi paylaşma konusunda çok heyecanlı. Ruth ve Samanti birlikte çalışıyorlar ve her ikisi de Sri Lanka'dan geldikleri için birçok ortak yönleri var. Samanti'nin babası Budist, annesi Roma Katoligi ve eşi de Müslüman. Bu, Dubai'de sıkça rastlanan bir şey. Ruth, Samanti'yle Hristiyan inancı hakkında paylaşırken, Samanti Ruth'a daha çok öğrenmek istediğini söyledi. Ruth, içten bir şekilde, İsa'nın onun hayatını fidyeye satın aldığı farkında ama sıra imanını açıklamaya gelince, biraz yardıma ihtiyacı var, özellikle de Sa-

Bir Müjdeleme Kültürü

manti gibi bir gemiŒe sahip birisiyleyken. Bundan dolayı, hikmetlice davranarak Samanti'yi Leean'e getirdi.

Diğer taraftan, Leean bilgi ve anlayıŒta zengin bir müjdeci ancak arkadaŒ çevresi çoğunlukla olgun Hristiyanlardan oluŒuyor. Leean, Samanti'yle konuŒmaya can atıyordu. Ve ayrıca Samanti'nin İsa'ya ihtiyaı var!

Bu üç kiŒi, bir müjdeleme kültüründe ne olduğunun harika bir örneğidir. Leean, Müjde'yi açıklama konusunda önderlik ediyor. Ruth, bu alıŒmaya katılarak imanını paylaŒmayı öğreniyor ve aynı zamanda Samanti'yle olan arkadaŒlıđını pekiŒtiriyor. Ve, Rab dilerse, Samanti Mesih'in günahkârları kurtaran harika mesajını duyup ona karŒılık verecek. Bir müjdeleme kültüründe, insanlar birbirleri için müjdeleme modeli ortaya koyarlar.

8. İmanlarını PaylaŒan İnsanların Kutlandığı Bir Kültür

Durumunuzu öğrenmek, böylece içimi rahatlatmak üzere yakında Timoteos'u yanınıza gnderebileceğime iliŒkin Rab İsa'da umudum var. Timoteos gibi dŒnen, durumunuzla içtenlikle ilgilenecek baŒka kimsem yok. Herkes kendi iŒini dŒnyor, Mesih İsa'nınkini değil. Ama Timoteos'un, değerini kanıtlamıŒ biri olduğunu, babasının yanında hizmet eden ocuk gibi, Müjde'nin yayılması için benim yanımda hizmet ettiğini bilirsiniz. (Flp. 2:19-22)

Pavlus'un, Timoteos'u Müjde'deki emeği için nasıl onurlandırdığına bayılıyorum. Benzer Œekilde, Œehrimdeki diğer bir kilisenin pastr olan John, paydaŒlık zamanına düzenli

MÜJDELEME

olarak o hafta İsa hakkında konuşma fırsatı bulan kişilerin hikâyelerini sorarak başlar. Bu paylaşımlardan sonra, birisinin onlar için dua etmesini ister.

Müjdelemeye yönelik çabaların kutlanması uygulaması basittir ve çok zaman almaz ancak bir müjdeleme kültürü oluşturmak için devasa öneme sahiptir. Bir kilisenin imanı paylaşmaktan çok, çocuk odasını yönetmekle ilgilendiğini hissetmek kadar teşvik kırıcı bir şey yoktur.

Müjdelemeye yönelik girişimlerin bile desteklendiği bir kilisede olmayı çok arzuluyorum. Müjdelemeye yönelik çabalar Müjde üzerine bir sohbet açmasa bile, müjdelemeye yönelik böyle bir başarısızlık, müjdelemeyi hiç denememekten daha iyidir.

9. Yeni Yaşamı Nasıl Onaylayacağını ve Kutlayacağını Bilen Bir Kültür

Sizler için dua ederken Tanrı'ya, Rabbimiz İsa Mesih'in Babası'na her zaman şükrediyoruz. Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğinizi ve bütün kutsalları sevdiğinizi duyduk... Müjde'yi bizim adımıza Mesih'in güvenilir hizmetkârı olan sevgili emektaşımız Epafra'stan öğrendiniz. (Kol. 1:3-4, 7)

Pavlus, yeni imanlıları nasıl onaylayacağını biliyordu. Onların Mesih'e dönmelerini kutluyordu ancak kendisinin –ve onların– odağı Mesih'teydi. Onları uygunsuz bir şekilde övmüyordu ama aynı zamanda onları yok da saymıyordu. Bir müjdeleme kültürü, Mesih'teki yeni yaşamı doğru bir şekilde kutlar.

Bir Müjdeleme Kültürü

Mark Dever’la yapılan bir dizi birebir görüşme ve Kutsal Kitap çalışmasından sonra, Rob eski ateist inancını reddetti ve Hristiyan olduğunu Mark’a söyledi. “Peki, Rob,” dedi Mark, “bununla ne kastettiğini bana söyle.” Rob, Müjde’yi açıkladı ve imansız yaşam tarzından nasıl tövbe ettiğini ve Mesih’e nasıl tamamen güvendiğini anlattı.

Ardından Mark şöyle dedi: “Kardeşim, bana söylediklerinden yola çıkarak, sana katılıyorum: sen bir Hristiyan *oldun*. Dua edelim.” Dua ettikten sonra Mark şöyle dedi: “Gerçekten Mesih’e dönmenin işaretinin bir duadan ibaret olmadığını, İsa’ya uzun soluklu bir yürüyüş olduğunu anlıyorsun. Bu yüzden, her ne kadar senin Mesih’e gelmiş olduğuna inansam da, neler olacağını bize zaman gösterecek.”

Mark’ın cevabı, benim “ ‘Haleluya!’ ve ‘Zaman gösterecek’ ” olarak adlandırdığım şeyin bir örneğidir. “Haleluya!” diyoruz çünkü gerçekten Mesih’e dönme, bir insanın başına gelebilecek en iyi şeydir. “Zaman gösterecek” diyoruz çünkü Mesih’e dönme sahte çıkabilir, kasıtlı yapılmaya bile. Bir kişinin gerçekten Mesih’e dönmesinin en önemli denetimi üç yönlüdür: Müjde’ye dair iyi bir anlayış, değişen bir yaşam ve Mesih’le uzun soluklu bir yürüyüş.

Mark, Rob’un Mesih’e dönmesini bir sır olarak saklamadı ancak onu aniden parlayan bir ünlü gibi de övmedi. Vaf-tizinde, Rob uygun bir şekilde nasıl iman ettiğini paylaştı. Ancak onu bekleyen denenmeler var ve bu denenmelerden nasıl geçtiği, herhangi bir Mesih’e dönme hikâyesinden daha önemlidir.

Bir müjdeleme kültüründe, Hristiyanlar, yakın zamanda iman etmiş kişilere nasıl karşılık vereceklerini bilirler.

MÜJDELEME

10. Riskli Hissi Veren ve Tehlikeli Hizmet Yapan Bir Kültür

Kardeşler, şunu bilmenizi isterim: Başıma gelenler daha çok Müjde'nin yayılmasına yaramıştır. Sonuç olarak bütün saray muhafızları dahil, herkes Mesih uğruna zincire vurulduğumu öğrendi. (Flp. 1:12-13)

Pavlus'un hizmeti, hapse atılmasına yol açacak kadar riskliydi. Benzer şekilde, dünyanın bulunduğum bu bölgesinde de, Mesih'e sadık bir yaşam sürdükleri için hapse giren insanlar tanıyorum.

2. Korintliler 10:5'te gördüğümüz gibi, Pavlus Hristiyan yaşamını, Tanrı'ya karşı olan düşüncelere yönelik bir savaş olarak gördü: "Safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşünceyi tutsak edip Mesih'e bağımlı kılıyoruz." Bu risklidir; dünya, kendi düşüncelerine meydan okunmasını sevmez. Bizler, insanları riskli müjdelemeye çağırmaya istekli miyiz? Kültürle karşı karşıya olduğumuz için riskli olan bir müjdeleme kültürü arzuluyorum. Çoğunlukla bu, insanların bizim hakkımızda ne düşündüğünü umursamamak anlamına gelmektedir.

Portland, Oregon'daki Doors of Hope Kilisesi, kurulu düzeni reddeden aşırı özgürlükçü kişiler olan hippilere çok etkili bir şekilde ulaşıyorlar. Hatta kilise ihtiyarları, pazar günü akşam ibadetlerini yakınlardaki bir parkta yapmaya karar verdiler. Bu, düzenli olarak yapılan bir ibadetti, yalnızca açık havada yapılıyordu. Alay edenlerle, aşağılayanlarla ve topluluğu şoke etmek için üstünü çıkaran bir kadınla bile karşılaştılar. Ancak, kilisedeki nezaketi ve sevgiyi gören diğer kişiler onlara katıldı.

Bir Müjdeleme Kültürü

Diğerleri farklı türden riskler alır. Arkadaşım Joanna “İçerisinde Müslümanların olmadığı bir grupta nasıl Kutsal Kitap çalışması yapacağımı bile bilmiyorum” diyor. Hepimiz kendi bağlamlarımızda risk almanın yollarını düşünmeliyiz. Risk aldığımızda komik bir şey olur: Tanrı’ya karşı bir zihniyete sahip kişiler için –ruhsal boyutta– tehlikeli hâle geliriz.

Filipililer’de, Pavlus, Müjde’nin saray muhafızları arasında bilindiğini söylüyor (Flp. 1:13). Ardından, kitabın sonunda selamlarını iletirken şöyle yazıyor: “Bütün kutsallar, özellikle Sezar’ın ev halkından olanlar size selam ederler” (Flp. 4:22). Açıkça görülüyor ki, Pavlus bazı muhafızların iman ettiğine tanık olmuştu.

Pavlus risk aldı ve Müjde için riske attığı hayatı onun hapse girmesine yol açtı. Ancak Pavlus’un muhafıza değil, muhafızın Pavlus’a zincirlenmiş olması fikrini hep sevmişimdir.

Ateist ve imanlı olmayanların, ateist ve imanlı olmayan komşularının iman ettiklerini gördüğü bir kilise arzuluyorum – bu, risk alan bir müjdeleme kültürünün bir parçası olduğumuzun bir göstergesidir.

11. Kilisenin Müjdeleme İçin Seçilmiş ve En İyi Yöntem Olduğunu Anlayan Bir Kültür

Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı’yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu. (Elç. 2:46–47)

MÜJDELEME

Evet, on şey dediğimi biliyorum. Ancak bir tane daha var; diğer on tanesinin hepsini içine alan bir tane daha: yerel kilisenin, müjdeleme için seçilmiş ve en iyi yöntem olduğunu anlayan bir kilise arzuluyorum. Hristiyanların İsa'yı çok sevdikleri ve bu sevginin sonucu olarak, düzenli olarak yapılan ibadetlere gittiklerinde Müjde'nin bir sureti oldukları bir kilise arzuluyorum. Eğlendirmeye değil sevgiyle gardları düşüren ve Müjde'nin gücünde kültürlerarası güvenle yaşayan bir kilise arzuluyorum. En büyük kutlamaların imanlarını paylaşanlar için yapıldığı, kahramanların da müjdelemek için itibarlarını riske atanlar olduğu bir kilise arzuluyorum.

Bana öğretilen ve inancımızı paylaşmanın ne anlama geldiğini öğrettiğim yer olan; ve kilisede insanları İsa'ya yönlendiren önderleri gördüğüm yer olan bu savaşta sırtlarını bana dayamış erkek ve kız kardeşlerimin olduğu bir müjdeleme kültürü arzuluyorum. Değişen yaşamları işaret edebileceğiniz, ayağa kalkıp "Bu kiliseye iki yıl önce geldiğimde, Tanrı'yı tanımıyordum ama şimdi tanıyorum!" diyen insanları görebileceğiniz bir kilise istiyorum. Böyle bir müjdeleme kültürünün bir parçası olmayı arzuluyorum. Eminim ki siz de arzuluyorsunuzdur.

Daha önce, programların müjdeleme yapmamız gereken en iyi ve hatta en öncelikli yol olduğunu düşünmediğimden bahsetmiştim. İnsanlara ulaşmanın en iyi yolunun, sağlıklı bir kilise içerisindeki bir müjdeleme kültüründe gerçekleşeceğini düşünüyorum. Bu, ilk on madde içerisinde ele almak için fazla büyük bir konu; kilisenin rolü ve müjdelemenin şekli, bir sonraki bölümün konusu.

KİLİSE VE MÜJDELEME KÜLTÜRÜ ARASINDA BAĞ KURMA

Daha önce de belirttiğim gibi, eğer müjdeleme kültürüne sahip bir sağlıklı kilisenin parçasıysanız, şimdiye kadar bilinen en harika müjdeleme şeklinin bir parçasısınız demektir. Peki bu ilke kilisede nasıl işler?

Bu fikre karşı yapılan faydacı itirazları bir kenara bırakın; biz derinlemesine ruhsal ve Kutsal Kitap'a dayalı bir kavramla ilgileniyoruz. İsa dedi ki, "Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır" (Yu. 13:35). Çok geçmeden, öğrencileriyle geçirdiği aynı süre içerisinde, onların bir olması için dua etti, öyle ki "dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin" (Yu. 17:20-21). İsa, kilisede birbirimiz için olan sevgimizin, gerçekten Mesih'e döndüğümüzün bir ifadesi olduğunu söylemektedir. Ve kiliseyle bir olduğumuzda, İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu dünyaya göstermiş oluruz. Sevgi, öğrenciliğimizi onaylar. Birlik, Mesih'in tanrılığını onaylar. Ne kadar da harika bir tanıklık!

Müjdelemeye yönelik çabalarımıza yol gösterecek ve onları şekillendirecek birçok Kutsal Yazı metni vardır ancak bu ayetler temel niteliğindedir çünkü bu ayetler bize kilisenin

MÜJDELEME

bir müjdeleme kültürü olması gerektiğini göstermektedir. Bu ayetleri çocuklarımızla soru cevap yapacak şekilde kullanmalıyız!

Soru: Hangi eylem bizim hakiki şekilde Mesih'e döndüğümü-zü onaylar?

Cevap: Diğer Hristiyanları sevmek.

Soru: Peki İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu nasıl gösteririz?

Cevap: Diğer imanlılarla bir olarak.

YEREL KİLİSE, MÜJDE'NİN GÖRÜNÜR HÂLİDİR

Eğer Müjde'yi, birbirimize olan sevgimizle resmedeceksek, bunun bir kilise olmak için sevgiyle antlaşmış insanlardan oluşan yerel bir toplulukta gerçekleşmesi gerekir. Bu, soyut bir sevgi değil, gerçek dünyadaki insanlara duyulan bir sevgidir. Hristiyan olmayan insanlardan, kilisenin onlara garip geldiğini ama onları paydaşlığa çeken şeyin üyeler arasındaki sevgi olduğunu söylediklerini kaç kez duyduğumu size anlatamam.

Ancak Müjde sadece sevgimizde resmedilmemiştir. Tanrı'nın kilisenin dokusuna, doğru yapıldığı taktirde Müjde'nin bildirileri olarak hizmet eden kaç tane Kutsal Kitap buyruğu yerleştirdiğini hiç düşündünüz mü?

Sağlıklı bir müjdeleme kültürünün peşinden koşarken, müjdeleme için kiliseyi yeni baştan yaratmıyoruz. Aksine, Müjde'nin bildirilmesi için Tanrı'nın zaten kilisenin ayrıl-

Kilise ve Müjdeleme Kültürü Arasında Bağ Kurma

maz bir parçası yaptığı şeylere izin veriyoruz. İsa, kiliseyi inşa ederken Müjde'yi unutmadı.

Örneğin, vaftiz İsa'nın ölmesi, gömülmesi ve dirilmesini resmeder. O'nun ölümünün nasıl bizim ölümümüz olduğunu, O'nun dirilişinin nasıl bizim dirilişimiz olduğunu gösterir. Rab'bin Sofrası, Mesih'in gelişine dek Mesih'in ölümünü beyan eder ve bizi günahlarımızı itiraf etmeye ve bağışlanmaya teşvik eder. Dua ettiğimizde, Tanrı'nın gerçeklerini dua ederiz. Müjde aracılığıyla Tanrı'nın bizler için yaptığı harika şeyleri ilahi olarak söyleriz. Müjde mesajı için kullanılmak üzere kiliseye bağışta bulunuruz. Söz'ün vaaz edilmesi, Müjde'yi getirir.

Aslında, başlangıçta kiliseyi oluşturan, Tanrı'nın Sözü'nün vaaz edilmesidir. Ve kilise bir kez oluştuğunda, kiliseye öğrenciler yetiştirme görevi verilir; yeni kiliseler oluşması için Müjde'yi vaaz etmek üzere gönderilecek öğrenciler. Bu döngü, İsa'nın göğe alınmasından beri gerçekleşmektedir ve ikinci kez gelene kadar da gerçekleşmeye devam edecektir.

GERÇEK BİR ZİRVE*

Yakın zamanda, Austin, Texas'taki High Pointe Baptist Kilisesi'ndeydim. Pastör Juan benden müjdeleme kültürü geliştirme üzerine bir seminer yapmamı istedi. Ben konuşma yaptım ve insanlar bana sorular sordu. Ardından bir kadın, herkesin görmezden geldiği aşikâr bir gerçeği sordu: "Kilise-

* *Çevirmen Notu:* Yazar burada bir kelime oyunu yapmaktadır. Yazarın bu başlık altında bahsedeceği örnekte adı geçen kilisenin adı High Pointe Baptist Kilisesi'dir. High Pointe, Texas eyaletinde bir şehirdir ama aynı zamanda İngilizcede "Zirve" anlamına gelen "High Point" kelimesiyle hem yazılış hem de söyleniş açısından çok benzerlik göstermektedir.

MÜJDELEME

mizin olduğu bölgeye birçok Vietnamlı kişi taşıyor; kilise, bu kişilere ulaşmak için ne yapmalı?”

Bir yandan bu harika bir soruydu. Bir üye, Müjde'yle ulaşma ayrıcalığına ve sorumluluğuna sahip olduğunu fark etmişti ve bu kadın bunu gerçekleştirmek için bir fırsat görmüştü. Diğer yandan, soruda kullanılan ifadeler, insanlara ulaşmanın bu fırsatı fark eden kişinin değil, kilisenin sorumluluğu olduğunu ortaya koyuyordu.

Ancak bir müjdeleme kültürü, yukarıdan aşağıya değil, tabandan gelen bir kültürdür. Bir müjdeleme kültüründe, insanlar kilisenin esas görevinin kilise olmak olduğunu anlarlar. Kilise uygulamalarının, kendi içlerinde ve kendilerine tanıklık ettiklerini görmüştük. Şüphesiz, kilise, ulaşılmamış insanlara ulaşmaya ve müjdelemeye yönelik fırsatları destekler ve bunlar için dua eder ancak kilisenin rolü programlar yürütmek değildir. Kilise, bir müjdeleme kültürü yetiştirmelidir. *Üyeler*, müjdeleme yapmak üzere kilise tarafından gönderilmelidir. Bunun biraz seçici bir yaklaşım gibi göründüğünü biliyorum ancak bu gerçekten çok önemlidir. Eğer bunu doğru anlamazsanız, kiliseyi altüst edebilirsiniz – veya kilise önderlerine yanlış bir şekilde kızabilirsiniz.

High Pointe Kilisesi'ndeki bu soruya şöyle karşılık verdim: “Vietnamlılara ulaşmak için yapılacak en iyi şey, ‘kilisenin’ programlar oluşturması değildir. Bunun yerine, bu insanlara nasıl ulaşacağınızı senin düşünmen daha iyi olur. Sana Vietnam kültürünü öğrenmeni öneririm; onların dilinde nasıl selam verileceğini öğrenebilirsin, yemeklerini denebilirsin ve bir kültürde azınlık olarak yaşamının getirdiği zorlukları öğrenebilirsin. Bu insanlara ulaşp, arkadaşlık kurduklarını kendi evine, Kutsal Kitap çalışması grubuna ya

Kilise ve Müjdeleme Kültürü Arasında Bağ Kurma

da kiliseye davet edebilirsin. Ardından belki de bazılarınız, Müjde'yi Vietnam halkının arasında yaymak için o halkın olduğu yere taşınabilirsiniz.”

Boş bakışlarla karşılaştım. Ancak Pastör Juan'ın yüzünden bir rahatlama vardı ve tek başına yürütmesi için bir müjdeleme programı oluşturmadığım için minnettardım.

Ardından şunları ekledim: “Ve Vietnam topluluğundan kiliseye bir arkadaşınızı getirdiğinizde, herkes bu sürece ‘dahil olur’: hepiniz o kişiye ulaşırsınız. İşte bu bir müjde kültürüdür. Olay sadece arkadaş canlısı olmak değil, ki bu da olması lazım, ancak müjdelemede birlikte çalıştığımızı dair derin bir anlayışa sahip olmaktır. Sağlıklı bir kilisede, ziyaretçiler yaptığımız her şeyde Müjde'nin var olduğunu görürler. Bundan dolayı Söz'ü ilahi olarak söyleriz, Söz'ü dua ederiz, Söz'ü vaaz ederiz. İnsanların Müjde'yi ibadette duymalarını istiyoruz. Sakramentleri uygularken, insanların Müjde'yi görmelerini ve sakramentlerden önce yapılan açıklamalarda bunu tekrardan duymalarını istiyoruz. Üyeler Müjde'yi yaşama döktüklerinde, Müjde bizden taşar.”

Bu, işleyen bir müjdeleme kültürünün bir taslağıdır. Bunun biraz radikal olduğunun farkındayım – ve bu kişilerin çocuklarını Vietnamlı çocukların gittiği okula göndermelerini de söylemedim. Bazı kişiler, orada yaşayan Vietnam halkını önemsemediğimi düşünebilir çünkü High Pointe Kilisesi'nin bu kişilere ulaşmak için kilise tarafından finanse edilen bir program oluşturmasını söylemedim. Ancak bu veya herhangi bir halkla ilgilenmenin en iyi yolunun, onlara iman edebilmeleri için Müjde'yi götürmek olduğunu savunuyorum. Bu hedefe hizmet etmenin en iyi yolu, bir müjdeleme kültürüne sahip bir kilisenin tanıklığından ve üyelerin

MÜJDELEME

Müjde'yi paylaşabilecekleri Vietnamlı kişilerle arkadaşlık kurmasından geçer. Bu yaklaşımın kıyafet dağıtma, çocuk bakımı, kapı kapı dolaşma, çocuk şenliği düzenleme ya da kiliselerin iyi yürekli bir şekilde yaptığı herhangi bir programdan çok daha fazla etkisi vardır.

Bir yandan, tüm kiliselerin öyle ya da böyle bir müjdeleme kültürü vardır. Hatta müjdelemeyi reddeden kiliselerin bile, Kutsal Kitap'a aykırı bir şekilde olsa da, bir müjdeleme kültürleri vardır. Sorulması gereken soru, "Bir müjdeleme kültürümüz var mı?" değil, "Sahip olduğumuz müjdeleme kültürü sağlıklı mı yoksa sağlıksız mı?" sorusudur.

Öne sürmek istediğim şey şudur: kiliselerin müjdeleme kültürlerinin hasta olmasının en büyük sebebi, bizde insan korkusu olması veya doğru müjdeleme stratejisine ya da yöntemine sahip olmamız değil -ki bu sorunlar oldukça büyük olsa da- kiliseyi anlamamış olmamızdır.

BİR VEYA İKİ DERECELİK SAPMA BİLE, HEDEFTEN UZAKLAŞMANIZA YOL AÇAR

Kenya'daki öğrenciler için kısa süreli bir gezi düzenlemiştim ve o gezide en çok hoşuma giden şeylerden birisi, programda bize yardımcı olan Müjde hizmetkârı bir pilotla birlikte uçmaktı. Pete, pilotların, GPS'ler çıkmadan önce, tek bir pusula ve içgüdüleriyle yön bulduğu o günlerden beri uçak kullanıyordu.

Pete, öğrencilerimizi ödevleri için en uzak yerlere uçururdu. Bazen uçakta eşlik etmem için bir boş yer olurdu. Öğrencileri bıraktıktan sonra Pete'in yardımcı pilotu olurum. Pete havalanır, uçağı dengeler ve bana pusula ayarını verir-

Kilise ve Müjdeleme Kültürü Arasında Bağ Kurma

di. Büyük Rift Vadisi'nden, Masai Mara rezervinin üzerinden ve çok yükseklere uzanan Kenya Dağı'nın çevresinden geçerken uçağı ben kullanırdım. Pete manzaraları işaret etmekten zevk alıyordu ve ben de bu durumdan keyif alıyordum. Muazzam bir şeydi!

Uçmak aslında o kadar da zor değil. Zor olan iniş kısmı, bu yüzden o kısmı Pete yaptı. Benim işim sadece uçağı irtifada tutmak ve pusula istikametine doğru yönlendirmektir. Genel olarak doğru yönde uçtum, ancak pek başarılı olamadım. Pete ara sıra pusula istikametini kontrol eder ve canı sıkılırdı. Pusulanın camına vurur ve kabaca, "Yoldan çıkıyorsun," derdi. Pete, "Mack, şunu anlamalısın ki, iki derecelik bir sapma bizi başka bir ülkeye götürür," diyene kadar onun aşırı titiz davrandığını düşünmüştüm.

Bu doğru. Bir haritaya veya dünya küresine baktığınızda, büyük sorunların küçük rota sapmalarından kaynaklanabileceğini kolayca görebilirsiniz. Aynı şey kilise için de geçerlidir.

High Pointe Kilisesi'ndeki sorunun kökü, soruyu soran kadının müjdelemeyi anlamaması değildi; sorun, kadının kiliseyi anlamamasıydı. Kadının düşüncesindeki sapma çok küçük miktardaydı ama bu küçük sapma onu başka yerlere götürmüştü. Kiliseyi anlamak, müjdelemede doğru pusula yönüne sahip olmamıza yardımcı olur. Bu yüzden, öncelikle kiliseyi ve onu neyin sağlıklı yaptığını düşünmemiz gerek.

KİLİSEYİ TANIMLAMAK

Diyelim ki, bir alışveriş merkezinde alışveriş yapıyorsunuz ve elinde kâğıt kalem olan birisi size gelip "Yapabildiğiniz en

MÜJDELEME

iyi şekilde ‘kiliseyi’ tanımlar mısınız lütfen?” diye sordu. Cevap verebilir miydiniz? Bir önceki soruya ilaveten “Bir kilisenin gerekli ve yeterli bileşenleri nelerdir?” diye sorsa afallar mıydınız?

Eğer öyleyse, yalnız değilsiniz. Yıllarca, dünyanın dört bir yanındaki Müjde hizmetkârlarıyla yaşadım ve onları ziyaret ettim. Bu insanların birçoğu kendilerine kilise kuran kişiler diyorlar. Bu kişiler inanılmaz ve harika insanlar ama yine de bu kişilerden çok azının kiliseyi Kutsal Kitap’a dayalı şekilde tanımlayabilmesini görmek beni sıklıkla hayrete düşürmektedir. Bu kişiler kiliseyi tanımladıklarında, kendi hisleri ve insan stratejilerine dayalı tanımlar ortaya koyuyorlar.

Acts 29’a (Elçilerin İşleri 29) bağlı kiliseleri¹ seviyorum; keşke onlardan daha fazla olsaydı. Ama maalesef, dünyanın birçok yerinde “Acts 29” (Elçileri İşleri 29) değil “Hakimler 22” olarak adlandırdığım kiliseler var: herkesin kendince doğru olanı yaptığı kiliseler (Hak. 21:25). Bu tür kiliseler yerine, kökleri sıkı sıkıya Kutsal Yazılar’a dayanan kiliselere ihtiyacımız var.

Rusya’da, kilise kurma takımının önderliğini yapan bir Müjde hizmetkârıyla birlikte hizmet ediyordum. Kendisi, Mesih’te harika bir kardeşti ve hâlâ da öyle. Müjde işine kendisini derinlemesine adanmıştı. Hizmetkâr bir yüreğe sahip fedakâr birisiydi. Dahası, birlikte çalıştığı kişiler üzerinden derinden bir etkiye sahip bir önderdi. Bu kardeş bana öncelikli çağrısının kiliseler kurmak olduğunu söylediğinde, çok sevindim. Ancak kiliseyle ilgili sorular sorduğumda, ne söylemesi gerektiğini biliyor gibi görünmüyordu. Sonunda, kızmış bir şekilde, “Peki, tamam, sen bir kiliseyi nasıl tanımlarsın?” diye sordu.

Kilise ve Müjdeleme Kültürü Arasında Bağ Kurma

“Aslında,” dedim, “bir kilisenin hayati bileşenleri en iyi ş üç kategoride anlaşılır: kilise nedir, kilise ne yapar ve kilisenin görevi nedir.” Gece geç saatlere kadar kilise hakkında konuştuk. Özetle, ona şnları söyledim.

Hristiyan inancında, yerel bir kiliseye ye olmayan imanlıların oluşturduğu bir kategori yoktur. Kilise, bir imanlı için seçenek değildir ve hiçbir zaman öyle olmamıştır.² Kilisenin, ğrenci yetiştirmede çok önemli bir rol oynadığı gerçeği bilinmesine rağmen, ortalama bir kilise üyesinin kilisenin ne olması gerektiğine dair hayret verici çeşitlilikte fikirleri vardır – kökleri Kutsal Kitap’a dayanmayan fikirler.

şüphesiz, kiliseler birçok Şey yapma özgürlüğüne sahiptir. Kiliseler, kilise binası inşa etme veya kiralık salonlarda toplanma özgürlüğüne, insanları sıralarda veya yerde oturtma özgürlüğüne sahiptir. Aynı zamanda, Sözü’n yetkisi altında, Kutsal Kitap’taki geniş buyrukları yerine getirmek için özel stratejiler tasarlamakta zgrlerdir. Yani, müzik hizmetleri sağlamakta, aşevlerine finansal destek sağlamakta, erkek dua toplantılarına ev sahipliği yapmakta, Hristiyan okulları yürütmekte veya küçük paydaş grupları geliştirmekte zgrlerdir.

Ancak hayati bileşenler, yani gerekli ve yeterli olan Şeyler nelerdir? Her Şeyi çıkardığınızda, kilisenin indirgenemez kısımları nelerdir? Bunu birçok noktada anlamak kolaydır. Örneğin, Hristiyan okulunu çıkarsanız dahi elinizde hâlâ bir kilise olur. Ancak Tanrı’nın Sözü’nn düzenli olarak vaaz edilmesini çıkarırsanız, ortada kilise kalmaz.

Her Hristiyan, bir kiliseyi neyin kilise yaptığını bilmek zorundadır. Bir kiliseyi neyin kilise yaptığına verilecek Kut-

MÜJDELEME

sal Kitap'a dayalı cevap, şaşırtıcı bir şekilde basittir, en azından kâğıt üzerinde öyledir.

Kilise Nedir?

Yerel bir kilise, Kutsal Yazılar'ın yetkisi ve ihtiyarların önderliği altında Tanrı'ya tapınmak, Müjde'nin görünür bir sureti olmak ve nihayetinde Tanrı'yı yüceltmek için düzenli olarak toplanmak üzere sevgiyle bir araya gelen, vaftiz edilmiş, yeniden doğmuş Hristiyanların toplanmasıdır (Yu. 3:1-8; 13:34-35; Elç. 2:41; 14:23; Ef. 3:10; Kol. 3:16; 2.Ti. 3:16-17; İbr. 10:24-25).

Kilise Ne Yapar?

Bir kilisenin kilise olabilmesi için sadece birkaç şey yapması gerekir: insanlar vaaz edilen Söz'ü dinlemek, ilahi söylemek, dua etmek, ondalık vermek ve de vaftiz ve Rab'in Sofrası sakramentlerini uygulamak için düzenli olarak Müjde sevgisinde toplanırlar. Birlikte antlaşma yapmış olan üyeler, kilise disiplini uygulaması yoluyla bile (Mat. 18:15-17) birbirlerini sevgiyle korurlar (1.Ko. 12:12-26).

Kilisenin Görevi Nedir?

Kilise, tek bir kapsayıcı görevle, Tanrı'nın müjdeleme için olan stratejik planıdır: tüm insanlara gidip onları öğrenci olarak yetiştirmek ve onlara Mesih'in buyurduğu her şeye uymayı öğretmek - buna yeni kiliseler kurmak da dahil (Mat. 28:18-20).

Kilise ve Mjdeleme Kltürü Arasında Bağ Kurma

İşte bu kadar. Kilise hakkında yazması bir sayfadan az süren ama yaşaması hepimizin ömrünü içine alan dört cümle. Ancak bu tanım, pek çok kişinin kilisenin ne olduğunu düşündüğü şeyi kesip atıyor. Kilise bir bina değildir; sadece imanlıların sosyal olarak bir yere toplanması da değildir. Kilise, insanların yerel bir topluluk içinde birbirlerine adanmasını gerektirir. Bir kilise, bilinçli şekilde Hristiyan olmayanları üye yapmaz. Sadece vaftiz olanlar üye olmalıdır. Bir kilise, daha iyi bir yaşam sürmek için iyi fikirlerin bulunduğu bir pazaryeri değil, Tanrı'nın Sözü'ne boyun eğen bir paydaşıdır.

SAĞLIKLI BİR KİLİSE

Şimdiye kadar bir kilisenin ne olduğunu tanımladık. Şimdiyse sağlıklı bir kiliseye bakalım.

Yukarıda bahsedilen emarelerin, kusursuz bir kiliseyi (ki cennetin bu tarafında kusursuz bir kilise yok) tanımladığını söylemek önemlidir. Gerçek bir kiliseyi sahte bir kiliseden ayırmaya da çalışmıyoruz. Bunun yerine, hasta olan gerçek kiliselerle sağlıklı olan gerçek kiliseler arasında ayırım yapmak ve hasta kiliselerin iyileşmesine yardımcı olmak istiyoruz.³

Hristiyanların sağlıklı bir kilisenin temel dayanaklarını göz ardı edebileceği pek çok yol vardır:

- Tanrı'nın Sözü'nün vaaz edilmesi yerine motivasyon verici konuşmalar yapılıyor. Eğer vaaz, Kutsal Kitap'la ilgili değil de günlük iyi düşünceler veya ahlaklı bir yaşam –daha da kötüsü, refah dolu bir yaşam– ile ilgiliyse,

MÜJDELEME

insanlar Tanrı'yı ve O'nun yollarını anlamayacaktır.

- Mesih'e dönme belirsiz, açıklanmamış ve öznel bir hal alıyordu; yani inanlar Hristiyan olmadıkları hâlde, olduklarını düşünüyor olabilirler. Bundan dolayı da Hristiyan olmayanlar kilise üyesi oluyordu. Böyle bir şey olduğunda, kilise Kutsal Kitap'a dayalı bir müjdeleme yapamaz.
- Üyelik, seçeneğe bağlı görülüyordu. Ancak ben kim olduklarını bilmediğim insanları sevemem – burada romantikleştirilmiş teorik bir sevgiden bahsetmiyorum. Hem ben kendimi onlara hem de onlar kendini bana admalıdır.
- Bir kilisede, imanlı olmayanlara önderlik mevkii veriliyordu. Bunun hakkında daha fazla şey söylememe gerek var mı? Ancak bu, sıkça karşılaşılan bir durumdur, özellikle de üyelik sistemi olmayan kiliselerde.
- Zor şeyler çözümlenmeden devam ediyordu. Sıklıkla, hoşlanmadığımız kişileri sevmekte başarısız oluruz. Ya da sevdiğimiz kişilere disiplin uygulamada başarısız oluruz.

Bu uygulamalardan herhangi biri o kadar da önemliymiş gibi görünmeyebilir ancak bir kilise bu yollardan herhangi birisine sapsa, çok kısa bir süre içerisinde pusula istikametinin *tersi* yönde uçacaktır. Burada tehlikede olan çok fazla şey var çünkü bazen iyi kalpli insanlar kör kılavuzlar hâline gelip “Hakimler 22” kiliselerini çoğaltabilirler. Daha da kötüsü, temeller bir kenara atılıp bir kilise sağlıksız hâlde geldiğinde, Tanrı'nın yüceliği gizlenmiş olur. Olması gere-

Kilise ve Müjdeleme Kültürü Arasında Bağ Kurma

ken şey, yani bizi izleyen dünyanın önünde Mesih'in topluluğunun güzelliği kaybolmuş olur.

Hasta bir kiliseyle sonuçlanan ve bir müjdeleme kültürüne doğrudan etkisi olan diğer bir ciddi soruna daha parmak basmamız gerekiyor. Bu sorun, üyelerin müjdelemeye yönelik kişisel itaat ve kilisenin rolü konusundaki kafa karışıklığıdır.

BİREYSEL ÖNCELİKLER, KİLİSENİN ÖNCELİKLERİ VE AYAKKABI KUTULARI

Sağlıklı bir müjdeleme kültüründe hem kilisenin hem de bireylerin farklı önceliklere sahip olduğu iyi anlaşılmıştır. Bireysel müjdelemede yapılması gerekenler, bir bütün olarak kilisenin yapması gereken en iyi şey olmayabilir. Bu, High Pointe Kilisesi'nde insanlara ulaşmakla ilgili soruya verdiğim cevabın altında yatan sebeptir.

Demek istediğimi bir örnekle anlatayım. Pastör Jacky, Dubai'de bulunan Çince ibadet yapılan bir kilisede çalışan arkadaşlarımdan birisidir. Jacky şehre işçi olarak gelen yoksul Çinliler arasında muazzam işler yaptı. Bir keresinde, Doğu Bayramı zamanında, bazı iyi kalpli Batılıların aklına işçilere ayakkabı kutusu dağıtma fikri geldi. Kesinlikle bunda yanlış olan bir şey yok. Bu yüzden Dubai'de bulunan kiliselerdeki aileler bu ayakkabı kutularına sabun, banyo lifi, biraz kolonya, tarak, daha birkaç kişisel bakım malzemesi ve bazı küçük giyim eşyaları koydular. Ayrıca bu kutuların içine kilisenin ibadet tanıtımını yapan broşürleri de koyup kutuları Doğu Bayramı kurdeleleriyle bağladılar. Yine, bunda da hiçbir sorun yoktu.

MÜJDELEME

Ardından kutuları toplamak ve –en önemlisi– Jacky’ye teslim etmek için bazı kişiler görevlendirildi. Jacky’nin ofisine uğradığımı ve yerden tavana kadar uzanan ayakkabı kutuları yüzünden kapıdan içeri giremediğimi hatırlıyorum.

İnsanlara ulaşmanın Kutsal Kitap’a dayalı temeli veya bunun ne kadar etkili olduğu hakkındaki soruları bir kenara bırakalım; uzun vadeli iyilikle ilgili soruları, hatta yoksul işçilere kişisel bakım malzemeleri veren zengin Batılıların hangi açıklamayı yaptıklarıyla ilgili soruları da bir kenara koyalım. O andaki temel sorun, Jacky’nin vaazını hazırlayamamış olmasıydı. Kendisiyle İsa hakkında konuşmak isteyen insanlarla görüşemedi. Hizmetini icra edemedi ve kilise üyelerini kendi hizmetleri için donatamadı çünkü insanlar kendi rollerinin onlara ulaşma ve Jacky’nin rolününse vaaz verme, çobanlık yapma ve dua etme olduğunu anlamadılar. İnsanlar *kilisedeki* kendi rollerini *kilisenin* rolü sandılar.

Diyelim ki ayakkabı kutusu hizmeti mümkün olan en iyi şeyi yaptı ve insanlar Çin kilisesine geldi. Bunu yaptıklarında, ne tür bir kiliseyle karşılaşmalarını umarsınız? Sözün vaaz edilişinde Müjde’yi işittikleri, üyelerin öğrenci olarak yetiştirildikleri ve müjdeleme işine “dahil oldukları”, Müjde’nin vaftizde, Rab’bin Sofrası’nda ve daha fazlasında sunulduğu sağlıklı bir kiliseyle mi? Yoksa önderlerinin tüm zamanlarını ayakkabı kutuları dağıtmakla geçirdikleri hastalıklı bir kiliseyle mi?

Jacky tüm zamanını ayakkabı kutuları dağıtarak geçirseydi ve sağlıklı bir kilise yetiştirmek için kendisine verilen işe katılmasaydı, kilisenin körelmesine izin vermiş olurdu. Bu sadece Jacky için değil, herhangi bir kilisenin herhangi bir ihtiyarı için de geçerlidir. Kilise üyeleri birçok şeyi yap-

Kilise ve Müjdeleme Kültürü Arasında Bağ Kurma

makta zgrdr, ancak kilisenin doğru yönde ilerlemesi için nderliği desteklemek konusunda çok dikkatli olmaları gerekir.

Dubai'deki iyi niyetli imanlılar, kilisenin sorumluluğuyla kendi sorumlulukları arasında bir ayırım yapmadılar. Kendileri bireysel olarak bu işçilere nasıl ulaşmak istiyorlarsa kilisenin de aynı şekilde onlara ulaşması gerektiğine inanıyorlardı. Ancak bu varsayımla hareket ederek aslında kilisenin düzenini bozdular.

Kutsal Kitap'ta buna benzer bir rneği, erken dönem kilise zamanında Grek dulların günlük yardım dağıtımında dışarıda bırakıldığını anlatan Elçilerin İşleri 6'da görüyoruz. Bazıları, İbrani dulların, Grek dulların sahip olmadığı Yahudi bağlantılarından ötürü yiyecek aldığından şüpheleniyordu. Ne olursa olsun, bu durumla ilgilenilmesi gerekiyordu. Bu yüzden elçiler bu konuda *endişe duyan üyelerden* bu olayla ilgilenmeleri için topluluktan yedi tane Tanrı sayar adam seçmelerini istedi.

İsimlerinden de anlaşılacağı üzere, seçilen adamların hepsi Grek'ti ve bu sayede herhangi bir adam kayırma ve ırkçılığın önüne geçilmiş olacaktı. Ancak elçilerin bu adaletsizliği neden bu şekilde hallettiklerine dikkat edin. Elçiler şöyle dedi:

“Tanrı'nın sözünü yayma işini bırakıp maddi işlerle uğraşmamız doğru olmaz. Bu nedenle, kardeşler, aranızdan Ruh'la ve bilgelikle dolu, yedi saygın kişi seçin. Onları bu iş için grevlendirelim. Biz ise kendimizi duaya ve Tanrı sözünü yaymaya adayalım.” (El. 6:2-4)

MÜJDELEME

Yani, kilise üyeleri, kilise önderlerinin kendi öncelikli hizmetlerini –Söz ve dua hizmetini– yerine getirebilmeleri için öne çıkıp sorunları çözmeye çağrılmışlardır.

Kilise üyeleri, elçilerin koruduğu öncelikleri anlamalıdır. Her ne kadar kilise bedeninin yapabileceği önemli birçok şey olsa da –dulların yiyecek ihtiyaçlarının karşılanması gibi– hiçbir şey kilisenin öncelikli çağrısı oğlan Söz’ün vaaz edilmesini alt üst etmemelidir. Hem üyeler hem de pastörler, bir araya gelip kilisenin eşsiz ve öncelikli çağrısını korumalıdır.

SAĞLIKLI BİR MÜJDELEME KÜLTÜRÜNÜN, SAĞLIKLI BİR KİLİSEYLE OLAN BAĞLANTISI NEDİR?

O zaman, sağlıklı bir müjdeleme kültürü nasıl işler? Bir örnek vereyim:

Tam zamanlı çalışan bir anne olan Abigail, Dulles havaalanından Washington DC’ye giden otobüste oturuyordu. Texas’taki bir cenaze töreni sonrası uzun bir yolculuk yapmıştı ve ailesine kavuşmayı dört gözle bekliyordu. Otobüste Asyalı genç bir kadının yanında oturuyordu. Kitap okumaya dalmak yerine bu Asyalı kadınla sohbet etmeye başladı.

Kadının adı Van’dı. Bu iki kadın konuşurken, Van Abigail’e, Çin’den yeni geldiğini ve Amerika’ya ilk gelişi olduğunu söyledi. Abigail, ilahi bir fırsat olduğunu hemen anladı. Bu kadına ulaşmak istedi ama aynı zamanda hassas olması gerektiğini de biliyordu.

Abigail, kafasında kilisesindeki etkinlikleri düşünürken, iki sağlam imanlının düğünün yaklaştığını hatırladı. Bu düğünde Müjde’nin sunulacağını biliyordu. Kilise, düğündeki

Kilise ve Müjdeleme Kültürü Arasında Bağ Kurma

tanıklığı duymaları için tüm üyelerini bu düğüne gelmeleri ve arkadaşlarını getirmeleri yönünde teşvik ediyordu. Bundan dolayı Abigail “Bir Hristiyan düğününe katılmak ister misin?” diye sordu. Beklenildiği gibi, Van bu fırsatı kaçırmak istemedi. Birbirlerinin eposta adreslerini aldılar ve Abigail’in Van’ı alacağı gün ve saat için randevulaştılar.

Abigail’in, sağlıklı bir müjdeleme kültürüne güvendiğine dikkatinizi çekmek istiyorum. Pastörü araması ve Çinlilere müjdeleme yapmak için bir program oluşturmaları konusunda kilise yetkililerine baskı yapması gerekmiyordu. Abigail’in, düğün esnasında, Müjde’nin açık bir şekilde verilir verilmeyeceğinden kaygı duyması da gerekmiyordu. Sağlıklı bir müjdeleme kültürüne sahip bir kilisede, Müjde her bir hizmet alanına nüfuz etmiştir. Abigail, Van’ı kilisenin yapmış olduğu herhangi bir şeye de davet edebilirdi ama onu düğüne davet etmeyi seçti.

Gerçekten de düğün yeryüzündeki gelin ve damat kadar göksel Damat’a da odaklandı. Hem çift hem de pastör Müjde’yi paylaştı. Ancak en güzeli, tören bittikten ve karşılama kısmına geçildikten sonra, Abigail dört yaşındaki çocuğunu oyun alanına götürdü ve Van da onunla birlikte gitti. Van, bir Hristiyan düğününü dünyasal bir düğünden farklı kılan şeyin ne olduğunu sordu. Abigail, Müjde konusunda iyi bir eğitime sahipti ve düğünden başlayarak Van’a tüm Müjde’yi açıkladı.

Ardından Abigail, Van’a bir Kutsal Kitap isteyip istemediğini sordu. Kilise, kendi kitap standında uluslararası öğrenciler için Kutsal Kitap bulundurduğu için, ikisi kiliseye doğru yürüdü ve Abigail Van’a Mandarin dilinde bir Kutsal Kitap verdi, ki bu Kutsal Kitap Van’ın gördüğü ilk Kutsal Kitap’tı.

MÜJDELEME

Ardından Abigail Van'a buluşup birlikte Kutsal Kitap okumayı teklif etti ve Van da kabul etti. Abigail, Van'la tanışmaları ve Kutsal Kitap okurken tanıklıklarını paylaşmaları için kilisede Mandarin dilini konuşan üyeleri de bazen davet etti. Bu kişiler geldikçe, Van çok etkilendi ve derin sorular sordu.

İkisi, Van birkaç hafta sonra okul için oradan ayrılıp Boston'a gidene kadar Kutsal Kitap okumaya ve Müjde hakkında konuşmaya devam etti. Ancak Abigail'in yapacakları henüz bitmemişti. Abigail'in Boston'da, Van ile Kutsal Kitap okumaya devam etmeyi kabul eden bir arkadaşı vardı. Bu kitabı yazarken de bu durum devam ediyor.

Abigail, kilisenin bir şeyler yapmasını beklemedi. Hatta bunu aklının ucuna bile getirmedi. Kilisenin kilise olduğuna güvendi. Müjdenin gücüne yaslandı ve Mesih'in bir elçisi olarak imanla attığı adımları yönlendireceğine dair Kutsal Ruh'a güvendi.

İşte, bir kilisede bir müjdeleme kültürü bu şekilde işler. Bu gösterişli bir şey veya bir program değildir, fakat onlardan daha da iyisidir.

BİR MÜJDELEME KÜLTÜRÜNDE MAKSATLI MÜJDECİLER

On altı yaşında olan Kelly, lise değişim öğrencisi olarak memleketi Brezilya'dan Oregon'daki Portland şehrine geldi. Kelly'nin Amerika'da birlikte kalacağı evin sahipleri olan Connie ve John, düzenli olarak Müjde merkezli bir kiliseye katılan sevimli ve yumuşak huylu insanlardı. Japonya ve Brezilya kökenine sahip olan Kelly çok iyi bir öğrenciydi ve farklı kültürlerde yabancılık çekmediği için Portland'daki lisesine kolaylıkla geçiş yapmıştı.

Connie ve John, Kelly için dua ettiler ve onu kiliseye götürdüler ancak Kelly Hristiyan inancıyla pek ilgileniyor gibi görünmüyordu. Yine de John ve Connie onun için çok değerliydi ve kendi evine döndüğünde bile iletişimlerini sürdürdüler. Connie, Kelly için yıllarca dua etti – bu süre beş yıldan on yıla, on yıldan on beş yıla kadar sürdü.

Yakın zamanda Leeann ve ben, John ve Connie'nin kilisesi olan Hinson Baptist Kilisesi'nde konuşma yapmak için çağrıldık. İbadetten sonraki öğle yemeğinde, Connie Leeann'in yanına oturdu. "Uzun zaman önce" dedi Connie, "şu an Emirates Havayolları'nda hostes olan Kelly isminde bir değişim

MÜJDELEME

öğrencisini ağırladık. Çok tatlı bir kızdı.” (Her ne kadar şu an yetişkin bir kadın olsa da.) “Şu an Dubai’de yaşıyor. Sen-ce onunla iletişime geçme imkânın olur mu? Yakın zamanda erkek arkadaşından ayrıldığı için şu aralar yalnızlık çektiği zor bir zamandan geçiyor.”

Leeann, Kelly ile iletişime geçmekten büyük mutluluk duyacaktı tabi ancak Dubai’deki evimize dönmemiz birkaç haftayı bulacaktı. Bu yüzden hem Connie hem de Leeann Kelly’ye bir mektup yazarak, ona kilisemiz olan Redeemer’dan bahsetti. Connie’nin tavsiyesi üzerine, Kelly Redemeer kilisesini buldu ve Leeann oraya varmadan önce o kiliseye gitti.

Kelly kiliseden içeri girdiğinde, hemen misafirleri karşılamada görevli olan Filipinli Hetty ve ardından Hindistanlı Kanta tarafından kitap standının yanında karşılandı. Kelly, Pastör Dave’in Müjde’yi vaaz edişini dinledi ve içi garip bir şekilde hemen ısındı. Akabinde, (Kelly’nin bizim Amerika’dan irtibat kurduğumuz birisi olduğundan habersiz bir şekilde) Hetty ve Kanta onu öğle yemeğine davet ettiler. Kelly eve gince ona verilen hoş geldin çantasını açtı ve içerisinden iki tane kitap çıktı: C. J. Mahaney tarafından yazılmış *Çarmık Merkezli Yaşam (The Cross Centered Life)* ve Philip Jensen ve Tony Payne tarafından yazılmış Müjde açıklaması olan *Yaşamak İçin İki Yol (Two Ways to Live)* kitapları. Kelly iki kitabı da bir çırpıda okudu. Daha sonra Hetty ve Kanta onu Kutsal Kitap çalışması yaptıkları küçük gruplarına davet etti ve bu grup Kelly’i sıcak bir şekilde aralarına aldı.

Leeann Dubai’ye dönünce, Kelly ile öğle yemeği yedi. Kelly, Leeann ile hayatında olan bitenleri ve kiliseyi ne kadar çok sevdiğini paylaştı. “Kiliseye üye olmak istiyorum” dedi. Ardından “Üyelik için bir ücret ödemem gerekiyor mu?” diye

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

sordu. Leeann gülümsedi ve şöyle dedi: “Hayır, kiliseye bir ücret ödemene gerek yok ancak bir üye olmak için anlamam gereken çok önemli bir şey var. Biz buna Müjde diyoruz.”

“Ah, o zaman lütfen bana bu Müjde’yi anlat,” dedi Kelly.

Birden fazla kıta, birkaç kilise, çeşitli şehirler, birçok dil, yıllarca süren dua, sözlü ve yazılı iletişim, iki tane öğle yemeği ama bir Müjde. Kelly’yi kilisemizin vaftiz törenleri için kullandığı otelin havuzunda vaftiz ettiğimde, Tanrı’nın kaybolmuş bir kızı olan Kelly için uyum içerisinde düzenlediği her şeye duyduğum sevinçten dolayı gözyaşlarıma hâkim olamadım.

Kelly’nin, Tanrı’nın onu kendisine getirmek için insanları ve olayları uyum içerisinde düzenlediğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ancak şu an bunu görüyor. Ayrıca, Tanrı’yı tanımayanlara ulaşmayı açıkça arzuladığı için kilisenin karşılama takımına katıldı. Kısa bir süre önce Kelly, Brezilya’dan kiliseye ilk kez gelen iki uçuş görevlisiyle tanıştı. Tanrı’nın onları bu noktaya getirmek için hayatlarında nasıl çalıştığını kim bilebilir? Tanrı’nın ne yapacağını kim bilebilir?

Bir müjdeleme kültüründe, İsa’yı seven insanlar, Tanrı’nın işinin büyük senfonisinin birer enstrümanı olarak birlikte çalışırlar. Bir sonraki parçanın ne olacağını her zaman bilemeyiz – bunu Kutsal Ruh düzenler. Eğer biz O’na ve O’nun yönlendirişine odaklanırsak, O’nun insanların hayatlarındaki işinin birer parçası hâline geliriz.

Bir orkestra olarak orkestra şefine değil, seyirciye çalmak aşırı kolaydır. Rab’bin orkestra şefi olduğunu hatırlayın. Müjdelemede maksatlı olun: Mesih’in önderliğini izleyin. Dikkatimizin dağılmasının ve düzensiz bir şekilde hareket

MÜJDELEME

etmemizin birçok yolu vardır. Ancak olgunlaşmış bir müjdeleme kültüründe, insanlar fiziksel gözleriyle gördüklerinden daha büyük bir şey yapacağı konusunda Tanrı'ya güvenirler.

FARKLI PARÇALAR, AYNİ HEDEF

Bir müjdeleme kültüründe, insanları imanla yürümeye ve etraflarındaki insanlarda Tanrı'nın işine açık olmaya çağırıyoruz. Bu çağrının bir parçası olarak, kilise üyelerin uzun vadeli bir görüşe sahip olmaları gerekir. Kelly'nin etrafındaki kişiler, Mesih'le birlikte yürürken onlar aracılığıyla çalışması için Tanrı'ya güvendiler. Öyleyse onun hikâyesinde yer alan farklı insanlara bakalım ve bu örneklerden neler öğrenebileceğimizi görelim.

Connie, zaman geçse de Kelly ile olan arkadaşılığından vazgeçmedi, dua etti ve bir fırsat çıkması için bekledi. On beş yıl sürse de bu fırsat geldi. İnsanların görüldüğü gibi olduğu düşüncesine kapılmayın. Bunu bir an bile aklınızın ucuna getirmeyin. Yaşam sözlerini, bu insanlar dışarıdan nasıl gözükmüşse gözüksün, umutsuz ve ölmekte olan kişilere götürüyoruz. Bundan dolayı hem bireysel hem de toplu olarak duada ve uyanık kalın.

Kanta ve Hetty, kendilerini müjdeciler olarak görmüyorlardı ama öyleydiler. Ayaklarına Müjde'yi yayma hazırlığını giymiş (Ef. 6:15), nazik ve düşünceli birer "gizli" müjdecilerdi.

Pastör Dave, her hafta yaptığı gibi sadık bir şekilde Müjde'yi vaaz etti. Topluluktaki kişiler, arkadaşlarını ve aile üyelerini kiliseye davet ettiklerinde, bu kişilerin Müjde'yi duyacaklarını biliyorlar. Dave, kürsüden sıklıkla şunu söylüyor: Farklı inanç geçmişlerinden gelip burada bulunan sizler,

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

bugün burada bulunmanızdan dolayı büyük bir sevinç duyduğumuzu bilmenizi istiyoruz. Sizi vaaz hakkında benimle veya diğer ihtiyarlarla ya da sizi kiliseye getiren kişilerle konuşmanız yönünde teşvik etmek istiyorum.”

Kelly'nin katıldığı Kutsal Kitap çalışma grubu, Kutsal Yazılar'a bakmak için çok sıcak ve kişisel bir ortama sahipti.

Leeann, önüne çıkan fırsatı geri tepmedi. On beş yıllık bir ilişkinin çıkmaza girmiş bir ilişki olduğunu ve zaman harcamaya değmeyeceğini düşünmek kolay olurdu. Ancak Leeann, Müjde'yi paylaşmak, ardından da derine inmek ve sorular sormak üzere donatılmıştı.

Kimse Kelly'den “çizgiyi geçmesini” istemedi. Baskı kuran teknikler yoktu. Leeann Kelly ile konuştuğunda, öyle bir an geldi ki, Kelly'nin Müjde'yi anladığını ve kendisini Müjde'ye adadığını doğruladı. Ancak Kelly'yi Mesih'e kimin yönelttiğini soracak olursanız, bu soru karşısında kafa karışıklığı yaşayabilir. Cevap olarak “Kutsal Ruh” ya da “bir sürü kişi” diyebilir.

Bir müjdeleme kültüründe hedef herkesin paylaşması, dua etmesi ve gelen fırsatları değerlendirmesidir. İnsanlara iman etmeleri konusunda meydan okuyabiliriz ancak Yeni Antlaşma'da günahkârın duası gibi bir buyruk yoktur. İnsanları tövbeye yönelteceği konusunda Tanrı'ya güveniyoruz. Bizim sorumluluğumuz ise –hep birlikte– sadık tanıklar olmaktır.

Böylesine canlı bir müjdeleme kültürünün nasıl bir parçası olabiliriz? Maksatlı bir müjdeleme kültürü içerisinde yaşayan maksatlı müjdeciler nasıl olabiliriz? Müjde'yi paylaşmaya hazır olmamız için ne tür ortamlar oluşturmamız gerekmektedir? Bence altı tane şey sıralayabiliriz:

MÜJDELEME

1. Yüreklerimizi, zihinlerimizi ve ayaklarımızı hazırlamak
2. Müjde tarafından biçimlendirilmiş bir yaşam biçimini anlamak
3. Varsayımlarımızı öldürmek
4. Müjdelemeyi bir disiplin olarak görmek
5. Dua etmek
6. Mümkünse, müjdelemeye önderlik etmek

1. MÜJDE'Yİ PAYLAŞMAK İÇİN HAZIRLIK: YÜREK, ZİHİN, AYAK

İsa'dan Konuşmak (Speaking of Jesus) adlı müjdeleme üzerine yazdığım ilk kitabımda, müjdelemede kendimizi sınamamız gereken üç alan olduğuna dikkat çekmiştim: Motive miyiz? Donatılmış mıyız? Müsait miyiz? Bu üç soru sırasıyla yüreklerimizin, zihinlerimizin ve ayaklarımızın imanını paylaşmaya hazır olmasını sağlamaya yardımcı olur.

Örneğin, birisinin bir sürü Hristiyan olmayan arkadaşı olabilir ve Müjde'yi paylaşmak için motive olabilir ancak Müjde mesajı konusunda kendisini eksik gibi hissedebilir. Diğer yanda, birisi Müjde'nin tüm ayrıntılarında usta olabilir ancak Hristiyan olmayan herhangi birisini tanımıyor olabilir. Ya da birisi Müjde'yi biliyor ve birçok imanlı olmayan kişi tanıyor olabilir ancak Mesih'e sahip olmayan arkadaşlarının karşı karşıya olduğu ebedi yargının ruhsal gerçekliğine karşı kayıtsız olabilir.

Yıllar boyunca, “motive,” “donatılmış” ve “müsait” sistemi üzerinde düşünen insanlarla birlikteyken, imanlarını

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

paylaşmak konusunda önlerine taş konmuş hisseden iki tür insan olduğunu keşfettim. Birincisi, korku yüzünden imanlarını paylaşmaktan kaçınanlar. Bu kişilerin korktuğu birçok şey var: ne söyleyeceğini bilmemek; reddedilmek veya aptal gözükmek; veya insanların kendilerini garip hissetmesine neden olmak.

İkinci türse, Hristiyan olmayanlardan kendilerini soyutlayan insanlar. Bu soyutlamanın çeşitli nedenleri vardır: belki sıcak Hristiyan alt kültürüne sığınmışlardır; imanlı olmayanların yaşam tarzlarını itici bulurlar; veya ironik bir şekilde, aşırı hizmet etmekle meşgullerdir.

Motive, donatılmış ve müsait olup olmadığımızı sormak, bireysel tanıklığımızı teşhis etmemize yardımcı olur. Ancak bunlar aynı zamanda bizim müjdeleme kültürümüzü de teşhis etmek için bir kriterdir. Bazı teşhisler yaptıktan sonra, bazı tedavilere bakabiliriz.

Kilisede Motive Yürekler

Nasıl bizler yüreklerimizi bireysel motivasyon için sınıyorsak, kiliseler de kendi toplu motivasyonlarını değerlendirmelidir. Faydalı bulabileceğiniz bazı sorular şunlardır:

- Kiliseniz, Mesih'i tanımayanlar için bir şefkat geliştiriyor mu?
- Hristiyan olmayanların yürekleri bu kadar katılaşmışken, üyelerimizin teşvik edilmesi gerekiyor mu?
- Üyelerimiz, dünyanın yüreklerde, zihinlerde, yaşamlarda ve de genel olarak toplumda görebileceği en büyük değişiklik üreten şeyin Müjde olduğuna ikna oldular mı?

MÜJDELEME

Bazen farkında olmadan toplulukları suçluluk duygusu gibi sert araçlarla motive ederiz. Ancak kilise üyelerinin Kutsal Yazılar'da öğretilenlerle motive olmalarını ve savaşılan iki grup arasında esenlik ve barışma teklifiyle arabuluculuk yapan Mesih'in elçileri olma rollerini görmelerini istiyoruz.

Kilisede Donatılmış Zihinler

Kiliseler aynı zamanda üyelerini Müjde'yle donattıklarından emin olmalıdır. Müjde'yi her düzeyde düzenli olarak yinelemek ve düşünmek için kilise toplantılarını kullanmalılar.

Müjde, ilahilerimizde bulunmalıdır. Gelinim Stephanie, bana kilise ibadetlerinde sıklıkla söylediği bir ilahiyi mezuniyetinde söylediğini söyledi: “Bu Şehrin Tanrısı” (“God of This City”). Sınıf arkadaşlarının yarısı Müslüman'dı ve bu ilahiyi zevkle söylemekten çekinmemişlerdi. Eğer farklı inançlardan gelen kişiler dünyevi bir lise mezuniyetinde bir ilahiyi *zevkle* söyleyebiliyorlarsa, ilahinin içerisinde Müjde'nin olmadığından oldukça emin olabiliriz. “Bu Şehrin Tanrısı” (“God of This City”) iyi bir ilahi –hatta popüler kültürde çalınanlardan kesinlikle çok daha iyi– ancak içerisinde Müjde'ye dair bir şey yok.

Yıllar boyunca kilisede söylediğimiz ilahilerin sözlerini düşündüğümde, onların içerisinde de Müjde'nin olmadığını görüyorum. Bundan dolayı, kilisemizdeki müzik önderinin çarmıh mesajına odaklanan ilahiler seçme konusunda dikkatli davranmasından ötürü minnettarım. İlahiler aracılığıyla Müjde'yi ilan etmek istiyor.

Müjde, aynı zamanda tüm vaazlarımızda da sunulmalıdır. Bir pastör arkadaşım, ben onun kilisesinde vaaz verdikten

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

sonra yanıma geldi. Birkaç ay önce bir ihtiyarın, arkadaşımın vaazlarından birisi hakkında övgü dolu sözler söylediğini ve o vaazın mesajının kendisine nasıl meydan okuduğundan bahsettiğini söyledi. Ardından o ihtiyar şöyle demiş: “Tek kaygım, Müjde’yi duymamış olmamdı.” Ardından pastör arkadaşım bana şöyle dedi: “O ihtiyar arkadaşımın bana yaptığını ben de senin için yapmak istiyorum. Mack, vaazını sevdim. Teknik olarak harikaydı. Ancak bilmeni isterim ki, bugünkü sözlerin aracılığıyla kimsenin iman edeceğini sanmıyorum.” Haklıydı ve o kardeşin bu kusurumu bana göstermeye istekli olmasına büyük minnettarlık duyuyorum. Vaazlarımız, insanların kendi günahlarını ve Mesih’in kurtuluş vaadini görmelerine yardımcı oluyor mu?

Toplu hayatımızın incelenecek başka alanları da vardır. Topluluk önünde ettiğimiz dualarımız, Rab’be getirdiğimiz kaygıların ortasında, Müjde’nin umut kaynağımız olduğunu ilan etmelidir. O’nun tahtının önüne cesaretle çıkabiliriz çünkü İsa bizim Başkâhinimiz’dir (İbr. 4:14–16). Müjde’yi, yetişkinler için yapılan Pazar Okulu derslerine, üyelik görüşmelerine ve öğrenci yetiştirme gruplarına dahil edebiliriz. Üyelerimizi temel bir Müjde taslağı öğrenmeleri yönünde teşvik edebilir ve tanıklıklarını nasıl paylaşacaklarını onlara gösterebiliriz. Müjde’yi açıklayan kitaplar ve broşürlere, imanlıların Hristiyan olmayanlarla baş başa okuması gereken yazılara dikkat çekebiliriz.

Bunlar, yapılması zor olan şeyler değil ancak unutulması kolay şeylerdir. Toplulukları donatmak için, Müjde’nin kilise hayatının her alanında anlayışlı bir şekilde yer alması önemlidir.

MÜJDELEME

Kilisede Müsait Ayaklar

Kiliseler, Hristiyan olmayanlarla kurdukları arkadaşlıklarının samimiyetini sorgulayarak toplu biçimde Hristiyan olmayanlara ulaşmak için müsait olup olmadıklarını anlayabilirler.

Burada dikkatli olmamız gerek. Misafirperver bir kilise olmaktan çıkıp, “arkadaş canlısı” olma arzusuyla Müjde’yi bir kenara atan bir kiliseye dönüşmek kolaydır. Ne yazık ki, birçok kilise, asıl kaygısını Müjde’ye bağlı kalmak yerine Hristiyan olmayanlara yönlendirmeye başladığında bu sapkınlığa düşmüş oluyor. Sapkınlığa ve hataya giden en hızlı yol “uyarlanabilir” müjdelemedir. Kiliseyi Tanrı’nın yüceliği için değil, insanların ihtiyaçları için şekillendirmeye çalışan iyi yürekli motivasyonlar, Kutsal Kitap’a dayalı kiliselerin ölümü demektir.

Kilise, Mesih’in yüceliğinin övülmesi için çarmıh merkezli, Müjde odaklı ve Tanrı’yı yücelten bir topluluk olmaya çağrılmıştır. Kilisenin amacının arayışta olanlar ve onların rahatlarına değil, Mesih olarak İsa’ya odaklanmak olduğunu unutamayız. Arayışta olanlara duyarlı olmaya yönelik eski hareket ve bunun yerini alan yeni versiyonları şu gerçeği tersine çevirdi: kiliseler Tanrı’ya odaklanmaya, bireyler ise arayanlara karşı duyarlı olmaya çağrılmıştır.

Öyleyse, ibadetlerimize katılan imanlı olmayan kişilerle ilgilenmek için bireysel olarak birbirimizi teşvik ediyor muyuz? Onları karşılamaya ve bir Hristiyan ibadetinin ne anlama geldiğini anlamaları için onlara yardımcı olmaya hazır mıyız? Müjde maksatlı arkadaşlıklar kuruyor muyuz? Kilisede herkesin Hristiyan olduğunu varsaymak çok kolay ve aynı zamanda çok tehlikeli bir şeydir.

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

Müsaitlik, yalnızca Hristiyan olmayanlarla birlikte olmak için ayaklarımızı hareket ettirmekle ilgili değil, aynı zamanda “düşünce tarzımızı” sınamakla ilgilidir. Zihnimizde insanların üstünü çizmeye meyilliyizdir: Hristiyanlıkla hiçbir zaman ilgilenmeyeceğini düşündüğümüz kişilerin üstünü çizeriz; aşırı günahkâr, “çok ileri gitmiş” görünen iş arkadaşlarımızın üstünü çizeriz; ya da “dininiz” hakkında konuşmadığınız aile üyelerinin üstünü çizeriz. Bu şekilde düşünmeye başladığımda, hiçbir yüreğin Kutsal Ruh için aşırı katı olmadığını hatırlatacak arkadaşlara ihtiyacım var.

Dolayısıyla, bir müjdeleme kültüründe, üç şeyi dikkatli bir şekilde düşünürüz: yüreklerimizi nasıl motive ettiğimiz, zihinlerimizi nasıl donattığımız ve ayaklarımızı nasıl harekete geçirdiğimiz.

2. MÜJDE DÜNYA GÖRÜŞÜMÜZ: MÜJDENİN MERKEZİYETİ

Kiliseler, Müjde’yi bir yaşam biçimi olarak görmelidir. Müjde’nin merkezde olması, bir müjdeleme kültürü için çok önemlidir.

Çömez elçi olan Pavlus, kilisenin direği olan Petrus’u azarladığında, yürek yemiş olmalıydı (Gal. 2:11-14). Sonuçta Petrus Filistin’de üç yıl İsa’yla birlikte yürümüştü. İlk kilisenin kapılarını açmak için Elçilerin İşleri 2’de lütuf mesajını vaaz etmişti. Sadece haftalar önce Mesih’i ölüme mahkûm eden mahkeme olan Sanhedrin’in üstesinden gelmişti.

Ancak Galatyalılar’da, Pavlus bize Petrus’un insan korkusu yüzünden tökezlediğini söylüyor. Yasaya kayıp, Tanrı’nın lütfunun herkese sunulduğunu unutuyordu. İlk ba-

MÜJDELEME

kışta, sorun sofraya kimlerle oturulduğu gibi görünüyordu ancak Pavlus bunun daha derinlerdeki anlamını görmüştü. Petrus'un yapmış olduğu hareket, yalnızca lütuf aracılığıyla aklanmayla çelişiyordu. Galatyalılar'daki bu olay, Hristiyanların Tanrı'nın bizim için olan Mesih'teki lütfunu anlamalarına yardımcı olması açısından önemlidir. Hatta Pavlus, Galatyalılar 2:5'te Petrus ile arasındaki bu "aile kavgasının" Müjde'yi koruduğunu bile söylemektedir.

Pavlus, yaşamlarımızı nasıl Müjde odaklı tuttuğumuzu anlamak için son derece yararlı olan bir ifade kullanıyor. Pavlus, Petrus'a "Müjde gerçeğine uygun davranmadığımı" (2:14) söylüyor. Bu küçük ifade, bize Müjde hakkında tamamen yeni bir bakış açısı sunuyor. Müjde'nin sadece kurtuluş mesajı olmadığını, aynı zamanda bir yaşam biçimi olduğunu söylüyor.

Müjde'yi yaşama döktükçe, Müjde'yi paylaşmanın da hayatımızın çok daha büyük bir parçası halini aldığını gördüm. Ancak, Müjde'yi yaşama dökmek, ahlaklı bir yaşam sürmekle aynı şey değildir. Yüzeyde aynı görünürler; belki de elçi Petrus'un kafa karışıklığı yaşamasının sebebi buydu. Ancak ahlaklı bir yaşam sürmeye çalışmak imkânsızdır. Müjde'ye dayalı bir yaşam, Tanrı'dan bir hediyedir.

Müjde'yi Nasıl Yaşama Dökeriz?

Müjde'yi yaşama dökmemiz gerektiğini söylemekle bunun nasıl olacağını bilmek iki farklı şeydir. Neyse ki, Kutsal Kitap bize bunu nasıl yapacağımızı söylüyor. Yeni Antlaşma genellikle bir Müjde temasını alıp onu hayatlarımıza uygular.

Bazıları, Pavlus'un yaptığı her şeyin, Müjde'nin bir uygulaması olduğunu iddia edebilir. Bu, Pavlus'un mektuplarını

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

anlamanın makul bir yoludur: Pavlus Müjde'yi vaaz eder ve ardından Müjde'nin hayatlarımızdaki çıkarımlarından bahseder. "Çıkarım", Müjde'nin kendisi değil, Müjde'den çıkan bir şeydir. Örneğin, Pavlus bize birbirimizi bağışlamanın Müjde'ye yakından bağlı olduğunu söyler: "...Rab'bin sizi bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın" (Kol. 3:13). Yaşam tarzımız Müjde'ye yakından bağlıdır: "yaşayışınız Mesih'in Müjdesi'ne layık olsun" (Flp. 1:27). Yetki sahibi mevkilerde çalışmamız bile doğrudan Müjde'yle bağlantılıdır:

Bilirsiniz ki, ulusların önderleri onlara egemen kesilir, ileri gelenleri de ağırlıklarını hissettirirler. Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, ötekilerin kulu olsun. Nitekim İnsanoglu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fide olarak vermeye geldi. (Mat. 20:25-28)

Dolayısıyla, Hristiyanlar için, nasıl bağışladığımız, nasıl yaşadığımız, nasıl çalıştığımız ve önderlik ettiğimiz, yani gerçekten de hayatımızla ilgili her şey Müjde'den kaynaklanmalıdır.

Peki bunun bir müjdeleme kültürüyle ne ilgisi var? Aslında çok ilgisi var.

Müjde'yi bir yaşam biçimi olarak anlamak, hayatlarımızın her alanda Müjde'yle uyumlu olduğundan emin olmak demektir. Bu anlayış, ister imanlılarla ister imanlı olmayanlarla birlikte olalım, Müjde'nin bizden taşmasına yardım eder. Eğer Müjde merkezli bir yaşam sürersek, kendimizi

MÜJDELEME

Müjde'yi paylaşırken buluruz. Eğer topluluğumuzdaki kişiler Müjde'yi hayatın her alanına nasıl uygulayacağını biliyorsa, Müjde merkezli müjdelemeyle dolup taşacaklardır.

3. VARSAYIMLARIMIZI ÖLDÜRMEK

Müjde'yi varsaymak, ölümcüldür. Bunu çok açık ve net bir şekilde söylüyorum. Müjde varsayıldığında, kiliseye gelen herkesin Hristiyan olduğunu düşünmeye başlarız. Bu ne kadar olası olmasa da, kiliselerdeki pek çok kişi sanki bu doğruymuş gibi davranır.

Bu kötü varsayım, başka bir yanlış varsayıma yol açar: Müjde'yi paylaşmaya, öğretmeye veya vaaz etmeye gerek yok. Zamanla Müjde hakkındaki kafa karışıklığı artar: dışsal eylemler, hakiki Hristiyan imanı ile karıştırılır. Ahlak, sevginin bir karşılığı değil, bir beklenti hâline gelir. Çarmıh, Tanrı'nın gazabının ve sevgisinin eşsiz bir şekilde bulunduğu yer olarak değil, yalnızca bir örnek olarak ele alınır. Sonunda da Müjde tamamen yok olur.

Bu, Hristiyan topluluğu içerisindeki bir rezilliktir. Bundan dolayı Pavlus Timoteos'a Müjde'yi korumasını ve onu dikkatle aktarmasını buyurdu; çünkü Pavlus Müjde'nin kaybolabileceğini biliyordu.

Varsayımlarınızın, topluluk olarak tanıklığınızı öldürmesine izin vermeyin; siz varsayımlarınızı öldürün. Eğer Müjde'den sıkıldıysanız, yüreğinizdeki günahı derinlemesine gözden geçirmeniz gerek. Daha da ciddisi, Müjde yüreğinizde yankılanmıyorsa, gerçek anlamda Mesih'e dönüp dönmediğinizi sınayın.

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

Andrei, topluluğumuza niversite ikinci sınıf ğrencisi olarak geldi. Hizmette çok fazla deneyime sahip olduğu için onu önderlik takımına çekmek bize cazip gelmişti. Eski kilisesinde gençlik grubuna önderlik ediyordu ve çocuklar da onu çok seviyordu. Gitar alma konusunda yetenekliydi. Sevimliydi, yakışıklıydı ve her yönüyle iyi bir adamdı. Bir pastör çocuğu olarak, kendisine yardımcı olacak her türlü Hristiyan jargonunu ve Kutsal Kitap ayetlerini biliyordu.

Bu şeyler ona yardımcı oldu, ta ki biz derinlemesine bir Kutsal Kitap alışması yapana kadar. Markos kitabını çalıştık. Andrei sıkılmıştı. İsa hakkındaki bütün hikyeleri biliyordu ve her bir kısım ona tekrar ediyor gibi geliyordu. Ancak huzursuz ve rahatsız hissetmeye başladı; Kutsal Ruh alışıyordu. İsa'nın ikinci kez dokunarak kr bir adamı iyileştirmesinin anlatıldığı Markos 8'i okurken, Andrei uzun yıllardır İsa'nın yanında olmasına rağmen İsa'yı "göremediğini" fark ederek aniden ürperdi. Tıpkı kr adamın başlangıçta "ağaçlara benzeyen ama yürüyen insanlar" (Mar. 8:24) görmesi ve İsa'nın ikinci kez ona dokunmasına ihtiyacı olması gibi, Hristiyan topluluğunda çok fazla zaman geçirmiş olan Andrei de gerçek bir Mesih takipçisi değildi.

Andrei, en kötü ve duyarsız, kökünü kazıması en zor, İsa tarafından en fazla mahkûm edilen günah olan ruhsal gurur ve dinsel kibir günahından tövbe etti. Andrei'in Mesih'e dönüşü, daha önce görmüş olduklarımdan daha fazla mucizevi olanıydı çünkü önceki yaşamı gerçek bir Hristiyan yaşamına çok yakın görünüyordu. Ancak Andrei'in imanını ve güvenini tam olarak İsa'ya vermesinden sonra yaşamındaki değişiklik kendisini gösteriyordu. Müjde konusunda açıktı. Daha önce kendisinin zorla çekildiği yerde şimdi sevinçle

MÜJDELEME

duruyordu. Şimdilerde Andrei, başına gelenleri açıkça dile getiriyor.

Peki ya eğer topluluk Müjde'yi varsaysaydı neler olabileceğini düşünebiliyor musunuz? Andrei önderlik takımına dahil olabilirdi. Onun etrafındaki kişiler, onun bir Hristiyan olduğunu varsaymaya devam edebilirdi. Hristiyan olmayan birisi olarak, kilisenin çocuklarına ve topluluktaki öğrencilere öğretişte bulunabilirdi. En kötüsü de, topluluk onun imanını onaylamış olsa da, kendisi günahı içerisinde kaybolabilirdi.

Kiliselerimizde daima imanlı olarak görünen kişiler olacaktır; işte bundan dolayı da Müjde'yi paylaşmayı sürdürmemiz önemlidir. Bu kişiler, Müjde hakkında konuşmanın ne kadar sıkıcı ve tekrarlayıcı olduğu konusunda geri adım atanlar olma eğilimindedirler.

Müjde'nin sıkıcı ve tekrar etmesi yönündeki şikâyetler, bir zamanlar beni, kilise toplantılarımızı canlandırma konusunda ayartıyordu. Ancak şimdi, birisi bana Müjde'nin sıkıcı olduğunu ya da daha uygun bir öğretiye geçmemiz gerektiğini söylediğinde, bunu araya girip bu kişinin ne demek istediğini anlamak için uyarı levhası olarak görüyorum. İmanlıymış gibi davranan birçok kişi var. İyi yetiştirildikleri, kiliseye dahil oldukları veya yüksek ahlaki standartlara sahip oldukları için yanlış bir şekilde, Hristiyan olduklarına inandırılan çok daha fazla kişi var. Bunu bildiğim için, artık uzlaşmacı olma ayartısına kapılmıyorum.

Tekrar açık sözlü olacağım: kiliselerinize katılan herkesin Hristiyan olduğunu varsaymayı bırakın. Hristiyan olmayanların da orada *olduğunu* varsayın.

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

Geçenlerde Southern Baptist Theological Seminary'deki (Güney Baptist Teoloji Okulu) bir şapelde konuşma yaptım. Bu okul, güçlü bir müjdecî bağlılığa sahip bir okuldur. Yönetime ve fakülteye derinden hayranım. Öğrencilerin hizmete derinden bağlı olduklarına güveniyorum. Yine de konuşmamda Müjde'nin açık ve net olmasını istedim. Bunu sadece pastör olacıklara bir örnek olması için değil, aynı zamanda orada bulunan tüm misafirler için yaptım. Açıkçası, çok uzun bir ömrüm oldu ve hizmet eden o kadar çok kişi gördüm ki, ya hizmetten koptular ya da aramızda imanlıymış taklidi yapanların olmadığını düşündüler. Bu kişiler Mesih'i gerçekten tanımayan teoloji okulu öğrencileriydi.

Peki ya çocuklarımız? Birçok çocuk beş yaşındayken günahkârın tövbe duasını ediyor ama bu çocukların pek çoğunun üniversitedeyken Mesih'e geldiğini gördüm. Ayrıca çocukları büyürken Hristiyan gibi davrandıkları hâlde yaşları ilerledikçe imandan uzaklaşan birçok ebeveynle birlikte ağladım. Çocuklarınızla Müjde hakkında konuşmaya devam edin, hem evde hem de kilisede.

Daha önce, üyelerin Müjde'yi paylaşmak üzere donatılması için kilise toplulukları olarak yaptığımız her şeyde Müjde'nin açık olması gerektiğini söylemiştik. Ama Müjde aynı zamanda yaptığımız her şeyde olmalıdır, öyle ki imanlı olmayanlar da Mesih'e iman etsin.

Bu yüzden Müjde'yi ilahi olarak söyleriz. İsa hakkındaki gerçekleri beyan ettiklerinden emin olmak için bu ilahilerin sözlerine çok dikkat ederiz. Kilisemizde, Mesih'in kurtaran işi hakkında bir ilahi söylerken gerçekten iman eden bir kâdın tanıyorum.

MÜJDELEME

Müjde'yi dua ederiz. Tanrı'nın bize sağlamış olduğu gıdalar için yemekten önce dua ederken bile, Müjde aracılığıyla ruhumuza gelen gıda için daha fazla şükran duyduğumuzu dile getiririz.

Müjde'yi vaaz ederiz. Vaazların Müjde'yi içermesi gerektiğini ve bir kişinin vaazı dinleyerek iman edip edemeyeceğini sınamamız gerektiğini zaten söylemiştik. Ancak insanlar, eğer soruları varsa ibadetten sonra vaaz hakkında konuşmaya teşvik ediliyor mu? Bir keresinde bir babanın "Evet millet, bugünkü vaazla ilgili teşvik aldığınız bir noktayı duymak istiyorum" dediği bir aile toplantısında idim. Bunu daha sık görmeye ihtiyacımız var.

Kutsal Kitap çalışmalarınızda Müjde'yi arayın. Müjde, metnin içerisinde dir. İsa, tüm Kutsal Yazılar'ın kendisine işaret ettiğini söylediğinde O'na güvenin (Lu. 24:27). Herkesin İsa Mesih'in Müjdesi'ni bildiğini asla varsaymayın. Pek çok insan bu Müjde'yi duymadan kiliselere girip çıkıyor. Bu riski almayın.

4. DİSİPLİN OLARAK MÜJDELEME

Dua gibi, Kutsal Kitap çalışması gibi ve kilise topluluğu olarak toplanmak gibi ruhsal disiplinler hayatlarımızdaki lütuf araçlarıdır. Mesih'le olan yürüyüşlerindeki ilk zamanlarda bu uygulamaları öğrenen Hristiyanlar, imanlarında büyürler. Tanrı, ruhsal sağlığımız için ruhsal disiplinleri kullanır. Bu disiplinleri uyguladığımızda büyürüz. Bunları yapmadığımızda, Hristiyan yaşamlarımız darmadağın olur.

Peki, hiç müjdelemeyi bir ruhsal disiplin olarak gördünüz mü?

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

Don Whitney, ruhsal disiplinler üzerine harika bir kitap yazmıştır. Whitney bana, bu kitabın müjdelemenin ruhsal bir disiplin olarak ele alınması gerektiğini özel olarak söylediğinin farkında olduğu tek kitap olduğunu söyledi. Kitapta şöyle diyor:

Müjdeleme, Hristiyan yaşamının doğal bir dışavurumudur. Hepimiz Rab'bin bizim için ne yaptığı ve bizim için ne anlama geldiği üzerine konuşabilmeliyiz. Ancak müjdeleme aynı zaman da bir *Disiplindir*, çünkü müjdeleme bağlamına girmek için kendimizi disipline etmeliyiz, yani tanık olacağımız fırsatların olmasını öylece beklememeliyiz.

İsa Matta 5:16'da şöyle demiştir: “Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!” Işığınızın insanların önünde “parlaması” sadece “Işığınızın parlamasını engellemek için hiçbir şey yapmayın” demekten daha fazlasını ifade eder. İsa'nın öğüdünü şöyle düşünün: “Hayatınızda iyi işlerin ışığı parlasın, sizden yayılan ve Tanrı'yı onurlandıran değişimin kanıtı olsun. Bu şimdi başlasın! Onun için yer açın.”¹

Daha sonra Whitney şöyle diyor: “Kendimizi müjdeleme için disipline etmedikçe, Müjde'yi herhangi biriyle paylaşmaktan kendimizi alıkoymamız çok kolay olur.”² Whitney, müjdeleme konusunda kendimizi disipline etme amacımızın aslında bu disiplini planlamak olduğuna inanmaktadır.

MÜJDELEME

Hristiyanlar için bu planlama, müjdeyi gerçekten de kendi günlük planlarına koymaları anlamına gelmektedir.

Tanrı, böyle disiplinleri kullanır. Belki tanıklık etme fırsatı ilk seferde karşımıza çıkmayabilir, ancak kendimizi zamanla disipline ettikçe, bir gün gelir ve İsa'yı ve O'nun bağışlamasını bilmeyi gerçekten arzulayan fakat Hristiyan olmayan birisiyle birlikte kendimizi İsa ve O'nun kurtaran gücü hakkında heyecan verici bir konuşma yaparken bulabiliriz.

5. DUA'NIN YERİ

Charles H. Spurgeon'a atfedilen şu sözü seviyorum: “Rab, seçilmişleri kurtar ve daha fazla kişiyi seç!” Bu duayı ve bu tutumu seviyorum. Tanrı'nın Kendisine çağırdığı kişileri bilmiyoruz. İnsanların kurtulması için dua etmek, bizi bu konuda dikkatli kılar.

Yirmi yıl boyunca, kız kardeşim Linda için dua ettim ve neredeyse pes edecektim. Ancak Tanrı, merhametiyle onu kendisine çekti. Bu da, yıllardır dua ettiğim diğer aile üyelerimin ve arkadaşlarımanın iman edebileceği konusunda bana umut vermektedir.

Düzenli olarak şöyle dua ediyorum: “Rab, birisinin sana imanla gelmesine aracı olmadığım bir yıl bile geçmesine izin verme.” Tanrı bu duama sadık kaldı. Tanrı bana bu dünyada daha uzun yıllar nasip ederse, cennete gittiğimde elli altmış kişinin iman etmesine vesile olmuş olabilirim. Bu ne büyük bir sevinç olurdu!

Mesih'i tanımayanların O'na gelmesi için düzenli olarak dua etmeyi bir disiplin hâline getirin. Kilise ibadetlerinde,

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

küçük gruplarda, ev toplantılarında, özel etkinliklerde ve kişisel ibadet zamanınızın bir parçası olarak dua edin. Püritanların duaları gibi dualar etmeye, yani “Tanrı’nın cevaplamadığı takdirde yüzünün kızaracağı” dualar etmeye çalıştığınızı söyleyen bir arkadaşım var. Kaybolmuş olanların kurtuluşlarını yürekten arzuladığınızı ve bu yüreği Tanrı’nın önüne getirdiğinizi etrafınızdaki insanlar bilsin.

6. RUHSAL ÖNDERLİK

Bir müjdeleme kültüründeki kilit unsurlardan birisi, kilisenin veya topluluğun önderleridir. Eğer üyelerin müjdeleme konusunda “oyuna dahil olmaları” önemliyse, ihtiyarların ve pastörlerin müjdelemeyi öğreterek ve model oluşturarak önderlik etmeleri iki kat önemlidir.

Pastörüm Dave, bir alışveriş merkezinin yakınındaki çok katlı bir apartmanda yaşıyor. Güvenlik görevlilerine ve bakım personellerine isimleriyle hitap ediyor. Marketteki tüm kasiyerlerle ve (onun en sevdiği) Texas-Meksika restoranlarındaki garsonlarla tanıştı. Berberiyle yakın bir ilişki kurabilmek için sık sık saçlarını kestirir.

Dave arkadaş canlısı birisi ama tüm bu kişilerle ilişki kurmasındaki birincil motivasyonu basit arkadaşlıklar değil. Onu motive eden şey, bu insanlar için olan kaygısı ve onlarla Müjde hakkında konuşmaktır, ki bunu da sık sık yapıyor. Beni düzenli olarak, aynı sitede yaşayan ve onunla birlikte kiliseye gelip onun vaazını dinlemeye gelen kişilerle tanıştırıyor. Ardından ikimiz bu kişilerle Müjde hakkında konuşuyoruz. Bu sohbetlerden her zaman inancımı paylaşmaktan teşvik almış bir şekilde ayrılıyorum.

MÜJDELEME

Öğretme ve model oluşturmanın yanı sıra, önderlerin yapabileceği en önemli şeylerden birisi, müjdeleme hakkındaki konuşmaktır. Eğer bir pastörseniz, ihtiyar toplantılarında, inancınızı paylaşma konusundaki bireysel çabalarınız hakkında konuşmaya da yer ayırmanız önemlidir. Diğer kilise önderleri toplantılarında da dua etmenin ve müjdelemeye teşvik etmenin yollarını arayın.

Bir keresinde bir kilisede, müjdeleme üzerine bir seminer yönetiyordum. Pastör bana insanları eğitmenin en faydalı kısmının ne olduğunu düşündüğümü sordu. “Sadece müjdeleme hakkında konuşmak en faydalı şeydir” dedim.

Bana garip bir bakış attı.

“Hayır,” dedim, “ciddiyim. Asıl olan şey, ne kadar önemli olsa da, ne söylediğim değildir. Asıl olan şey, sizin müjdeleme hakkında düşünmeye zaman ayırmanızdır. İnsanların Hristiyan olmayan arkadaşlarına yarım gün ayırarak onlara müjdeleme yapmak için nelere ihtiyaçları olduğunu düşünmeleri, benim konuştuğum konulardan daha faydalıdır. Bu kilisede bir önder olarak sizin bu semineri düzenliyor olmanız bile gereken en önemli açıklamayı yapmaktadır.”

Pastör Pete, düzenli olarak, topluluğundaki insanlara, bir önceki hafta boyunca ellerine geçen müjdeleme fırsatlarını paylaşma fırsatı veriyor. İnsanlar bu paylaşımların her hafta yapıldığını fark ettiklerinde, Tanrı'nın onları nasıl kullandığını paylaşmak için toplantıya gelmeye başlamakla kaldılar, hafta boyunca etraflarındaki fırsatlara daha fazla ayak uydurmaya başladılar. Bu, müjdelemeyi ön planda tutmanın basit bir yoludur.

Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

Eğer müjdeleme, kiliselerimizde ön plana çıkan bir konu olacaksa, devamlı teşviğe, süregelen bir eğitime ve bu pastörlerin topluluklarına sağladığı türden uzun vadeli odaklanmış önderliğe ihtiyaç vardır.

Bu bölümde, inancımızı paylaşmak için yapılan önemli hazırlıkları inceledik. Bunlar çok önemli şeylerdir. Ancak hedef, hazırlıklı olmak değildir; kendimizi başkalarına yaşam sözlerinden bahsettiğimiz sohbetlerde bulmaktır. Bu tür sohbetler yapmakla ilgili fikirler ise bir sonraki bölümün konusu.

İMANIMIZI GERÇEKTEN PAYLAŞMAK

Evliliğimizin ilk yıllarında, evlilikle ilgili bir kitap satın aldım. Evlenmeden önce okumam gereken ve kesinlikle evliliğimizin ilk yıllarında ihtiyacım olan bir kitaptı. Yine de ilk o kitabı elime aldığımda, içindekiler kısmını okudum ve en çok ilgimi çeken bölümü açtım.

O bölüm şuna benzer bir cümleyle başlıyordu: “Bu bölüm, muhtemelen birçokunuzun önceki bölümleri okumadan ilk açtığı bölüm ancak ben kitabı en baştan okumaya sizi teşvik etmek istiyorum.” Yazar beni yakaladı.

Yazar, doğrudan bu bölüme atlayacağımı nereden bilmiş olabilir? Açtığım bölüm cinsellikle ilgiliydi.

Kuşkusuz, cinsellikle ilgili o bölüm, imanımızı gerçekten paylaşmakla ilgili olan bu bölümden çok daha çekiciydi ancak yine de bu kitaptaki diğer bölümleri okumadan bu bölüme atlayacak birçok kişi olabileceğini tahmin ediyorum. Eğer onlardan biriyseniz, aferin size! Başa dönüp diğer bölümleri okumanızı söylemeyeceğim.

Hemen işe koyulmanızı takdir ediyorum. Müjdelemenin, Müjde'nin ve Kutsal Kitap'a dayalı Mesih'e dönmenin ne olduğunu tanımlayabileceğinize inanıyorum. Programa dayalı ve faydacı müjdelemeyi reddettiniz ve bir müjdeleme

kültürüne yönelik ikna edici çağrıyla görüyorsunuz. Kiliseyi Tanrı'nın müjdeleme konusundaki büyük planı olarak görüyorsunuz ve kilise bağlamında bir müjdeleme kültürü geliştirmenin Müjde'nin duyurulması için en iyi şey olduğunu anlıyorsunuz. Müjde'yi bir yaşam biçimi olarak gördüğünüz için kendinizi maksatlı bir müjdeciler olarak hazırladığınıza, Müjde'yi asla varsaymadığınıza, müjdelemeyi bir ruhsal disiplin olarak gördüğünüze ve İsa'yı tanımayan arkadaşlarınız için duada kaldığınıza inanıyorum. Önderlik yapanlarınız da, müjdelemeyi öğreterek ve onu icra ederek müjdeleme önderlik ediyorsunuz.

Harika. Elbette, bu kavramlardan herhangi birisi sizin için yeniyse veya kafanızda tam net değilse, bu kitabı en baştan okumaya başlamak isteyebilirsiniz. Durum ne olursa olsun bu bölüme, İsa hakkında gerçekten konuştuğumuz bölüme geldik.

BİR ELÇİ OLARAK KONUŞMAK

Bana göre, İsa'nın hakkında nasıl konuşacağımızla ilgili Pavlus'un 2. Korintliler 5:20-21'de verdiği elçilik örneğinden daha iyi bir açıklama yoktur:

Böylece, Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın. Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım.

MÜJDELEME

Pavlus bizi, Müjde bildirisinin arkasında yer alan gücü anımsamaya çağırıyor: Mesih'in kendisi. Bize Tanrı'nın krallığının temsilcileri olma konusundaki şaşkırtıcı sorumluluğumuz söyleniyor. Bizler Mesih'in elçileriyiz. İnsanları farklı görmeye – başkalarının insani ve dünyevi görüşlerinden vazgeçmeye, insanların Tanrı'yla barıştırılması gereken kayıp günahkârlar olduğunu anlayarak onları tanımaya ve sevmeye – çağırıldık.

Bu bildiri doğru anlamalıyız. Ne de olsa elçilerin bu bildiriği değiştirme özgürlüğü yoktur; onların görevi bildiriği doğru bir şekilde iletmektir. Benzer şekilde, biz de Mesih'in bildirisine ekleme veya çıkarma yapmamalıyız. Bu bildiriği doğru bir şekilde iletmeliyiz ki günahkârlar kutsal Tanrı, evrenin Yaraticısı, bize ve etrafımızdaki herkese sahip Olan ile barıştırılabilirler. Günahımızın O'nun gözünde kötü olduğu gerçeğine rağmen, Tanrı günahı bilmeyen Mesih'i *günah yaparak* –yani Mesih bizim günahlarımızı Kendi üstüne alarak – ve çarmıhta bizim yerimize Tanrı'nın adil cezasını çekmesini sağlayarak bir kurtuluş yolu sağladı. Bu, İsa'da Tanrı'nın doğruluğu olabilmemiz içindi. Sadece Mesih'e iman ederek, günahımızdan tövbe ederek ve O'na imanla dönerek Tanrı'yla doğru bir ilişkiye yeniden kavuşabiliriz. İşte, iletmemiz gereken bildiri budur.

Ortaya çıkan rahatsızlık, gereken çaba ve katlanılacak utanç ne olursa olsun bu bildiriği iletmeliyiz. Elçiler, bildirileri iletmek için *vardır*. Dolayısıyla “Tanrı'yla barışın” diye çağırıyoruz. Tanrı'nın krallığının temsilcileri gibi hissetmiyor olabiliriz ama biz buyuz. Ruhsal diyarlarda böyle görüyoruz ve bu hayret verici bir gerçek.

İmanımızı Gerçekten Paylaşmak

Elbette, iyi veya kötü elçiler olabiliriz. Eğer bu kitabı okuyorsanız, bu rolü iyi bir şekilde yerine getirmek istediğinizi varsayıyorum, dolayısıyla da bize verilen görevde daha iyi olabileceğimiz bazı yollar üzerinde düşünelim.

ELÇİLER VE YAKLAŞIMLARI: SOHBETLER ÜZERİNDE ENİNE BOYUNA DÜŞÜNMEK

Yüreğime dokunan bir mektubu sizinle paylaşıyorum. Bu mektubu okudukça, bu mektuba nasıl cevap verirdiniz diye düşünün:

Sevgili Mack,

Bir süredir Candice ile Müjde'yi paylaşma fırsatı yakalamak için dua ediyorum. Onun hakkında kısaca bilgi vereyim: Candice Katolik olarak büyümüş ama şu an bir kiliseye gitmiyor. Dört çocuklu bir aile içerisinde eşcinsel bir hayat yaşıyor. Çocuklar biyolojik olarak onun partnerinin ama çocukların çoğunlukla birinci bakıcısı durumunda. Candice'in annesi kanser ve ondan kilometrelerce uzakta yaşıyor. Candice'i yimi beş yılı aşkın süredir tanıyorum ve son iki yıldır onun için çalışıyorum. İncam hakkında ciddi olduğumu biliyor ve genel olarak bana büyük saygı duyduğunu söyleyebilirim. Onun için dua etmeyi teklif ettiğimde bunu kabul etti ve kısa süreli Müjde hizmeti seyahatlerine çıkmam için bana maddi destekte bulundu.

Geçen gün bana annesini ziyaret edeceğini söylerken gözyaşlarına boğuldu. Onun daha önce ağladığını hiç

MÜJDELEME

görmemiştim. Karşısında otururken, kafamın içerisinde, onun durumuyla bağlantılı olacak şekilde Müjde'yi sunmaya ama aynı zamanda merhametsizmişim intibası yaratmayacak şekilde ebedi değere sahip bir şeyi iletmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Sonunda, apaçık bir şekilde sonsuz değere sahip hiçbir şey söylemedim. Sadece benim yanımda ağlaması için onu rahatlatmaya ve onun durumuyla empati kurduğumu göstermeye çalıştım. Daha iyisini yapabildim diye düşünüyorum.

Daha sonra bu durumu düşündüğümde, keşke şuna benzer bir şey söylemiş olsaydım diye yakınıyorum: “Şu an hissettiğin bu acı, bozulmuş ve günah hastalığına yakalanmış bu dünyada normal. Bu dünya bozuldu ve Tanrı her şeyi kendisiyle barıştırdığında alacağı haline hiç benzemiyor.” Sanırım böyle bir şey söylemekten çekindim çünkü çoğu insanın yaptığı gibi bu kişinin de Tanrı her şeyi kendisiyle barıştırdıkça bizlerin üzerine bir sorumluluk düşmüyor gibi bir varsayıma kapılmasını istemedim. Yine de bunu söylemeli miydim? Ya da başka bir şey söylemeli miydim?

Kim

Bunlar, hemen sadede gelmeyi seven bir dünya için zor olan sorular. Ben de şöyle cevap verdim:

Sevgili Kim,

Öncelikle birisinin senin yanında ağlayacak kadar kendisini rahat hissetmesine izin vermeni oldukça değerli görüyorum. Fakat nasıl hissettiğini biliyorum – bu, acı anında sunacak çok değerli ve teselli edici bir güce sahip olduğumuz hissidir. Öyle ki, eğer insanların yürekleri-

İmanımızı Gerçekten Paylaşmak

nin etrafında Mesih'e karşı kurulan tüm savunmaları yıkabilseydik, bir gün tüm gözyaşlarını silecek kişiyi tanıyabilirlerdi diye hissederiz. Ve daha da kötüsü, gerçeğe ne kadar yakın olduklarını biliyoruz –“Bu gerçek benim yüreğimde ve ben de senin yanındayım”– ancak onlar bunu göremiyorlar.

Candice'le ilgili daha fazla şey söyleyecek olursam: belki Tanrı, senin tanıklığın aracılığıyla onun yüreğindeki Mesih'e yönelik engelleri yıkıyordur. Elbette, Kutsal Ruh'un planlarının ne olduğunu bilmiyorum ama onu teselli etmek, o sırada sende gördüğü uzun bir dizi iyi şey arasında yapılacak en iyi şey olabilir.

Aklımda, şimdi yapılması gereken şey olarak, takip soruları sormak var. Candice ile kahve içip sohbet etmek için bir yere gitme durumun olur mu? Ona şöyle bir şey söyledim: “Candice, seninle kahve içip ruhsal bir sohbet etmek istiyorum, bu seni rahatsız eder mi?” Tecrübem bana gösteriyor ki, iman konusunun rahatsız edebilecek bir konu olduğunu bildiğimizin güvencesini insanlara verdiğimizde, bu konuya daha açık olma eğilimde olurlar.

Kahveden veya yemekten sonra, senin söylemek isteyip de söyleyemediğini söyledim (senin ifade şeklini çok sevdim): “Hissettiğin bu acı, bozulmuş ve günah hastalığına yakalanmış bu dünyada normal.” Bunu kesinlikle söylemeni isterdim ama bu noktada, Tanrı'nın bozulmuş bir dünyayı kendisiyle nasıl barıştırdığını anlatmak için tekrar izin isterdim: “Candice, seven bir Tanrı'nın bozulmuş bir dünyada nasıl işlediğiyle ilgili düşüncelerimi paylaşmama izin verir misin?” ve ardından, “Can-

MÜJDELEME

dice, gözyaşların bana gerçekten çok dokundu ve bunu düşündükçe, senin durumun için İsa'nın bildirisini bilmekten daha önemli olacak bir şey düşünemiyorum" veya "Dinin bölücü olabileceğini biliyorum ama Candice, son iki bin yıldır insanlar İsa'nın bildirisini yaşamı ve ölümü anlamının anahtarı olarak gördüler ve ben de sana bundan bahsetmek istiyorum" veya "Candice, biliyorsun ki çarmıhta ölmüş bir Tanrı'ya, yani ölümden bizimle özdeşleşmiş bir Tanrı'ya inanıyorum. Bu senin durumunla o kadar ilgili ki, sana sadece İsa'nın bildirisini açıklamak istiyorum." Bunun gibi bir şey veya tüm bunların karışımı bir şey söyleyebilirsin. Bunu senin ve Candice'in bağlamında nasıl söyleyeceğini sen daha iyi bilirsin ancak buradaki amaç, ebedi öneme sahip olan Müjde'nin dürüst bir sunumunu yapmak ve onun en büyük ihtiyacını bilmesine yardımcı olmaktır: günahattan tövbe etmek ve imanla karşılık vermek.

Bir anlamda, daha çok Candice'nin annesi için endişeleniyorum. Eğer annesi de Müjde'yi daha önce duymadıysa, Müjde'yi onun da net bir şekilde işitmesi gerekir. Biliyorum, senin bana anlattıklarının ötesine geçtim. Bu arada, Sam Allberry tarafından yazılmış *Tanrı Eşçinsellik Karşıtı Mı?* isimli kitaptan da faydalanabilirsin.

Kardeşin,

Mack

Bu fikir alışverişi, insanlarla inanç hakkında yaptığım sohbetlerde, baz alarak hareket ettiğim bazı temel ilkeleri ortaya çıkarmaktadır. Bu ilkelerden bazıları şunlardır:

İmanımızı Gerçekten Paylaşmak

- İnancınızı paylaşıırken kendinize lütuf gösterin. Müjdeleme yaparken sıklıkla korktuğumu fark ettim çünkü yanlışa sapabileceğim çok fazla yol var. Mesajı berbat edebilirim. Konuşmam gereken yerde sessiz kalabilirim. Daha sonra aptalca olduğunu düşüneceğim şeyler söyleyebilirim. Ancak hatalarınızın bile daha iyi bir elçi olmanız için size yardımcı olabileceğini kendinize hatırlatmanızda fayda var.
- İnsanlarla oldukları yerde buluşun.
- Açık kapılar arayın. Bir müjdeleme kültürü burada gerçekten faydalı olacaktır. Kilise üyeleri etraflarında gördükleri açık kapıları paylaştıklarında, diğer üyeler dahil olabilecekleri bu fırsatları işitebilirler.
- Şefkatli olun ve diğer insanlara karşı merhamet dolu yüreğinizi koruyun. Sizin de bir günahkâr olduğunuzu hatırlamaya dikkat edin. Alçakgönüllülük Müjde'ye övgü getirir.
- Hayatın en büyük sorularının cevaplarına sahip olduğumuzu unutmayın. Bu, sizin sunabileceğiniz bir şey. Hayatın gerçeği, insanları Tanrı'dan uzak tutan yüzeysel engelleri delip geçtiğinde, Müjde'nin ışığını parlatabileceğiniz yer burasıdır. Bunu sepetin altına saklamayın.
- Ahlaki açıdan doğru olmaya değil, insanların Tanrı'dan ayrı düşmüş olmasına odaklanın.
- Sohbetlerinizde maksatlı olun. Ne söyleyeceğinizi planlayın. Bu, garip ve rahatsız edici şeyler yerine faydalı şeyler söylemenize yardımcı olur.
- Neyi bilip neyi bilmediğimizi kabul edin. Kim'in "günah hastalığına yakalanmış dünya" ifadesi etrafımızda gör-

MÜJDELEME

düğümüz gerçeği kabul eder. Hristiyanlar bu ortamda başarılıdır çünkü ortamın nasıl bu hâle geldiğini iyi bilir. Ayrıca insanlara, Tanrı'nın yaptığı şeylerin nedenlerini her zaman bilmediğimi ama bozulmuş bir dünyada anlam ifade eden birisi olarak O'na güvendiğimi söylemeyi faydalı buluyorum.

- Müjde'nin bildirisini paylaşmak için izin istemek (mecbur olmasa da) iyidir.
- Çok fazla soru sorun. İyi bir dinleyici olun.
- Son olarak, bir kişinin hayatında açık bir sorun seziyorsanız, bir kitap okuyarak veya birisiyle konuşarak bu sorun hakkında bilgi edinmek iyi olacaktır.

ELÇİLER CESUR VE AÇIK OLMALIDIR

Eğer müjdelemeden dolayı hapiste olsaydım, oldukça eminim ki arkadaşlarımdan Tanrı'nın beni "dışarı çıkarması" için dua etmelerini isterdim! Ancak hapse atılmış olan Pavlus'un dua isteği, Müjde konusunda cesaret ve açıklık içindi (Ef. 6:19; Kol. 4:3-4).

Benim düşünceme göre, en azından Kuzey Amerika'da, Hristiyan topluluklarda müjdeleme konusunda en çok ihtiyaç duyulan unsur cesarettir. Bu, dinî özgürlüğün olmadığı yerlerdeki kardeşlerimizden iyi bir şekilde öğrenebileceğimiz bir alandır.

Farshid isimli bir İranlıyla ilk tanışmam, bir öğrenci toplantısı için Dubai'deki evimize geldiğinde oldu. Nisin isimli kardeş konuşma yaparken yan yana oturuyorduk. Odada belki otuz öğrenci vardı. Nisin konuşurken, Farshid'in rahat-

İmanımızı Gerçekten Paylaşmak

sız olduğunu fark ettim. Sonunda, bana doğru eğilip, “Mack, bu kardeş iyi bir konuşmacı ama acaba ne zaman Müjde’den bahsedecek?” diye sordu.

Sonunda neden rahatsız olduğunu anlamıştım. Farshid, Müjde’nin öğrencilere açıkça sunulmasını istiyordu. “Merak etme kardeşim” dedim, “Nisin’in yaşam bildirisini atladığını hiç görmedim; oraya gelecektir.” Öyle de oldu: Nisin, Mesih’in günahkârları kurtardığı muhteşem hikâyeyi duyurdu. O sırada, Farshid telaşlanmayı bıraktı ve gözleri yaşlarla doldu. Birçok kişinin çarmıhtan nefret ettiği bir geçmişten gelenlerin, Müjde’yi daha çok sevme eğiliminde olduğunu gördüm.

Sonraki yıl, Capetown, Güney Afrika’da Lozan Kongresi sırasında Farshid’le bir öğle yemeği yedim. İran’da durumun daha da zorlaştığını ve Müjde’yi cesurca ve açık bir şekilde duyurduğu için tutuklanmasının an meselesi olduğunu söyledi. Tahran için Capetown’daki güvende olduğu topluluğu bırakmıştı; ne kadar cesur bir kardeş.

Doğuş Bayramı günü, Farshid tutuklandı; suçlama “İran İslam Devleti’ne ihanet” veya başka bir deyişle Mesih’e sadık bir tanık olmaktı. Cezası altı yıldı. Eşi ve iki çocuğu Türkiye dağlarını aşarak bir mülteci kampına kaçtı. Farshid, İran’da kötülüğüyle nam salmış Evin Hapishanesi’nde tutuluyor. Hapishaneden bir mektup sızdırmayı başardığında, arkadaşlarından kendisinin Müjde konusunda cesur ve açık olması ve Mesih’te sevinmeye devam etmesi için dua etmelerini istiyor.

Çoğumuz, Tanrı’ya olan sadakatimizden ötürü bu tür zorluklarla karşılaşmayız. Ancak Farshid İsa’yı ve Müjdesi’ni seviyor. Pavlus gibi, *Mesih İsa’yı tanımanın üstün değeri yanında*

MÜJDELEME

her şeyi zarar sayıyor (Flp. 3:8). Bu yüzden etrafındaki insanlara Mesih'te bulunan kurtuluşu cesurca ve açıkça anlatmaya devam ediyor.

Farshid'in hikâyesinden cesaret alın ve kendi ortamınızda Müjde konusunda cesur ve açık olun. Kutsal Kitap bizi cesur ve sadık olanları hatırlamaya ve onların örneğini izlemeye çağırmaktadır.

ELÇİLER MESAJI İLETMELİ VE YANIT İÇİN MESİH'E GÜVENMELİDİR

Dördümüz, O'Hare Havalimanı'nda bagaj teslimi için toplandık. Chicago'ya önemli bir iş toplantısı için gelmiştik. Aslında toplantımız daha otele varmadan önce başlamıştı: İbrahim'in kullandığı taksiye atlarken derin bir tartışmaya girmiştik.

Çeşitli araştırma sonuçlarının analizi ile ilgili tartışma hiddetlenirken, İbrahim bana dönüp "Biliyor musun, dünya harika!" dedi. Arkamda konuşulanları takip etmeye çalışırken ona doğru göz ucuyla baktım.

Kendinden emin ve güçlü bir şekilde, "Bütün bunları Allah yarattı," dedi ve direksiyonu kırarak diğer şeride geçti. Bir yandan içimde arkada oturma isteği vardı ancak söyledikleri karşısında sessizce kafamı salladım.

"Ancak Allah'la ilgili harika olan şey, yaptığımız her şeyin kaydını tutmasıdır."

"Evet, katılıyorum," dedim yöneticilik kimliğimden sıyrılmaya çalışarak. "Ben bir Hristiyan'ım ve Tanrı'nın her şeyin kaydını tuttuğuna inanıyorum."

İmanımızı Gerçekten Paylaşmak

“Aramızdaki farkın ne olduğunu biliyor musun?” diye devam etti İbrahim. Bunun kesinlikle samimi bir soru olmadığını hissettim.

“Sen İsa’nın Tanrı olduğuna inanıyorsun” dedi ve devam etti, “ama ben onun sadece bir peygamber olduğuna inanıyorum.” İbrahim, Müslüman bir müjdecî olarak cesur olmaktan geri adım atmıyordu.

“Bu da doğru, İbrahim,” dedim. Bu onu cesaretlendirmiş gibi görünüyordu ve neredeyse otele varana kadar süren bir teolojik monoloğa başladı.

Gideceğimiz yere vardığımızda, ben kredi kartı ödeme formunu doldururken İbrahim sessizliğe büründü. Sonunda konuşma fırsatı yakaladım: “Biliyor musun, İbrahim? Hem Müslümanların hem de Hristiyanların günahların kaydedildiğine inandıklarına katılıyorum ama Müslümanlar günahların iyi işlerle tartıldığına inanırken, Hristiyanlar günah için İsa’nın iman aracılığıyla bağışlanma sunduğuna inanıyor. Bence en büyük fark bu. İsa’yı bu yüzden seviyorum: günahlarımızı iyi işlerimizle tartmıyor; bedelini kendisi ödediği için günahlarımızı bağışlıyor.”

İbrahim taksinin tavanına doğru bakıp “Hımm,” dedi. Ardından çantalarımı almaya yardımcı oldu. Arabayı sürmeye başladığında, acaba sözlerimi anlamış mıdır diye merak ettim. Ona daha büyük bir bahşiş vermeli miydim? Aniden fren lambalarının yandığını gördüm. Taksisiyle geri döndü. “Sanırım ifade edebilmişim” diye düşündüm. “Eminim, İsa veya bağışlanma hakkında soru sormak istiyor!” Bu adamı Mesih’e yönlendirmek için kendimi hazırladım.

MÜJDELEME

Ancak düşündüğüm şey değilmiş, sadece kredi kartımı almayı unutmuşum. İbrahim bana gülümseyerek pencereden kredi kartımı uzattı. İyi ve dürüst bir Müslüman olmasından dolayı sevindim. Ancak onun ikinci kez gidişini izlerken, inancımı paylaşma konusunda benzer bir başarısızlık hissine kapıldım. Keşke ona Müjde hakkında daha fazla şey söyleseydim ya da söylediklerimi daha iyi bir şekilde söyleseydim diye düşündüm.

Ancak bu olay üzerinde düşündüğümde, sorunun söyleyebileceğim ya da söylemem gereken şey olmadığını fark ettim. *Söylediğim* şeyler doğrudu ve Tanrı'ya bu söylediklerimi (sadece İbrahim için değil benim için de) kullanması için güvenebilirdim. Tanrı hem beni seviyor hem de inancımı savunmak için attığım adımları seviyor. Gerçekten de benim günahımı –ya da başarısızlıklarımı, hatta tuhaf girişimlerimi– bana karşı kullanmıyor. Ve eğer İbrahim'i imana çağırmayı seçerse, ben her şeyi doğru söylediğim için değil, sadece O'nun lütfu sayesinde olacaktır.

İş toplantısına tekrardan odaklanmam biraz zaman aldı çünkü Tanrı'nın bağışlaması ve sevgisi beni sevindiriyordu. Mesih'in hayatımdaki zenginliği, inancımı paylaştığım için daha gerçek görünüyordu. İbrahim'le olan konuşmamın onu değiştirip değiştirmediğini bilmiyorum ama bana tüm bunların neyle ilgili olduğunu hatırlattı: İsa'daki yaşam, araştırma sonuçlarının analiz edildiği bir toplantıdan daha iyidir. İbrahim ile olan konuşmam ayrıca bana kendi hayatımdaki Tanrı'nın lütfunu hatırlattı. İbrahim'e bağışlanmadan bahsetmeden önce kendimin bağışlandığını biliyor muydum? Elbette. Fakat, işler aracılığıyla doğruluğu elde etmeye gerçekten inanan birisine lütuftan bahsetmek, bu lütfun yüre-

İmanımızı Gerçekten Paylaşmak

ğimin derinlerine işlemesine sebep oldu. Bu sadece entelektüel olarak bildiğim bir şey değil. Bir gün İbrahim'in de aynı umudu ve sevinci yaşaması için dua ediyorum.

Kurtuluşun, Ruh'un işi olduğunu hatırlamamız bizim yararımızdır. Müjde'yi başkalarına anlatırken düşünceli, cesur ve açık olmaya çalışıyoruz ama sonucu Tanrı belirliyor. Kendimizi bu bilgiye rahatlıkla teslim edebiliriz.

ELÇİLER CESARETLERİNİ YİTİRMEYELİDİR

Pavlus, 2. Korintliler 4:1'de şöyle diyor: “Bu hizmeti Tanrı'nın merhametiyle üstlendiğimiz için cesaretimizi yitirmeyiz.” Müjdelemeye yönelik çabalarımızın faydasız olduğunu hissetme konusunda ayartıldığımızda, bu gerçeği kendimize hatırlatmalıyız.

Seyahat ederken, Cincinnati havaalanında Craig'e rastladım. Craig'i kiliseden tanıyordum. Kendisini Hristiyan olmayan ama Hristiyanlığı araştıran birisi olarak tanımlıyordu ama uzaktan gözlemlerime göre, imandan çok kilisedeki toplulukla ilgileniyor gibi görünüyordu. Onunla karşılaşmak alışılmadık bir tesadüf gibi görünüyordu ve benimle oturması için onu davet ettim.

Craig, bir klasik kemancı gibi görünüyordu: uzun ve gümüş rengi saçları Einstein gibi kafasının yanından fırlamıştı ve o anda yorgun ve melankolik bir ifadeyle uzaklara bakıyordu. Yakın bir zamanda annesini uzun süren bir hastalık sonucu kaybettiğini söyledi. Bu, karşılaşmamızın tesadüf olmadığı konusundaki düşüncemi doğruladı: Tanrı, Craig'in hayatında çalışıyordu ve kendimi onunla İsa hakkında konuşmaya hazırladım. “Kim bilir belki de tam zamanı” diye düşündüm.

MÜJDELEME

Yapmam gereken şeyleri yaptım. Annesinin ölümüyle ilgili üzüntümü dile getirdim ve kendisinin nasıl olduğunu sordum. Sohbeti zorlamadım ve zamanımızın ilahi bir karşılaşmanın tüm izlerini taşıdığını hissederek, onu dinlerken dua ettim. Ama Craig'in İsa'ya olan yanıtını irdelemeye başladığımda, kendisini korumaya aldı. Almayayım teşekkürler modundaydı. Kibar ve sosyal olarak kabul edilebilir bir sohbeti ama ruhsal düzeyde verimsiz gibi görünüyordu.

Gidişini izlerken, ben de yorgun hissettiğimi fark ettim. Yorgun insanlarla onların ihtiyacı olan ama onların isteksiz göründükleri bir hazine hakkında konuşmaktan ötürü yorulmuştum. Reddedilmenin saçma korkusundan yorulmuştum. Ama en önemlisi, böyle hissetmemem gerektiğini hissetmekten yorulmuştum; yani bazen *inancımı paylaşmaktan vazgeçmeme neden olan* duygudan yorulmuştum.

Bu yorgunluk beni tamamen alt etmeden önce, Tanrı beni lütfekâr bir şekilde Filimon'da daha önce fark etmediğim bir ayete yönlendirdi: "Mesih'te sahip olduğumuz her iyiliğin bilincine vararak imana dayanan paydaşlıkta etkin olman için dua ediyorum" (Flm. 6).

Pavlus bu sözleri söylerken aklında müjdelemeden daha fazlası var, bu doğru. Yine de Pavlus'un duası, inancımızı paylaşma konusunda etkin olmamız içindir. Ancak dikkat ettiyseniz, bunun sebebi ne verdiğimiz yanıt ne de etkili olmamızdır. Pavlus burada nadiren duyduğum bir şey söylüyor: Mesih'te sahip olduğumuz iyi şeyleri tam olarak anlayabilmemiz için imanımızı paylaşmamız bizim de yararımızdır. Kutsal Kitap, imanımızı paylaşmak için var olan tüm iyi sebeplerden birisinin, içimizde gerçekleşenler olduğunu söy-

İmanımızı Gerçekten Paylaşmak

lüyor. Bunun sadece bireysel Hristiyanlar olan bizler için değil, topluluk için de önemli olduğunu düşünüyorum.

Müjdelemedeki yorgunluğumun bir sebebi de, sürekli olarak *başkalarında* gerçekleşmesi gereken şeylere odaklanmamdır. Odak noktam bu olduğunda ve hiçbir şey gerçekleşmiyormuş gibi görüldüğünde, cesaretimi yitiriyorum. Ama inancımı etkin bir şekilde paylaştığımda Tanrı'nın bende çalıştığını bilmek, çabalarımın kimse yanıt vermediğinde bile bana umut veriyor.

Aslında yanıt ne olursa olsun, inancımızı paylaşmanın birey ve topluluk için ruhsal sağlığının anahtarı olduğuna kanaat getirmiş durumdayım. Evet, elbette tanıklığımızda etkili olmak istiyoruz. Evet, pek çok Hristiyan Müjde mesajının önüne geçen budalaca şeyler yapıyor –tamam, *ben de Müjde'nin önüne geçen budalaca şeyler yaptım*– ve bunları değiştirmek için adımlar atmalıyız. Ancak İsa'nın zenginliklerini daha derinden anlamak istiyorsak, inancımızı hâlâ etkin bir şekilde paylaşmamız gerekir.

Craig, havaalanındaki görüşmemizden sonra yeni kilise-mize gelmeye devam etti. Aylarca, Tanrı'yı yücelten tanıklıkları ve açık Müjde sunumlarını görmesine rağmen görünürde hiçbir tepki vermeden katılmaya devam etti. Ama bir gün, uzun bir yolculuktan sonra kiliseye döndüğüm ilk pazar günü, Craig ayağa kalkıp Mesih'e nasıl geldiğini anlatarak beni çok şaşırttı. Carig'in, Tanrı'nın hayatında neler yaptığını paylaştığını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Craig'in anlattığına göre, duyduğu tanıklıkların bir kurmaca olmadığını anlaması aylarını almıştı. Aslında onları, profesyonel aktörler tarafından canlandırılan ruhsal olayla-

MÜJDELEME

rın canlandırılması olarak düşünmüştü. İnsanların Müjde'yi nasıl bu kadar samimi ve derinden anlamaya başladıklarına yönelik açıklamaları, Craig'in tecrübesinin dışında kalıyordu. Ancak epey zaman geçtikten sonra Craig'in kafasına dank etti ve bu insanların *kendi* hayatları hakkında konuştuklarını anladı.

"İşte buradayım," dedi, "karşınızda durmuş, iman etmemi sağlan şeyi size anlatıyorum... Müjde'yi artık anlıyorum." Belki sadece benim hayal gücümdü ama Craig'in sesindeki yorgunluk kaybolmuş gibiydi. Bana farklı, hayat dolu görünüydü.

Craig, o pazar sabahı kilisemize İsa'nın kendisi için ne yaptığını anlatırken, ben de yorgunluğumun kalktığını hissettim. Craig'i İsa'ya ben yönlendirmemiştim ama inancımı onunla paylaşmakta etkindim; bu süreçte bir rolüm vardı. Müjdeleme kültürüne sahip bir kilisenin parçasıyım. Ve en azından bu sefer, Tanrı küçük rolümün nasıl sonuçlandığını görmeme izin verdi.

Çoğu zaman sonucu göremiyoruz; Tanrı'ya güvenmemiz gerekiyor. Ama bu *iyi* bir şey. İnancımızı paylaştığımızda Tanrı bizim aracılığımızla çalışıyor; bazen bunu cennetin bu tarafında görmesek bile. Tanrı belki bir restoran lobisinde paylaşılan kısa zaman aracılığıyla çalışıyordu; belki bir dakika içerisinde Müjde'yi paylaştığımız kısa bir sohbet aracılığıyla veya belki bağışlamayla ilgili önemli bir teolojik gözlem aracılığıyla çalışıyordu. Kim bilir, belki bugün yapacağınız bir şey aracılığıyla da bu gerçekleşebilir.

Dolayısıyla, cesaretiniz kırıldığında bile umut edin. Tanrı'nın sizin aracılığınızla ve sizde çalıştığını bilin. O'na bel bağlayabilirsiniz. Vazgeçmeye ayartılmayın.

İmanımızı Gerçekten Paylaşmak

Craig, kilisede iman hikâyesini paylaştıktan sonra, Hristiyan olmayan birkaç kişi İsa hakkında daha fazla konuşmak için onun yanına gitti. Craig, bu insanların verdiği yanıtlar karşısında şaşkına döndü. İnsanların onun deli olduğunu düşünmesini bekliyordu. Ama daha sonra bize gerçekten üstesinden gelemediği şeyin, insanların yüreklerinde yalnızca İsa'nın karşılayabileceği arzu olduğunu söyledi. "İnsanların ruhlarında bu tür bir ihtiyacı görmeye nasıl dayanıyorsunuz, bilmiyorum" dedi.

Onun ne demek istediğini anlıyorum: bazen ben de buna dayanıp dayanamayacağımı bilmiyorum. Aslında, Craig'de bu ihtiyacı gördüm ve pes edip etmeme konusunda denendim. Belki de, etrafınızdaki o yorgun insanlar size buna dayanıp dayanamayacağınızı sorgulatıyor. Belki de her gün gördüğünüz bir komşunuzla ya da hayatınızda bir kez gördüğünüz bir taksi şoförüyle inancını paylaşmaya yönelik verimsiz girişimler, buna değip değmeyeceğini sorgulamanıza neden oluyor. Belki siz de gizlice pes etme konusunda deniyorsunuzdur.

Cesaretlenin. Müjdeleme, bizim gördüğümüzden daha büyük bir şeydir. Tanrı'nın vaadini hatırlayın: O size, Mesih'te sahip olduğumuz iyi şeylerle ilgili tam bir anlayış veriyor. İnsanları O'nun gördüğü gibi görmemiz için size kendi gözlerini veriyor. Taşıdığımız mesajın zengin anlamını bilmenize ve insanların hayatlarında çalışacağına dair O'na güvenmenize yardım ediyor.

Bunlar, devam etmek için yeterli nedenler ancak dahası var. Bazen Tanrı, yorgun insanların ışığa sahip insanlara dönüştüğünü görmemize izin verir. Bu merak ve umut dolu, görkemli bir şeydir.

EK

BİR MÜJDE AÇIKLAMASI

Yaratıcımız Tanrı kutsal, adil ve sevecendir. Bizler O'nun surisinde yaratılmış olan halkıyız. Bir zamanlar Tanrı'yla bir paydaşlık içerisinde olduğumuz ve O'nun tarafından sevildiğimiz hâlde, O'nunla olan ilişkiden ayrı düştük. Tanrı ve halkı arasındaki bu ayrılık bizim atalarımızın isyankârlığı yüzünden başladı. Bu isyanın kökünde, bizim Tanrı'ya inanamayı seçmemiz ve Tanrı'nın yerine kendimizi koymaya teşebbüs etmemiz yatmaktadır. Bu haince olan isyan başarısız oldu ve bu isyanın yargısı sonsuz ölümdü. Korkunç bir şekilde, isyan günahı kuşaktan kuşağa bir lanet olarak aktarılmaktadır: tüm insanlar hem günahı hem de yargıyı miras almaktadır. Günahlı doğamız, herhangi birinin kendi başına Tanrı'ya yeniden dönüşünü imkânsız kılmaktadır.

Ancak bu lanetten kurtulmanın yolunu satın alamasak ya da kazanamasak da, sevgisinden ötürü Tanrı, O'nunla sevgi dolu ve bağışlanmış bir ilişkiye geri dönmemiz için bize bir yol sağladı. Tüm Kutsal Kitap, bunu yapacak bir Kurtarıcı'nın gelişini peygamberlik etmekte, kaydını tutmakta ve açıklamaktadır: bu Kurtarıcı, Tanrı'nın Oğlu İsa'dır.

Tamamen Tanrı ve tamamen insan olan İsa, mucizeler yapan birisi olarak ve Tanrı'nın yollarının öğretmeni olarak yeryüzünde yaşadı. Kusursuz bir yaşam sürdü ve bizi güna-

MÜJDELEME

hın ve ölümün lanetinden fidyeyle kurtarmak için kusursuz bir kurban oldu. Çarmıhtaki ölümü aracılığıyla günahlarımızın cezasını ödedi. Ölümü yenip söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlayarak mezardan dirildi. Ölümü sayesinde, bize günahlarımızdan başışlanmayı sunabilme ve kendisine dönen herkes için Tanrı'nın çocukları olabilme hakkını satın aldı.

Bu Müjde'yi duyup İsa'ya yanıt veren hiç kimse reddedilmeyecek. İsa bizi, imansız bir yaşam tarzından ve bu yaşam tarzına eşlik ederek bizi kapana kısıtıran gūnahtan dönme ve bizi lanetten kurtarmak için yalnızca O'na tamamen güvenmeye ve iman etmeye çağırıyor. Bu yüzden, İsa'nın bir takipçisi olmak için, hayatımızı imanla O'na sunarız ve ömrümüz boyunca O'nu Rab olarak takip etmeye kendimizi adarız.

TANIMLAR

- *Müjdeleme* – Müjdeleme, ikna etme veya Mesih'e döndürme amacıyla ya da niyetiyle Müjde'yi öğretmek veya vaaz etmektir.
- *Müjde* – Tanrı'nın bizi kurtuluşa götüren sevinç dolu bildirisidir.
- *Tanrı'dan gelen bildiri* – Tanrı'nın kim olduğunun, insanın günahlı ve kaybolmuş durumunun ve kurtuluşumuz için Mesih'in yaptığı işin açıklanması ve de Tanrı'yla onarılmış bir ilişkiye sahip olmak için insanların buna vermesi gereken yanıt. Bu bildiri, Müjde taslağının dört bölümünde özetlenmiştir: Tanrı, İnsan, Mesih ve Yanıt.

Ek

- *Günah* – Ben–merkezcilik ve imansızlıkla karakterize olmuş Tanrı'ya karşı isyan hâli.
- *Günahlar* – İsyân ve imansızlık durumunun semptomları ve ifadeleri.
- *Tövbe* – İmansız bir yaşamdan dönme.
- *Mesih'e Dönme* – Ölümden yaşama, suçtan bağışlanmaya geçme.
- *İnanç* – Tanrı'ya ve O'nun Mesih aracılığıyla kurtaran lütfuna tam bir güven ve bel bağlama.

MÜJDE TASLAĞI İÇİN KUTSAL KİTAP METİNLERİ

Bilmeniz gereken çok fazla ayet var. Aşağıdaki ayetler hem Tanrı, İnsan, Mesih ve Yanıt ile ilgili hem de İsa'yı izlemenin bedeliyle ilgili temel gerçekleri barındıran ayetlerdir:

Tanrı

- Yeşaya 6:1–3. Tanrı kutsaldır.
- Koloseliler 1:16–17; Mezmurlar 8:1–4. Tanrı, Yaratan'dır.
- Yuhanna 3:16. Tanrı sevgidir.
- Romalılar 1:18. Tanrı, günaha karşı gazap doludur.

İnsan

- Yaratılış 1:26–27. Bizler Tanrı'nın suretinde yaratıldık.
- Romalılar 3:9–12. Hepimiz günahkârız.
- Efesliler 2:1–3. Günahlarımız içinde ölüyüz.
- Yeşaya 53:6. Tanrı'ya karşı isyan durumundayız.

MÜJDELEME

- Yeşaya 59:2. Tanrı'dan ayrı düştük.
- Romalılar 6:23. Ölüm, isyanımızın cezasıdır.

Mesih

- Yuhanna 3:16. İsa, Tanrı'ya giden yoldur.
- Romalılar 5:6-8. İsa bizim için öldü.
- Romalılar 6:23. Tanrı'nın armağanı, Mesih aracılığıyla sonsuz yaşamdır.
- Efesliler 2:4-9. Tanrı bize Mesih'te lütuf vermiştir.
- Koloseliler 1:19-23. Tanrı bizi Mesih'te kendisiyle barıştırmıştır.
- 1. Petrus 2:22. Mesih kusursuz bir yaşam sürmüştür.
- 1. Korintliler 15:3-4. Mesih ölümden dirilmiştir.
- Yuhanna 10:10. Mesih canını vermek üzere gelmiştir.

Yanıt

- Romalılar 10:9-11. Ağzımızla itiraf edip yürekte iman etmeliyiz.
- Matta 4:17; Elçilerin İşleri 2:38. Tövbe etmeliyiz.
- Yuhanna 8:12. İsa'yı izlemeliyiz.
- Yuhanna 5:24-25. İsa'nın sözlerini işitmeliyiz.
- Yuhanna 1:12. İsa'nın adına iman etmeliyiz.

Bedel

- 1. Petrus 1:18-19. Mesih bizi kanıyla kurtardı.
- Efesliler 2:8-9. Tanrı bizi lütfuyla kurtardı.

- Luka 9:23–24. Kendimizi inkâr edip çarmıhımızı yüklenmeliyiz.

NOTLAR

1. Bölüm: Kürsü Çağrısı ve Sahne Işıkları Hakkında

1. J. I. Packer, *Evangelism and the Sovereignty of God* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1979), 48.
2. Tim Keller, *Paul's Letter to the Galatians: Living in Line with the Truth of the Gospel* (New York: Redeemer Presbyterian Church, 2003), 2.
3. Yeni Antlaşma'da "müjde" olarak çevrilen kelime, Eski Antlaşma'da genellikle "iyi haber" olarak çevrilmiştir (bkz., Yşa. 52:7).

2. Bölüm: Bir Müjdeleme Kültürü

1. Barna Group, "Evangelism Is Most Effective Among Kids," Ekim 11, 2004. <https://www.barna.org/barna-update/article/5-barna-update/196-evangelism-is-most-effective-among-kids#.UjmEo-AXd3g>.

3. Bölüm: Kilise ve Müjdeleme Kültürü Arasında Bağ Kurma

1. Acts 29 (Elçilerin İşleri 29) Ağrı kiliseler kurmaya adanmış bir organizasyondur. İsmi, Elçilerin İşleri kitabında yirmi sekiz bölüm olmasından gelmektedir. Bundan dolayı "Acts 29" (Elçilerin İşleri 29), kilise tarihinin devam eden "sonraki bölümü" olarak anlaşılabilir. http://en.wikipedia.org/wiki/Acts_29.

Notlar

2. Kilise üyeliği hakkında daha fazlası için, bkz. Jonathan Leeman, *Kilise Üyeliği: Dünya İsa'yı Kimin Temsil Ettiğini Nasıl Anlar?* (Karanlıktan Işığa Yayınları, 2022).
3. Bu kitap, kiliselerin hasta olmak yerine sağlıklı olmalarına, sadece hayatta kalmaktansa gelişmelerine yardımcı olan Kutsal Kitap doktrinleri ve uygulamaları hakkındaki bir serinin parçasıdır. Özel olarak odaklanacağımız dokuz işaret üzerinde karar kıldık, ancak daha birçokları eklenebilir. Tartıştığımız sağlıklı bir kilisenin ilk "işareti", pastörün birincil iş tanımıdır: açıklayıcı vaaz, yani Kutsal Kitap metninin ana noktasının vaazın ana noktası olduğu vaaz. Kutsal Kitap'ın kitapları aracılığıyla işleyen vaazlar, Kutsal Yazılar'ın tüm öyküsü ve mesajının tutarlı bir anlayışını beslemeli ve buna dayanmalıdır. Bu nedenle, ikinci bir işaret Kutsal Kitap teolojisidir. Kutsal Yazılar'ın ana mesajı olan Müjde, kiliselerimize hayat veren şeydir ve onu Kutsal Kitap'a dayalı şekilde anlamalıyız - üçüncü bir işaret. Bu doğrultuda Kutsal Kitap'a dayalı Mesih'e dönme ve müjdeleme anlayışları, dört ve beşinci işaretlerdir. İnsanlar Mesih'e döndükten sonra kiliseye dahil edilmelidir: dolayısıyla bir sonraki işaret de kilise üyeliği. Üyeliğin diğer yüzü, üyeler günaha tövbe etmeyi bıraktığında bir kilisenin uyguladığı disiplindir. Bununla beraber yedi etti. Sekizinci işaret, Kutsal Kitap'a dayalı bir büyüme anlayışıdır ve dokuzuncu da, Kutsal Kitap'a dayalı kilise önderliğidir.

4. Bir Müjdeleme Kültüründe Maksatlı Müjdeciler

1. Donald S. Whitney, *Spiritual Disciplines for the Christian Life* (Colorado Springs: NavPress, 1991), 106.
2. A.g.e., 108.

9Marks hizmeti, kilise önderlerini Kutsal Kitap'a bağlı bir vizyon ve kullanışlı kaynaklarla donatmak amacıyla, Tanrı'nın yüceliğini sağlıklı kiliseleri kullanarak dünyadaki bütün uluslara yansıtmak için kurulmuştur.

Bu doğrultuda, kiliselerde şu dokuz sağlık işaretini görmek istiyoruz:

- 1 Açıklayıcı Vaaz
- 2 Müjde Öğretisi
- 3 Kutsal Kitap'a Dayalı Mesih'e Dönme ve Müjdeleme Anlayışı
- 4 Kutsal Kitap'a Dayalı Kilise Üyeliği
- 5 Kutsal Kitap'a Dayalı Kilise Disiplini
- 6 Kutsal Kitap'a Dayalı Öğrenci Yetiştirme ve Büyüme Arzusu
- 7 Kutsal Kitap'a Dayalı Kilise Önderliği
- 8 Kutsal Kitap'a Dayalı Dua Uygulaması Anlayışı
- 9 Kutsal Kitap'a Dayalı Müjde Hizmetleri (Misyon) Anlayışı ve Uygulaması

9Marks'da bizler makaleler, kitaplar, kitap eleştirileri ve online makaleleri yayınlıyoruz. Web sitemiz çeşitli dilleri kapsıyor. Diğer dilleri görmek için lütfen şu linki ziyaret edin:

9marks.org/about/international-efforts

Türkçe: tr.9marks.org | İngilizce: 9marks.org

MÜJDELEME BİR PROGRAMDAN DAHA FAZLASIDIR.

Her birkaç yılda bir, kiliseler en son çıkan müjdeci modasına atlıyor. Önderler yeni programları yönetiyor ve üyeler de buna hücum ediyor. Ancak müjdelemenin sadece kültürün bir parçası olduğu bir kilise hayal edin. Önderlerin imanlarını sürekli olarak ve açık bir şekilde paylaştığı bir kilise. Üyelerin de müjdelemeyi süregelen bir yaşam tarzı hâline getirmek için birbirlerini teşvik ederek bunu takip ettikleri bir kilise.

Bu kısa ve ikna edici kitap tarafından sunulan müjdeleme yolu budur. Bu kitapta program yok. Bunun yerine, bu kitap kilisenize birlikte yaşamak ve Müjde'yi birlikte paylaşmak için yeni bir yol verebilir.

“Müjdeleme üzerine yazılmış en iyi kitap, meselenin özüne inen ve kendisi de bir müjdecî olan biri tarafından yazılmış bir kitap olurdu. Başka bir deyişle, bu kitap olurdu.”

R. ALBERT MOHLER, JR., Başkan ve Hristiyan Teolojisi Joseph Emerson Brown Profesörü, The Southern Baptist Theological Seminary

“Bu kitap için gerçekten heyecanlıyım. Stiles'in müjdeleme üzerine yazdığı kitaplar müthiş çünkü bu kitaplar pratik yardımı teolojik olgunlukla birleştiriyorlar. Ve o, tavsiyelerini fiilen uyguluyor.”

KEVIN DEYOUNG, Baş Pastör, University Reformed Kilisesi, East Lansing, Michigan

“Bu kitap, müjdeleme üzerine yazılmış diğer kitaplardan farklı olarak, Mesih'i yücelten, Müjde ile doymuş bir kitaptır. Size bireysel bir metodoloji vermek yerine, bir kilise bedeni olarak İsa'nın devrim yaratan haberini ilan etmeniz ve meyvesini vermeniz için sizi derinden motive ediyor.”

RICHARD CHIN, Ulusal Direktör, Australian Fellowship of Evangelical Students; Güney Pasifik Bölgesel Sekreter, International Fellowship of Evangelical Students

J. MACK STILES, Gulf Digital Solutions kuruluşunun CEO'su ve Birleşik Arap Emirlikleri'nde bulunan Fellowship of Christian UAE Students (FOCUS) kuruluşunun genel sekreteridir. Yıllarca kilise kurma hizmetinde çalışmanın yanı sıra, şu anda Redeemer Church of Dubai'de de ihtiyar olarak hizmet etmektedir. *Marks of the Messenger* ve *Speaking of Jesus* kitaplarının yazarıdır.

*Bu cilt, 9Marks: Sağlıklı Kiliseler İnşa Etmek İçin adlı kitap serisinin bir parçasıdır.

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

IX 9Marks